

உ. வே. சாமிநாதையர் நான் நெய்யார்
அடைமொடி, 1920.

எண்பத்தின்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருக்கயிலாயமலர் மலர்

நீருவாவடுதலையாதித்தது

திராவிடமபாடியகாரரான

சிவஞானயோகிகள்

இயற்றியருளிய

சித்தாந்தமரபுகண்டனகண்டனம்,

சிவசமவாதவுரைமறுப்பு,

‘எடுத்து’ என்று நோல்வகிட்ட

வைரக்குப்பாயம்,

சிவசமவாதகண்டனமெனவழங்குஞ்

சிவசமவாதவுரைமறுப்பு.

இவை,

திருவாவடுதலையாதினத்து

ஸ்ரீ (ர) ஸ்ரீ

அம்பலவாணதேசிகசுவாமிகள்

கட்டளையிட்டருளியபடி.

சே. ஆதினவிலான்

சபாபதிநாவலரவர்களால்

பலவிதமுபங்களகொண்டுபரிசோதித்து,

சிறப்பம்:

சித்தாந்தவித்தியாநுபாலனயந்திரசாலையில்

அச்சிப்பதிப்பிக்கப்பட்டன.

விஜய-ஸ்ரீ கார்த்திகேயர்

இதன்மேல் ரூபா - 5.

Copyright Registered

பிரகடனபத்திரம்.

மரபுகண்டனாண்டனம் சிவசமவாதவுரைமதுபடி முதலி
 விரந்தங்கா, சைவாபிமானிகள் வேண்டுகோளின்படி, பிரதிகள பல
 கொண்டு, பரிசோதித் தச்சிற் பதிப்பித்துப் பிரசுரிக்கப்பட்டன.

இவை துறைசையாதின மடாதிபதியாய் வீரநிருக நமஸ் (ஸ்ரீ ஸ்ரீ
 அம்பலவாணதேசிகசுவாமிகள் உதவியருளிய பொருளாகிணமிம்,
 இராமநாதபுரம் ம-ந-ந ஸ்ரீ பாண்டித்துரைத்தேவரவர்கள் உதவிய
 பொருளாகொன்றம், அச்சிற் பதிப்பிக்கப்பட்டன.

இனி, அச்சிற் பதிப்பிக்கப்படுங் கிரந்தங்கள் கீழ்க்கருந்தல்.
 ஸ்ரீகீசர் மரபுதிசுவாசாரியசுவாமிகள் இயற்றியருளிய பொந்தராகம்
 விருத்தி, ஸ்ரீகீசர் நாராயணகண்டவாகிரியா இயற்றிய விருந்தேந்தி
 விருத்தி, ஸ்ரீகீசர் சோமாமபுதிசுவாசாரிய பத்தகி விருத்தி, தாமில, தீர
 விடாபிரகாரிதை, (சமீப இலக்கண விலக்கிய சாஸ்திர வாய்) நூல்
 மீதானவை, சிவநாதசைவசங்கிரகம், உபநிஷதபிரவாயவகாஷாடிசை
 யுரை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

வ ர ல ா று .

சமயங்களெல்லாம் புறப்புறம், புறம், அட்புறம், அகமென, ராண்கள வரும் கபபும். புறப்புறச்சமயத்தார் உலகாயதம், மாக்துமிகர், யோகாசாரர், சௌத்திரர், திகர், வைபாழிகர், ஆருத்தரென, அறுவகைப்படுவர். மாத்தமிகர் முதலிய நால்வரும் புத்த நாலோர். புறச்சமயத்தார் தார்க்கிகர், மீமாஞ்சகர், ஏவான்மவாதிகள், சாங்கியர், யோகர், பாஞ்சராத்திரிகளென, அறுவகைப்படுவர். அகப்புறச்சமயத்தார் பாசபதம், மாவிரதம், காபாலம், சாத்தர், வயிரவர், அயிசகவாதசைவரென, அறுவகைப்படுவர். அகச்சமயத்தார் பாடாணவாதசைவர், பேருவாதசைவர், சமவாதசைவர், சங்கிரஹ வாதசைவர், ஈசுவரவசிசாரவாதசைவர், நிவாஸ்துவசைவரென, அறுவகைப்படுவர். இவற்றினிப்பெல்லாம் பவுத்தரவிரூகதி, மிருதேந்தரவிரூகதி, சிவஞானபாடியம், சிவ ஞானசித்தி, சங்கற்பதிராகரண முதலியவற்றுட் நான்கு. சொல்லப்படாத சமயங்களா டலவும் இவற்றுள் அடங்குமாறு வைத்து அடங்கிக்கொள்க.

இனி உலகாயதம், நால்வகைப் பௌத்தம், ஆருகத மென்னும் ஆறும், வேதஞ்சிவா கம மிரண்டினையும் நிந்திக்கும் நாஸ்திக மதங்களாம். தருக்கம், மீமாஞ்சை, ஏகானமவா தம், சாங்கியம், யோகம், பாஞ்சராத்திர மென்னும் ஆறும், வேதத்தைப் பொது வகையா ன் மூலமாகக் கொண்டு தோன்றி நடைபெறுஞ் சமயங்களாம். பாசபதம், மாவிரதம், கா பாலம், காமம், வயிரவம், அயிசகவாதமென்னும் ஆறும், வேதாகம மிரண்டையும் பொ துவகையான் மூலமாகக் கொண்டு தோன்றி நடைபெறுஞ் சமயங்களாம். பாடாணவாத முசற் சிவாத்வித சைவ மீருதிய வாதம், வேதாகமங்களுக்குப் பிரமாணமும் பொருளுண் மைகளுஞ் சித்தாந்தசைவத்தினுட் டொப்பக் கொள்ளும் அநாதரங்க வுரிமைபுனையனவாய் நடைபெறுஞ் சமயங்களாம்.

இனி உலகாயத நூல் செய்தவர் பிருதற்பதி. புத்தர் சமய நூலான பிடகஞ் செ ய்தவன் புத்தக்கடவுள். ஆருகத நூல் செய்தவன் அருகன், இவ்வறுவரும் வேதஞ் சிவா கம மிரண்டையும் நிந்திக்கும் நாஸ்திகராயினும், ஒருநூலெனறும், பிரமாண மென்றுங் கொண்டு, ஒரு நெதிககண நிறைவால், அவர் புறப்புறச்சமயந்தாரென வேறுவைத் தெண ணப்பட்டார்.

தார்க்கிகமதம் வைசேடிகமும், ரையாயிசமுமென, இரண்டாம். வைசேடிகநூல் செய்தவர் கணுமுனிவர். ரையாயிசநூல் செய்தவர் அகத்பாழமுனிவர். மீமாஞ்சை மத நூல் செய்தவர் சைமினி முனிவர். இது பாட்டம், பிரபாசரமென, வேதிரண்டாம். ஏகா னம் வாத நூல் செய்தவர் வியாசமுனிவர். இது மாயாவாதம், பாந்தரியவாதம், கிரீடப் பிரமவாதம், சததப்பிரமவாதமென, நான்காம். சாங்கியமத நூல் செய்தவர் எபிலுமுனி வர். யோகமத நூல் செய்தவர் பாஞ்சலிமுனிவர். பாஞ்சராத்திரமத நூல் செய்தவர் காப

தேவர். இவ்வறுவருள், தார்க்கிகர் வேதம் பிரமாண் மென்ப பொது வகையாற் கொள்ளி னும், அது தன்னுற் பிரமாண்ணியங் கொள்ளார். அன்றியும், வேதப் பொருளோடு மாறு பட்டும் பொருட்டன்மை கொள்வர். மீமாஞ்சுக் கருமகாண்டமாகிய வேதமாத்திரம் பிரமாண் மென்று கொண்டு, ஞான காண்டமாகிய உபநிடதங்களை இகழ்வர். ஏகான்ம வாதிகள் ஞானகாண்டமான உபநிடதங்களை மாத்திரம் பிரமாண் மென்று கொ ண்டு, கருமகாண்டமாகிய வேதத்தினை இகழ்வர். மற்றைச் சாங்கிய மதத்தாரும், யோக மதத்தாரும், பாஞ்சராத்திர மதத்தாரும், வேத வாக்கியங்களில், தங்கள் சங்களுக்கும் பொருதுவன மாத்திரமே எடுத்துக்கொண்டு, மற்றையவற்றிற்குப் பிரமாண்ங் கொள் ளார். அன்றியும், வேதப் புறமாகிய தூல்னைப் பிரமாண் மெனவுங் கொள்வர். இனி இவ்வறுவரும் முதலுலாந் சிவாகம நிகந்தகர். ஆதலால், இவர் புறச்சமயத்தரென வேறு பட்டார். தெண்ணப் பட்டார்.

பாசுபத மததூல் செய்தவர் மாயா தத்துவத்தில் வையும் ஓர் உருத்திரர். மாவிர து மததூல் செய்தவர் வித்தியாதத்துவத்தில் வையும் ஓர் உருத்திரர். காபால மததூல் செய்வா காலதத்துவத்தின வையும் ஓர் உருத்திரர். வரம மத தூல் செய்கவர் சித்த பருடா. வரமமதத்தின் ஓர் பேதமான சுத்த சாத்தம், சத்தி தத்துவத்தின வையும ஞானமாவாற் செய்யப் பட்டது. பாசுபதர், மாவிரதர், காபாலர், வரமர், வயிரவர் எனலும் ஐவரும், வேதாசுமங்க ளிரண்டிற்கும் பொதுவகையாற் பிரமாண்ங் கொள்ப வராயினும், அவ்விரண்டிற்கும் புறமாகிய பாசுபத முதலிய தூல்களுக்குச் சிறப்பு வகை யாற் பிரமாண்ங் கொள்வர். அன்றியும், வேதாசும பிரண்டிலும் ஆகாவென விலக்கப்பட் டவையற்றை ஆசரித்தலுஞ் செய்வா. அவிலக்கவாத சைவர், வேதாசும பிரண்டிற்குஞ் சிறப்பு வகையாற் பிரமாண்ங் கொண்டு, அவற்றில் விலக்கிய ஒழிந்து விதித்தவழி ஒருகுபவராயினும், எல்லாப் பெருங் கேட்டிற்கும் மூலகாரணமாகிய அனுவமலத்தின உண்மை சொ ளார். அதுவேயுமென, அவ்வாணவ மலநுண்ணமை சாதிக்குஞ் சிவாம வாகியவர்களை இகழ்ந்துஞ் செயவர். ஆதலால், இவர் அகப்புறச் சமயத்தாரென வேறு வையத் தெண்ணப் பட்டார்.

பாடாணவாந் சைவர் முதற் சிவாந்தவிரை சைவர் ஈருந் மற்றை அறுவரும், வேதாசுமப்பொருளுண்மை மெல்லாஞ் சித்தாசுமசைவா போலங் கொள்ளும் அநேரங் க வரிமையுடையர். ஆயினும், அவ்வப் பொருள்களுக்குக் கூறாஞ் சிறப்பிலக்கணம், பொது விலக்கணங்கள் மாத் திரையில், மாறு படுவர். ஆதலால், அவர் அகச்சமயத்தாரென வேறுவையத் தெண்ணப்பட்டார்.

இனிச் சிவாந்ருவிரைசைவர், நிமித்தகாரணமாகிய முதல்வன் மாயையோடுங் கூடி முதற்காரணபாயப் பரிணமிப்பனெனவுங் கொள்கை யுடனமையால், நிமித்தகா ரண பரிணாமவாதிகளைச் சங்கற்பநிராகரணத்து ஓரப்பட்டாரெனவுணர்க. இவவு ண்மை யுணரமாட்டாதார், சிவாந்துவிதமாவது, இறுதிச்சன் னெடுத்தோதபப்பட்ட ஈசனசைவம்போலு மென மயங்குப. சுத்தசைவம் துட்பப்பொருளுணரணம் மாத் துறையே பற்றி வேறு வைக்கப்பட்டதன்நிச்ச, கருத்துவகையாற் சித்தாந்ருசைவத்தின வேறுமைவின், அச் சுத்தசைவஞ் சித்தாந்ருசைவத்தன் அடங்குமென வுணர்க. அரூ பவின்னைறே, சிவப்பிரகாசத்தில் நிலவுக காய தாதி நிகழ்சிவாத்ருவிதாந்ரு தத்துட்டகுல வின் ரளவ ஈவாகக் கொள்கைய தாந்ரு என ஏனைச் சமயங்களை எடுத்தோதி விலக் கிற், சுத்தசைவரூப அங்ஙனம் விலக்கா தொழிந்ததுஉமென வறித.

இனி இம்வாழ்வரின், பாடாணவாதத்திற்கும் பேசுவாதத்திற்கும் தம்முள் வேறுபாடு சிந்திரவில், அவ்விரண்டனையும் ஒன்றாக எய்த் தெண்ணச், சுச்சைவத் தையு முடன் கூட்டி, அச்சமயமாற்றெனத் தொகைகோடலும் ஒன்று. இங்கனமாக லான், சிவஞானசித்தியில், “மெய்ச்ரு சைவவாதி யிருமுனதும்” என்றதாலும், சிவப் பிரகாசத்தில், “புறச்சமயத் தவர்கிருளா யகச்சமயத் தொளியாய்” என்புதி “அகச்சம யம்” என்றதாலும், இப்பாடாணவாதவைமுதலிய அறுவகைச் சமயங்களையாமென வுண ர்த்துகொள்க. இனி ஆண்பு ‘புறச்சமயம்’ என்றது, முக்கூற்றுப் புறச்சமயங்களை யு மென வறித. இனிப்பாசுபதர் முாலியோர், சலைக்கு மேலுள்ள தத்துவங்களை உண ராமையின், “விததையாதி - மெய்துதத் துவங்க ளெய்வா” எனக் கோடல் பொருந தாமை யறித. அயிச்சுவாதவைவா, கலைக்குமேலுள்ள தத்துவங்களுண்டெனக் கொண் டாராயினும், மூல மல முண்டென்ப தறியாமையின், மூலமல நீங்கிய முததர்க்கன்றிச் சுத்தூததுவபுனங்கனில் எய்துதல் கூடாமையின், அவர்க்கு முத்தித்தானம், மோ கினிக்குமேற், சுதத விததைக்குத்தி, * விஞ்ஞானசுலக் குரிய தானமேமாகலின், ஏனைப் பாடாணவாதவைவா முதலியோரே, விததையாதி தத்துவங்கள் ஏய்வரென் றறித.

இனி இவ்வகச்சமய முதலிய வளைத்திற்கும் மேலாய் வினக்கமுற்று, அவையெல் லாந் தனகண் ஏதேசமாய் அடங்கக்கொண்டு நிற்பது, சித்தாரந்தைவரம், அது வே தாகம மிரண்டானும் தலையான சன்மார்ங்க மென் றெடுத்தப் புதுமுப்படுங் சுத்தாத்தவித சித்தாரந்தசமயம், இனித் தமிழின்கண் அப்பொருள் போத்க்கும் உண்மை துல்கள், தமிழ் வேறுமுதலிய திருமுறைகளும், திருக்குறளும், சிவஞானபோதஞ் சிவஞானசித்தி சிவப்பிர காசமுதலிய சித்தாரந்த சாத்திரகளு மாம. சித்தாரந்தசாத்திரங்கள் திருவுந்திமுதற் சங் கற்பநிராசரணம் ஈருரப் பதினான காம. சிவஞானபோதம், சிவஞானசித்தி, சிவப்பிரகாச முதலிய சித்தாரந்தவை சாத்திரங்கள், முக்கூற்றுப் புறச்சமயங்கள் கூறும்பொருள்கள் பற்றி ஆண்டாண டாசங்கித்துப்பிரபித்துச் சித்தாரந்தம் வலியுறுத்ததல் போலவே, பா டாணவாதம், பேசுவாதம், சிவசமவாதம், சிவசங்கிரந்திவாதம், சுசுரவகிராவாதம், சிவாததுவதமென்னும் அகச்சமயங்க ளாறுங் கூறும் பொருள்கள்பற்றியும், ஆண் டாண்டாசங்கித்துப் பரிசுரித்துச் சித்தாரந்தம் வலி யுறுத்தாநிற்கும்.

இனி மேற்கூறிய அகச்சமயத்துட்பட்ட சிவசமவாதம், சங்கிரந்தசிவசம வாதம், உறபத்தி சிவசமவாதம், ஆவேச சிவசமவாதம், ரூபசிவசமவாதம், அருட்சிவ சமவாதமெனப் பல திறப்பிடம். ஆயினும், அவையெல்லாம் ரூபசிவசமவாதம் அருபசிவ சமவாதமென்னும் இரண்டாய் அடங்குமாறு ஓர துணர்ச்சு. இனி அவையுமுள், ஞானப்பிரகாசமுனிவர் கொண்டசமவாதம், அந்நசிவசமவாதமென வுணாக. இவ்வருப சிவசமவாதமத் தாபகர் அகோரசிவாசாரியா. அது நிறுத.

இனி ஞானப்பிரகாசமுனிவர் மேற்கூறிய சமயாதித சித்தாரந்த சைவசாத்திரங் களுள் ஒன்றாய் பிரகித்தியுற்று விளங்குஞ் சிவஞானசித்தித் திருவிருத்தங்களை மனம போனவாறெல்லாம் அலைத்து இடாபபித்து, அந்நகுச் சிவசமவாத பரமாக ஓர் உரை இய ற்றினர். இனிச் ‘சித்தாரந்தவைவசாத்திரங்களை முறையாசங்க்கற்றனரு மதுகையினனிச், சித் தாரந்த உபதேசமாநிதிராநிசீட்டுச் சித்தித்துக்கொண்டிருக்கும் மந்தபுத்தி யுடையார், அவ்

* விஞ்ஞானசுலவெனது, விஞ்ஞானசுலவென, மரீயிறென துரைத்தார், திராவிட மாபாடியகாரர்.

வுரைபற்றி மயங்காது, சுத்தாத்துவித சித்தார்த்தசைவநெறி தலைநின் றனுட்டித்து விட்டினைப வுறுதி கூடுமாறு, அதற்கோர் மறுப்பெழுதி யருளுக' வென்று தமது பஞ்சாக்கர தேசிகர் மரபினரான பெரியோர் பிரேரித்திட அவராணை போற்றி, ஆசிரியர் சிவஞான யோகிகள், அதற்குச் சிவசமவாதவுரைமறுப்பு என ஒரு நியாயகண்டனஞ் செய்தருளினார். சிவசமவாதஞ் சுருதி உத்தி அனுபவ விரோத மாமாதும், சித்தார்த்தசைவநூலான சிவஞானசித்திக் கல்வுரை யிணங்காதவாதும், பிறவும், இம்மறுப்பினுள், அவரால் நன் றுணர்த்தப்பட்டன. இன்னும், சித்தார்த்தாகசியங்கள் பல, இவையுபற்றி வெளிப்படையான், அதன்கண் எடுத்தோதப்பட்டனவு முள. அது நிகழ.

இனி ஆசிரியர் சகலாகமபண்டிதர், சிவஞானசித்தியுள் வெளிப்படையால், சித்தார்த்தசைவமுத்தி நாட்டிய “சுசன்-புண்டரி கத்தான் சேரும் பரிசினெப் புல லுற்றும்” “சிவனடியையச் சேருமுத்தி செப்புவிதிங் கியாமே” எனனுஞ் சுருதிகளுக்கு, “ஆன்மாத் தனது சிறுததி வியத்தியைச் சேரும்பரிசு” என்றும், “ஆன்மாத் தனது சிறுத்தி வியத்தியைச் சேருமுத்தி” என்றும், ஞானப்பிரகாசமுனிவர் முக்கியார்த்தலங்கனஞ் செய்து, உரை கூறினர். ஆசிரியர் சகலாகமபண்டிதர், வெளிப்படையால், சமவாதம் மறுத்துச் சித்தார்த்தசைவ நாட்டிய “உமபிரா னுறபத்தி யாதிகளுந் குரிய னுயிர்கா னுஞ் சிவானுபகி மொன்றிதற்கு முரித்தே” “எவ்விடத்து மிறையடியை யின்றியமைந் தொன்றையறிந் தியற்றிடா வுயிர்கள்” “ஆதலாலே யரனடியை யகனறுநிற்ப தெங்கே யாமே” என்னுஞ் சுருதினை, ஞானப்பிரகாசமுனிவர் அலைத்துச், சிவசமவாத பரமாக்கி உரை கூறினா. இவ்வாறு மூலங்களை அலைத்துச் சிவசமவாத மாக்கி அவர் கூறியன பல வாம். இனிச் சுற்றணர்வுசிறிதுகடையாருந், மத்தியை ஏலாவுரையென்பது, இனி துணர்வர். இனி ஞானப்பிரகாசமுனிவருக்குமுன், சிவஞானசித்திக்கு உரையியற்றினர் சிவாங்கிரயோகிதேசிகர், மறைஞானதேசிகர் என, இருவராகியிருளா. அவருக்குப்பின், அதற்கு உரையியற்றினர் ஆசிரியர் சிவஞானயோகிசுன்னமுதற் பலர் உளர். அவர்காகியார்கள் உரைக்கினால்லாம் ஒவ்வொருிடங்களிற் றொன்முறையிற சிறிது வேறுபடினும், சித்தார்த்தசைவப்பொருள் போதித்தற்கண், ஒன்றுபட்டொருமுறையாக, ஞானப்பிரகாசமுனிவருரைமாத்திரம மாதபட்டுச் சிவசமவாதம் போதித்தலையும், உற்று நோக்குவார்க்கு, அவர் சமவாதவுரை, மூலத்திற்கு ஏலாவுரையென்பது, சாலப்புல் ப்படு மென்க.

இனிச் சிவாங்கிரயோகிதேசிகர், “எவ்விடத்து மிறையடியை” என்னுந் திருவிருத்தம், “முத்தியில் ஆன்மாச் சிவனைப்போல லிருப்பது; அன்றிச், சிவனைவேறறக்கலந்து நிற்பனென்பது வேண்டா” என்னும் அஞ்ஞானியுடைய மூர்த்தாவிலே * அசனிபா தமாக, எச்சாலததஞ் சிவனைப் பிரிந்து நிற்கு முறைமை கூடாதென்பது கூறுகின்றது” என்க, கோபயிக்குச், சிவசமவாதியைச் சபித்துரைத்ததுஉங் காண்க.

இனி ஞானப்பிரகாசமுனிவர், தமச்சபிமதமான சிவசமவாதத் தமிழினசுட் கூறல் வேண்டினாராயின், வடமொழிக்கட் பிரமாணதீபிகை சித்தார்த்தகிகாமணிமுதலிய கிரந்தங்களால், அதுகூறிவைத்தாற்போலத், தமிழின்சண்ணும் புதுநூல்களால் அது கூறிவைத் தப்போதலே, அவாதமக்கு முறையாம்; இனி அவ்வாறு செய்யாது, நால்வகைச் சமயங்களுக்கும் மேன்முறையாய்ப் பிரசித்தியுற்று விளங்கும் சித்தார்த்தசைவநூலாகிய

விவ்ருணசித்தியை, அலைத் திடாப்படுத்து, அங்குணம் தம்மதப்பிரசாரஞ் செய்தது, அவர்ஞ்சு சாஸ்பாகாமை யறிசு.

இனி ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள், சிவஞானபாடியத்துப் பொதுவகிசாரக் திருதியகிரணத்தில், சிவசமவாதம் இயைப்புறறி யெடுததுத், தடைவிடைகளான் மிக விரித்து மறத்துத், சித்தார்த்தசைவம் நாட்டினர், சிவசமவாதுவுரைமறுப்பினுள், ஆண்டா ண்டு விரிவஞ்சிக்குறுது விடுத்த துண்பொருள்சொல்லாம், ஆண்டும பிறுண்டு தெள்ளி விளங்கியருளினார்.

இனி மெய்சண்டேவாராயனார் சகததியாகிய துறைசைப் பஞ்சாக்கரதேசிகர் மர பினவநத பெரியோர், அம்மெய்கண்ட சித்தார்த்தசைவ சாத்திரசமேஸ்வி விமரிச பாய னுண்புதி பற்றி இயற்றிய உண்மைநூல்கள், தசகாரியம், உபதேசப்பட்டுறொடை, சன் மார்க்கமுதித், சிவாச்சிரமததேவிவு, சித்தார்த்தப்பட்டுறொடை, உபதேசவென்பா, நித் தைவிளங்கம், அத்தயமாலை, நமச்சிவாயமாலை, தசகாரியம், பஞ்சாக்கரப்பட்டுறொடை பெனப், பதினான்காம். இடபதினான்காம் பண்டாரசாத்திரமென வழங்கப்படும், இவ றதுன், தசகாரியம் உபதேசப்பட்டுறொடையென்றும் இரண்டும இயற்றினார் தகதினா ஞ்ஞத்ததேசிகர், தசகாரியமுதன் நமச்சிவாயமாலை யிறுவாய்ப் பததும் இயற்றினார் அம்பலவாணதேசிகர்; பதினான்கு மெண்ணு முறைகசின்ன தசகாரிய பியற்றினார் கூயமிகாததேசிகர்; இறுவாயங்கண்ணிற பஞ்சாக்கரப்பட்டுறொடை இயற்றினார் பின வேலப்பதேசிகரென வறிசு. மேற்போந்த அம்பலவாணதேசிகர்பான் ஞானோபதேசம் பெற்ற உலகுடையாராயனார் முதலாயினா இயற்றிய திருச்சுழிநெடில், வாதுளாகமசா ரமான ஞானபூசாவிதி, வருணபூசதி முறையான கிரியாபூசாவிதி யென்பனவும், பேசுஞான நூல்கள்போல அம்மரபினரற போற்றிக கெள்ளப் படுவனவாம். இனி இம்மரபிற் பெரியராய விளங்கிய ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகளும், அவர் மாணாக்கர் கசகியபட்டுனிவா சுப்பிரபண்டருனிவா முழல்யோரும், இயற்றிய திராவிடமா பாடியமென வழங்குஞ் சிவஞானபாடியமுழைய பிரபல கிரந்த பிரபந்தங்களின வரலாறு, திராவிடபிரகாரிகையுள், தமிழ் இலகசண இலக்கிய சாத்திரப் பிரகரணங் களில், ஆண்டாண்டு இயைப்புறறி எடுத்து ஒத்தும்.

இனி மாபட்டவனை முதலிய சில வசன கிரந்தங்கள், அம்மரபிற் சிலரால் எழுதப்பட்டனவென்பா. அவை குறதம்பலவுடையனவாய் சிறப்புறுமையின், பிரமாண கிரந்தங்களெனப், போற்றப்படவாயின வென்பது. இனி “அவை நாளும், அம்ம ரபில் ஆன்றோரால் எழுதப்பட்டன” வெனக் கூறினாரு முளராலோவெனின், அம் மரபிற் பெரியராகிய அடிப்பட்டவான்றோர், அவை குறதம்பலக் கிரந்தங்களென வொருக்குபவாக்கனை, அவருரை போலியுரையாத லறிசு. அது நிறக.

சித்தார்த்தமரபுக் கண்டனகண்டனம், சித்தார்த்தமரபும், அதன் கண்டனமும், மற தன கண்டனமுமென, மூன்றாம். இச்சித்தார்த்தமரபு மரபட்டவனையெனவும் வருவரப்ப டும். இவறதுள், சித்தார்த்தமரபு எழுத்தினா துறைசையாநினைததருள் ஒருவ ரென்பா. அவர் பெயர் புலனாக வில்லை. மரபுக் கண்டனம் எழுத்தினா தருமை ஞானசமயந்ததேசிகர் மரபினருள் ஒருவா. அவர் பெயரும் புலனாக வில்லை. மரபுக் கண்டனகண்டனம் இய றுதினா ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள்.

இனிச் சித்தார்த் சமரபு, சித்தாரதமரபுகண்டனம், சிவசமவாதவுரை, இப்பெற்றியுடைய கிரந்தங்களுக்கெனக் கூறல் வேண்டாம்; ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகடாமே மரபுகண்டனகண்டனத்தாள்தாம், சிவசமவாதவுரை மறுப்பினுள்ளும், அவற்றினியல் எழுத்து விரித்தலின்.

ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் மரபுகண்டனகண்டனம், சிவசமவாதவுரைமறுப்பு, 'எடுத்தது' என்னுஞ் சொல்லுக்கிட்ட வைரகுபபாயம் என்னுங் கிரந்தங்களைச், செந்தமிழொடு வடசொல் விரவிய ஈடையாடவும். சிவசமவாதகண்டனமென்னுஞ் சமவாதவுரை மறுப்பினைச், செந்தமிழொடு வடசொல் ஆரியச்சொல் விரவிய யாகவும், இயற்றினா, ஈண்டு வடசொல்லென்றது, ஆரியச்சொற்கள தமிழிற் தற்சமம் தற்பவமாய வரகனவற்றை. நடையெனினும் உலகியல் வழகுகேன்று மொக்கும.

'பாரிசேடியம்' 'அதனவாகம்' என்பனவே, ஆரியப்பிரயோகமாயினும், ஆசிரியர் நூலரைகளுள். 'பாரிசேடம்' 'பாரிசேடவானவை' 'அதிதவிதம்' எனப் பயின்று வருதலின், ஆரியக் திரிபெனக் கொண்டு, அவைதம்மை அவ்வாறே பதிப்பித்தாம். இவ்வாறு வருவன பிறவு முள்; அவைதம்மையும் அவ்வாறே பதிப்பித்தாம். சிவசமவாதவுரை மறுப்பின்கண், முற்றும் ஆரியப்பிரயோகமாகவும், ஒருபுடைதிரிந்த ஆரியப்பிரயோகமாகவும், தமிழிற்சூரிய வடசொற் பிரயோகமாகவும், வந்தனவுள். அவற்றினை அவ்வாறே பதிப்பித்தாம். இனி அவ்வாரியவடசொற் பிரயோகங்களுக்கெல்லாம், ஆண்டாண்டுப் பொருள் குறிக்கரைப்பின், விரியுமென்றெண்ணி, இனி யாமையாதனவற்றிற் கெல்லாம் பொருள் குறித் தரைச்சாம்.

ஸ்ரீஹ்ரீ சுப்பிரமணியதேசிகசுவாமிகள் திருவடிவாழ்க.

கவிலாயபரம்பரையிற்சிவஞானபோத நெடிகாட்டும்வெண்ணெய்
பயில்வாயமைமெய்கண்டான்சந்ததிக்கோர்மெய்ஞ்ஞானபாதுவாகிக்
குயிலாரும்பொழிறநிருவாவநிதனைவாழ்குருநமச்சிவாயதேவன்
சயிலாத்மரபுடையோனநிருமரபுநீழிதழைகமாதோ.

திருச்சிற்றம்பலம்

கணபதி துறையா.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சித்தாந்தமரபுகண்டனகண்டனம்.

மெய்கண்டசேகிகன சந்தானத்தினையுதி மெய்கண்டதுலை யாராய்ந்து சித்தாந்தசைவப் பொருளுண்மையை உணர்த்தற்குரிய தவமுதிர்ச்சி யில்லாமையான் ஏனைப் பொதுதூல்களையே 'பாராட்டி, மெய்கண்டதுலையும் அவற்றோடு பொதுவைத்துப் பொதுவகையாற் பாராட்டிப் வெள்ளறிவுடைய பொருசாரார், "கற்றது உயிர்திருநெடுநகராயர் பாடத்தாற், பெற்றாராம் பேரையோ குத்திரம்" எனறு முறையாகசாகக் * குமுறுபாடா யகப்பட்டுளானதைத் தம்மாற் குறிக்கப்பட்டோர்கொண்ட மரபென மயங்கிக் கொண்டு, அசுறகுத் தாமும் குமுறுபாடாகச் சில குற்றம்போலக் கூறினா. இரண்டின் ஆணடாண்டு ஆசங்கிசுதற்குரிய சகுதியுடையனவாய் ஆசங்கிக்கப் படுவனவும் அவற்றிற் குத்தரமும் பல பல வுளவாகவும், அவற்றொன்றையினும் அதிர்ச்செய்தாசங்கிக்கமாட்டாது, சிறுபெண்கள் ஈற்றுசொந்திண்டு சேக்கித் தமமிலே களிபகுமாற்றிபால ஆசங்

* குமுறுபாடு, — குமுறுபடை, குமுறுசல், குமுறுவ எனபன பொருபொருட்சொற்கள். குமுறுபாட்டுரை-என்வகைத் தானத்தொடுபித்து நாவா னவிலப் பெருத்தோர் நகைபடுகினவி. அது "சாவியங்ண்ணூர் கூட்டுநீர் யெட்டுக்கு, நாவொடு நவிலா நகைபடுகினவியும்" எனச் சிலப்பதிகாரத்துட் கூறமாற்றா னுணாக இனி "வளைவாய்க் கூகை நண்பகற் குமுறுவும்" எனப் பட்டினப்பாலைபுள்ளும், "பேராந்தை குமுறும்" எனச் சிலப்பதிகாரத்துவரையுள்ளும், வருசலின, இநகைபடுகினவி, ஒருசார் கூகை முதலிய புட்களின் எழுத்தியல் கூடா வாயொலியைக் குறித்தருந் சொல்லாதலிற். இனி "உடைகுமுறி" "பரவுவாய் குமுறி" என்றற்றெடுக்கத்தனவாக ஆனதோர் செய்யுட்குண ஆண்டாண்டு வருதலின், அதுதான் மாந்தர்த் மெழுத்திய விரமபா வுரைகொண்டது. இத்தனை இக்காலத்துக் குளறுபாடு, குளறுபடை, குளறுசல், குளறலெனவும் வழங்குப. அற்றேலென நங்கனமாக; மரபுகண்டனமுடையா வாக்கியங்கள் எழுத்திய விரம்பிய நாவுரையேயாமாகலின், அவைதம்மம் அதனோடொன்றெனவைத்து, குமுறுபாட்டுரையென நங்கனமென்னுத லமையாதாயிற்றெனின். அவர் வாக்கியவுரைகள் அப்பெற்றியவாயினும், அவாய்நிலை முதலிய சமீபி நெறிபபட்டொழுக்கச் சாதகரபொருளை மரபுபட இனிதனைத்தாது பிறந்தாகிடாதலின், அங்குறைமற்றி, அவற்றினை அதனோடொன்றெனவைத்து அங்குறைய மிகழ்த்திட்டார், ஆகலின், அவேதமையம்ம யானடையதென்க. சமவாதகண்டனத்து ளியவாறு கூறியதற்கும இவ்விதற்கும். அவேதல், "உரைகுமுறி" "பரவுவாய்குமுறி" எனலின், உணமைமாயவமார் திருவாகுக்குகளும் அவ்வாறிகமுறையாய் போலுமெனின், அவாக்கு ஆனந்தமேலீட்டினுனை மொழிககருவி வசமுததல்பற்றி நாத் தழுதழுத்து உரைநிரமபாசெழுதலின், மற்றவை ஆனந்த வுதிதமெய்யபட்டபடைபடைமென வைத்தேதப்படலெனவல்லது. இதுபோல விசுமுறைபாக்கி வளர்க்குதல்.

கொன்ற குறியினவல்லாதவற்றை யாசங்கித்து, அங்ஙனங் குற்றமப்போல் சிலகூறிக், “உல்லா வொருவன் நகைமை தலைப்பெய்து சொல்லாடர் சோர்வு பரிம்” என்பதபற்றி அதனைக் கற்றமுதிரத்தோர்பாற காட்டுதற்கஞ்சித், தம்மிலே நலங்கொள்ளுதலாற் போரத பயன், தமக்கென வொன்றிலராகிய பேதைகளை மயங்கித் தமமாட்டிந்ததுக்கொள்ளுதலாற் மாத்திரையே மன்றிப் பிரிதில்லையென்பதூஉம் இன்னுள் உவமத்தினமேல் வைத்து எழுதிய குற்றங்கொல்லாம் ஆவிரம்புப் பொன்னோ டொக்குமென்றவழி அதுபோல வடித்து நீட்டவருமாவென் றுசங்கிப்பார கூற்றொடும் பொருளமேல் வைத்தெழுதிய குற்றமெல் லாம் நானமென்பது மணங்கமழ்கின்ற பொருளென்றவழி அது நாவிலுண்பதுவோவென் றுசங்கிப்பார கூற்றொடுமொப வெறும் போலியோமென்பதூஉம், ‘விளம்பிய வேது னோங்கிப்-பெருகிய வுலமை நான்கின் பெற்றியி னிறுவிப் பிணமுன் - நருடலை பொழியக் கொள்ளு’ மறிவின் மதுகையினமையின் அவ்வாறெல்லாம் குழறினாரென்பதூஉம், அண் ணுணர்வுண்டயார்க்கு இனிது விளங்கும். அவை யவ்வாறதல் சிந்திது காட்டினும்.

“பிறருக்கறிவிக்கமாட்டாது” என்றதேயன்றி, “மலாநீராதவழியா ஆனமார்க்குக் கறியும் பகுதியு மறியிக்கும்” என வோரிடத்துங் கூறியதில்லை. நீர் அவ்வாறு கொள் ளுவீர் போலும், “அன்னிய மாணவை யுணர்ந்தி” எனவும், “அறியு முழுவதனையு மறைக்கும்” எனவும், “போந்திருந் துவருதை நிகழ்த்து” எனவும் வருமிடத்தொடக்கந் துச் சுருக்கிகளின் றுறப்பரியமே ஈண்டு மலத்தினியல்புகூறும் வசனங்களை றுறப்பரியமெ னற்றியமாட்டாது மயங்கினீர். ‘சைவசித்தாந்தங்களை வழிபட்டுக்கேட்டால் மலைவறச சொல்லுவார்கள்’ எனப் பட்டர்க்கை யாப்பாட்டாற கூறினீர். கூறவே, நீர் சைவசித்தா ந்தக் எல்லீரென்பதற்கு நீர் இங்ஙனங் கூறிய கூற்றே சான்றியிற்று. “யானுமறியே னவனும் பொய்சொல்லான்” என்ற பழமொழியின் பொருளை தும்பாற கண்டேம். மாயை கண்மங்கன் சிவவியாபகத்தின் வியாப்பியமெனச் சிவாகமங்களெல்லா முழங்க வும், அவற்றொடு முரணாகச் சிவசமவாதி மதத்தின் வீழ்ந்து, மாயை கண்மங்கன் சிவவியா பகத்தோடொப்ப வேறுதிறஞ் தனிமுதலெனக்கொண்டு, ‘அவை சிவதையும் மலதையு மும் பொருந்தமோ’ என்றும், ‘பொருந்தமாயின் கனமமென் றொருமுத லில்லையாய் விடும், ஆனமா வெதைப் புசிப்பான்’ என்றும், ‘ஆனவம்போ லறியாமைய பொருள்’ எனறும், ‘அறியாமையபொருளாகிய மாயை கனமங்களை இருளாய் நிறகுமென மீள வுங் கூறுதல் பிட்டுபேண நியாயமாம்’ என்றும், ‘அறியாமைய பொருளாகலிற் கால ததிரயத்திலும் ஒளியாய் நிற்குமற்று கூடாது’ எனறும், ‘இருதலையு மருளெனறு பாட மொப்பில் அச்சுருதிக்குத் தாற்பரியமாம்’ என்றும், ‘வேருகப் பாடமொப்பில் அனுபவ மில்லை’ என்றும், துமரகு வேண்டியவாறெல்லாம் பிறற்றினீர். இவையெல்லாம் ஆசாச த்திலெழுதிய சித்திரம்போல வெறும் போலியோமென்பதூஉம், “மாயை மாமாயை” எனறஞ் சுருதி அவற்றியல்பு கூறும் வசனத்தின் பொருளானி வேறு பொருளபடாதெ ன்பதூஉம், சிவஞானபாடியத்தி லினிது விளங்கும். ‘சனமம மலதையுரு சிவதையும் பொருந்தமோ’ என்ற நீர், “வருமலஞ் சார்ந்து” என்றற்றொடக்கத்துச் சுருத்தினையும் இவ்வாறுகூறி யிகழ்வீர் போலும். ‘மலமுஞ் சிவமுமானாற் கனமமெனொருமுத லில்லை யாய் விடும்’ என்றீர். ‘அதுவதுவாய்ச் செறிவானுயிர்’ என்றதனால் ஆனமாவென்றொரு முதலில்லையெனறு கொள்ளுகிப்போலும். ‘இருதலையு மருள்’ எனறு பாடங்கொண்டு தாற்பரியம் அதற்கேறப் வேறுகொள்ளின, அது பொதுவுட் கூறிப்போந்தமையிற் பிட்ட பேடணநியாய மென்னுந் குற்ற துமக்கே வருமென் றறிக். மாயை கனமங்கண் மலம

பொல அநியாமைப் பொருளென்பார்க்கு, “இரண்டஞ் சோதி யிருளென வேறும்” எனவும், “இசுலிவரு மிவையுணரி னிருள்வெளியாக தன்மை” எனவும், “இருளரிசுடர்-முரண்டர நின்ற முழுமல மாயை” எனவும் வருமிதொடக்கத்துச் சுருதிகளெல்லா முரணுமாகவின, சடமெல்லா மதியாமைப் பொருளாமெனநல் பொருதநாமையின், சுண்டு பிட்டபேடணியாய மெனநுங் குறமாதல் யாண்டையதென் றொழிந். இன்னும், மாயை கணமங்கள் ஆணவம்போல அநியாமைப்பொருளாயின, அதுபோலச் சிவந்தகருப பகைப்பொருளாயச் சிவசன்னிதியி னில்லாவெனப்பட்டுச், “நீதிஞ் சிவனவனன் சன்னிதி கன்னி னின்றே” எனவும், “விமல னுக்கோர் சத்தியாய்” எனவும், “சுத்த சத்துவஞ் சிவன நன் சுத்திர வடிவ மாகும்” எனவும், “மருவு பசுசுரணஞ் சிவசுரண மாகி” எனவும், “விரூபுப் பெறுப்பெனறு வேறுரைததா லெந்தை - யுறுப்பிற் குறையாதோ வுண்வுடை யோர் சொல்லுவரோ” எனவும், “பெற்றுகிற தின்பமே பேரின்ப மாயங்கே-முற்ற வரும்பரிசு” எனவும், “உடம்புடைய யோக்கிடா முற்றிற் தின்ப-மடங்கத்தம பேரின்பத் தாக்கி” எனவும், “காணுந் கரணங்க ளெல்லாம்பே ரின்பமென்ப-பேணுமடியார்” எனவும் வருமிதொடக்கத்துச் சுருதிகள் பறபலவு முரணுமாகலின், அங்ஙனங் குறநங்கூறு நல் சடத்துவசாதிக்கும் அநியாமைச்சாதிக்கும் வேறுறுமையறியாதார கூறநோயாமென நினைவாகிலும் அநித்தகொள்ளுவிராக. “யாவையுஞ் சூனியஞ் சத்தெதி ராகலின்” என பதனாண் மாயை கணமங்கடும் ஒளிமுன னிருளபோலச் சிவசன்னிதியி னில்லாவென்பது பெறப்படுமாலேவெனின், நண்டெடுத்தக்காட்டிய சுருதிகள் பலவற்றொடு முரணுமாறு அங்ஙனம் பொருள்செய்தல் பொருதநாமையால் அகறகுத் தாறபரியம் வேறென் றறிக.

“ஆனமா வாணவமலத்தைப் பிடித்தான, அது கணமத்திலே விரூப்பாதைக் கொடுத்த,” என்றார். ‘ஆனமா வாணவமலத்தைப் பிடிப்பானாகிற பின்பொருகால் விடுவதுஞ் செய்குறவன், அந்நொரு சர்த்தா வேண்டிவதில்லை. ஒருவ னின்புளதைப் பிடிப்பானொழியத் துன்புளதைப் பிடியான்; அன்றியும், மலத்தைப்பிடித்தவன் சிவத்தையு பிடிப்பனென்று சொல்லவும் வரும். ஆனமா மலத்தைப் பிடிப்பதற்குமுன் என்னுக் விருந்தானென்று கேட்கவும் வரும். அன்றியும், கேவலத்தில் “அறிவில் னொழ்த்த வித்தன்” என்றும், “தாலே மாட்டா தியானே செய்கில - னீயோ செயயாய நினைம னாயிட்டி” என்றும், சுருதியிருக்கையால், ஆனமா மலத்தைப் பிடித்தானென்பது சித்தார்த்திகட்கடாது. மலங்கணமத்திலே விரூபத்தைக் கொடுக்குமாகிற காடாநதார தேத்திரபிற் றகுப் பதாரத்ததரிசனமும், அதல் விரூபமும், உண்டாகவேண்டும். அவ்வாறனுபவ யில்லாமையால், அது கடாதென வறிக. திருசியபதாரத்தத்திலே விரூபமுண்டாவ தொழிய அதிருசியத்திலே விரூபமில்லை. ஆகையால் அவ்வாறு கூறியது. அன்றியும், லட்சணத்திலே “இருளொளிர் விருண்ட” என்று சுருதியிருக்கையால், அது சடமாகையால், அடாதெனவறிக. “எண்ணிறாய்” என்ற சுருதி யெடுத்தகாட்டினார். அதற்குத் தாறபரியம் அவ்வாறு கூடாது. சித்தார்த்திகளைக்கேட்டால் மலைவறச்சொல்லுவார்கள.’

‘பிடித்தான் என்றது பொருதநாது’ என தமக்கு வேண்டியவாறெல்லாங்கூறி, “இருண்மலத்து ளமுந்தி” என்றொருடக்கத்துச் சுருதிக்குத் தாறபரியம் வேறு’ என்றார். ஆனமாவிலக்கண முள்ளவாறுணரமாட்டாமையின அவ்வாறு கூறினீர். அம்முறைமை தமக்கு விவாகுதமாறு விரிகதறபாலதனது. ‘மலங்கணமத்திலே விரூபத்தைக் கொடுக்குமாதிலை’ என்றார். “போகதிருந் துவகதை நிகழ்க்கி” என்றொருடக்கத்துச்

சுருதியின் குற்பரிய மதியாமையின் இவ்வாறு கூறினீர். நண்டு விரும்பப்படுங் கன்ம மென்ற திதுவென்பதும், முற்றக்கணுகரிய முண்டாமாறும், பிறவும், ஈன்றணியுழவி தாய முல்பபாடு விரும்புமாறும், அறியமாட்டாமையின், 'அதிருசிய பதாரதத்தன் வைத்து விரும்பமுண்டாவதில்லை' என்று துமக்குத் தோன்றியவாறெல்லாம் குழறினீர்.

‘மூன்றில் விசேடமில்லை. ஆனமாவதற்குக் கன்மத்திலே விரும்பமுண்டாகினது ஆன்மாவிலுடைய செயலுமல்ல, சியன் செயலுமல்ல, மலங்கொடுத்தது. சடத்துக்கு வியாபாரமுண்டோவெனில், விடந் தீ நீர் கொள்ளுப் போலுண்டென்றால், விரும்பம் ஞான செனம்; விவாதி பாருகியினால் ஞானவேறுதலும் கண்டோமெனில், தனுகரணத்தி வியா பாரத்தோடுங் கூடினவ னெடுத்துப்பருகல் முறையின் செய்யில் அவ்வனஞ் சிந்தி வியா பார முண்டானதுஞ் சைதன்னியத்தோடு கூடின பின்னதொழிய வேறில்லை. ஆகையாற கன்மத்திலே விரும்பம் மலங் கொடுத்ததென்பது கூடாது.’

‘விரும்பம் ஞானசெனம்’ என்றீர். அது சித்தசாதனம். ஈண்டெடுத்துக்கொ ண்டது விரும்பத்தைக் கொடுத்ததானெழுந்த வினாவிடையென்ப தாண்டே விளங்கிக் கிடப்பவும், அஃதறிந்தகொள்ளமாட்டாது, அறிந்தவர்போலப் பித்தறினீர். ‘சடத்துக்கு வியாபாரம் விடந் தீ நீர் கொள்ளுப் போலுண்டென்றல் சைதன்னியத்தோடு கூடினபின்ன தொழிய வேறில்லை’ என்றீர். அதுவுஞ் சித்தசாதனம். ‘விடம்படு மூன்றிற் போன் தறு’ எனனுஞ் சுருதியின் குற்பரியமு மறிகிலீர் போலும்.

“கன்மம் ஆன்மாவைப் பொருந்தாமாறு இந்த விரன்முன்னுந் கூடாது; சர்த்தா விரக்சுத்தினில் இவன் விரும்பின் சரீரத்தை விரும்பின் புலனத்திலே கொடுசது விரும் பின் கன்மத்தைப் புசிப்பிப்பான்” என்று, “எண்ணிதாய” என்ற சுருதி யெடுத்துக்கா ட்டினார். ‘அஃதற்குத் தாற்பரியம் அவ்வாறு கூடாது, அனுகூலில் ஆனமாவதற்கு விரும்ப முண்டானதற்கு வகையுந் கன்மமுண்டானதற்கு வகையுஞ் சொல்லவேண்டும். அனநி யும், “போதத்திற் கொள்கை யில்லான்” என்றிருக்கிறதினிலே அவ்வாறு கூடாதென வறிக. இத்தற்குக் குழந்தை பிணியாளன் குருடனுய்மைகள் காட்டிக், “குழந்தைக்குப் பசியே பாலின் விரும்பமுண்டாக்கினது” என்றும், “பிணியை மருத்தில் விரும்பமுண்டா க்கினது” என்றும், “குருடே கோலில் விரும்பமுண்டாக்கினது” என்றும், சொன்னார். பாலுக்கும் பசிக்கும் சத்தரு; மருத்துக்கும் பிணிக்கும் அவ்வாறுவையாலும், குருடு அநி யானம்; கோலுஞ் சடமாகையாலும், விரும்பமுண்டாகாது. ஆகையாற குருடன் குழ ந்தை பிணியாள னுய்மைமும் உவமேயம் போனவழியே போயினது.’

‘அனுகூலி லானமாவிற்கு விரும்பமுண்டானதற்கும் கன்மமுண்டானதற்கும் வகைசொல்லவேண்டும்’ என்றீர். பரிபாசமுடையார்க்கன்றிச் சித்தாரத விரோதசட்டு வகைசொல்லாமென்ப தறிந்துவர்தும், “வகைசொல்லவேண்டும்” “வகைசொல்ல வேண்டும்” என்று குறங்கெறிவிளங்காய்போலக் கேட்பா னெழுப்புகின்றீர். இதுநிற்க. ‘போகத்திற் கொள்கை யில்லான்’ என்றெடுத்துக்காட்டியது சித்தசாதனம். அஃதில் வசனத்தோடு முரணாதற்கு ஒருவாறானு மியைபில்லை, ஈண்டுக் கூறிய துடப்ப்பொருள் வழிபடுமுறையில் வழிபட்டுக்கேட்டால் இனிது விளங்கும். ‘பசி பிணி குருடுகள் பான் மருந்த கோலுக்குப் பண்கப்பொருள்களாகலானும், சடமாகலானும், அவையாவற்றின் விரும்பமுண்டாக்குமாறில்லை’ எனவும், ‘இவ்வாறே மலமுஞ் சரீரகன்மங்களின் விரும்ப

முண்டாக்குமாதிலை' எனவும், கூறினார். பணி மிகுதியின் வெயிலை நாடித்தகு ஏதுவாய் நின்ற தியாதெனச் சிறுமகரைக் கேட்டிலும் இப்பொரு ணுமக் கவரறிவுறுத்தவர். இன்னகாரியநிகழ்ச்சிக்கு, இன்னது சாரணம், இன்னது காரணம், இன்ன தேதுவென்பன வறியாமையின், அறிவென்று மருள்கொண்ட நீர் கூறுவனவெல்லா தும்மனோர்க்கே பொப்பாம். இதுநிற்க. பகைப்பொருளுஞ் சடமுமாதலேபற்றி ஈண்டிவ்வாறு கூறிய நீர், முத்தநிலையில் "இன்பங் கொடுத்தலிறை யிதனைவினை வித்தன்மலம்" எனனுஞ் சுரு திக கிவ்வளவினனறிப் பெரிதுங் குற்றங் கூறுவீர் போலும். அதன்றாப்பரியந்தா னறித் தரு நீர் யார்?

"இச்சித்த கன்மம் புசித்திரதற்குத் திருட்டாந்தம், குருடன் முதல்வனெழியக் கோல்கொடுத் திருக்கிறவன் முதல்வனல்லன். அதுபோல ஆன்மா முதல்வனெழியச் சிவன் முதல்வனல்லன்" என்றார். 'ஒருவனுக்குப் புத்திரனுண்டாகவேண்டுமென் நிச் சையிருக்கப் பெண்டாட்டி செத்துப்போ யழக்கண்டோம். ஆகையால், ஆன்மா முதல்வ னல்லன்.'

"இச்சித்தவாறே கூட்டுவன்" என்ற வசனத்துக்குத் தாற்பரியமறியாது, 'ஒருவ னுக்குப் புத்திரனாவேண்டுமென் நிச்சையிருக்கப் பெண்டாட்டி செத்துப்போ யழக்கண் டோமாகையால், ஆன்மா முதல்வனல்லன்' எனநீர். "வேண்டுமார் வேண்டியதே யீவான் கண்டாய்" "சுருத்தநிறுது முடிப்பான் றனனை" "புக்குழிப் புக்குப் பெயர்த்தழிப் பெய ர்த்து" "எனவழி நின்றன நெகதை யனனே" என்றறொடக்கத்துச் சுருதிகளையு மிவ் வாறுசங்கித்துக் குற்றங்கூற மறந்துவிட்டீர் போலும்.

"சிவன் ஆன்மாவக்குச் சரீரம்படைக்குமிடத்து, ஆன்மாக்கள் நினைவின்படியே படைப்பான்; குயவன் கொள்வோர் நினைவின்படி பாண்டம் வளைதல்போல" என்றார். 'ஆன்மாக்கேவலியாயிருக்கையில் இன்ன கன்மஞ் செய்தேன; அதற்கின்னபுலனத்தில் இன்னதனு ஷுண்டென் றெப்படி யறிவான்? அவனினவின்படி சிவனதனை யுண்டாக்குவ தெப்படி? அன்றியும், சிவனனேக விசுத்திரங்களாயிருக்கிற தேகத்தை வெகுமாயுண்டு பண்ணி யோரிடத்திலே வைத்துக்கொண்டு இருக்க, ஆன்மாக்களெல்லாரும் போய்த் தங் களுக்கிச்சையான தேகத்தை யெடுத்துக்கொண்டு போகிறதாயிருந்தாற் குயவன் திருட் டாந்தங் கூடும்' என்றீர்.

'ஆன்மாவினினைவின்படி படைப்பான்' என்றதற்குத் தாற்பரிய மறியாது, இன் னகன்மஞ்செய்தேன, அதற் கின்னபுலனத்தி லின்னதனுஷுண்டென்றறிவதே, ஈண்டு நினைவென்றதற்குப் பொருளாகக்கொண்ட தும்மறியாமையின் பெருமை வியக்கற்பால தேயாம். 'குயவன் பாண்டங் கொள்வோர்க்குரிய தன்மைகள் முழுவதற் தாட்டாந்தி கத்தி லின்மையிற் குயவன் திருட்டாந்தமாதல் கூடாது' எனநீர். நால்வகை யுலமங்களி னியல்பு பகுத்துணரமாட்டாத நீர் இவ்வாறு பிதற்றுவதேயன்றி மற்றென்செய்வீர். இன் னும் குயவன் திருட்டாந்தங் கூடாதென்ற நீர், "ஆரியன் குலால் ஞாயின் றுக்குவ னகில மெல்லாம்" எனறற்றொடக்கத்துச் சுருதிகளையு மிகழ்வீர் போலும். முற்றுவமை பொன றற்குங் கூடாதென்ப தினியாகிலு மறிக.

'எட்டாவது சரி' என்றீர். நீர் எட்டாவதெனக்கொண்டது முன்னும் பின்னு ளோக்குங்காத "செழுநவை யறுவை சாணி யுவர்செறி வித்த மூக்கை-முழுவதும் கழிப் பன் மாயை கொடுமல யொழிப்பன் முன்னே" என்ற சுருதிப்பொருள் போலும்.

ஏனையவற்றிற்கெல்லா மொருவாறறனு மியைபின்றிச் சூற்றம்போலச் சில சூழறிய நீ, ஈண்டும் ‘உவாச்சாணிக் ளெத்தனை செறிவிததுங், கூறையிற் சேங்கொட்டை காட் டாமணக்குப்பான் முதலிய கறைபட்ட வழுக்குக கழியாதிருக்கக், கூறையுடையவர் கள் பார்த்து, இப்படிச் கறையிருக்கக் காரணமென்னையென்று வண்ணனை அடித்து உப ராதமும் வாங்கின தூர்தொறுங் கண்டதில்லையோ? முழுவதங் கழிப்பென்ற தெப படிக்கடும்?’ என்றும், ‘இந்தக் கறையழுக்கைப் போக்கமாட்டாத வண்ணன், அடையா ளம் போட்டிருக்கவுந் தெரியாம லேகதேசத்திற் புடவையாறிக்கொடுத் தூர்தொறு மீழு ப்புப்பட்ட வண்ணனுக்கு மூத்தவனேயாம்’ என்றும், ‘எல்லாம்வல்ல முதல்வனுக்குக் கறையழுக்குப் போக்கமாட்டாத வண்ணனை ஒப்புரைக்கலாமோ’ என்றும், ‘முன்னோன மானையொன்றி மலமொழிப்பனுவின், ஞானமேதுக்கு? தீக்கை ஏதுக்கு?’ என்று பின்னு மிந்நிகரனவாகக் சூற்றங்கூற வறிந்திலீர் போலும். இதற்கு மிவ்வாறெல்லா முகரோம முறுக்கிக்கொண்டு சூற்றங்கூறப்புகுந்தே, நடுவே துச்சகுணம்போலச் சுருதி வந்து நேரி ட்டது கண்டு, பேசமாட்டாமற பிட்டுத்தின்று விக்கினுற்போ னின்றுவிட்டே மென்பீரா கில், ஏனையவற்றிற்கு மிவ்வாறே சுருதி யுண்டென்ப தறிந்துகொள்ளமாட்டாது, தும்ம ரியாமையை வெளிப்படுத்தினீர். இன்னும், சுருதிகண்டவழிக் சூற்றமில்லையெனக்கோட லுஞ், சுருதிகாணாதவழிக் சூற்றமெனக்கோடலுமேயன்றி, ‘இதுதரும்; இது தகாது; தக்க வற்றிற்கெல்லாஞ் சுருதியுமிருக்கும்; அல்தெங்குள்ளதோ? நமக்குத் தெரியவில்லையென றறிந்துகொள்ளு நடுவுநிலைமையின்றி, நீரறிந்த சுருதிமாத்திரையிற் பட்சபாதம்பண்ணி, தும்மறிவிற்குப் புலப்படாதவற்றை யிகழ்தல் துமக்கே தரும். இவ்வாறே யின்னு மாண் டாண்டுச சிலவற்றைச் ‘சரி’ யென்றும், சிலவற்றை ‘விசேடமில்லை’ என்றும், சிலவற றைப் ‘பசையில்லை’ என்றும், நீர் கூறுங் கூற்றெல்லா தும்மறியாமைய பசையேயாம்.

“மலபரிபாகமாவது ஆன்மாவுக்குப் பக்குவம் வந்தகாலத்தில் மலசத்தி ஆன்மஞா னத்தை மறையாதிருத்தல். பரி உபசர்ச்சம். பாகந் திரிவு” என்றார். ‘திரிவாவதொன்றொ ன்ருகிறது. அந்த லட்சண மலத்தினிடத்திலே காணோம். ஆகையால், இவா சொன்ன மலபரிபாக லட்சணங் கூடாது’ என்றீர்.

“மலபரிபாகம்” என்புழிப் பாகந் திரிவென்று பொருள் கூறியதாக வெழுதீனீர். அவ்வா றொருவருங் கூறா. நீர் சொல்லக் கேட்டோம். அன்றியும், அங்ஙனம் பொருள் கொள்ளினும் அதனாற்போந்த விழுக்கென்னை? முன் னறிவுமுழுத்தியேயு மறைசுகுமெனப் பட்ட மலசத்தி, பின் மறைக்கமாட்டாதாய் வேறுபடுமென்பது, தும்மனோர்க்குக் சருகத் தன்று போலும்.

“சத்திநிபாதமென்பது மலநீங்கின வுயிரிலே சிவசத்தி விளங்கித் தோன்றல்” என்றார். ‘சத்திநிபாதத்திலேதானே சிவசத்தி விளங்கித் தோன்றுமாகில், இருவினை யொப்பு, மலபரிபாகம், ஆசிரியர் வருதல், சிரவணமுதலியன வேண்டாவாகையால், அது கூடாதென வறிக்.’

“செனமருவு திரோதாயி் சுருணை யாகித் திருந்தியசத் திநிபாதந் திகழும்” என னுஞ் சுருதிபற்றிச் சிவசத்தி விளங்கித் தோன்றுமென்றதன் குறபரியமுனராது துமக்கு வேண்டியவாறே கூறினீர்.

“இருவினையொப்புக்கு லட்சணமாவது பதர் திரண முதலியவற்றுள் விருப்பு வெறுப்பினி உலகர் அறிவதுபோல விரும்பப்பட்ட பதாரசுதம் வெறுக்கப்பட்டபதாரசுத்

தம் இந்த விரண்டுமில்லாத பதார்த்தமாகிய நல்வினை தீவினை யிரண்டிலும் விருப்பமற திருப்பதொருவழி; மற்ருருவழி வைப்பாட்டி இல்லாளிரண்டும் விட்டதுபோலப் பாவ புண்ணியங்களைப் பற்றற விரிதல்” என்றார். “இதற் கிருவினை யொப்பென்னுஞ் சத்தாராதம் விளங்குதலுஞ் சுருதி சம்மதமுமில்லை. ஆகையால், அது கூடாதென வறிக.”

‘இருவினையினுஞ் சமபுத்தி நிகழ்தல்’ என்றதனால், ‘இருவினையொப்பென்னுஞ் சத்தார்த்தம் விளங்காது’ என்றீர். தும்முடைய வெள்ளநீரிற்கு விளங்காதுதானே. சுருதி சம்மதியுள்ளது நீரையீர். “இருவினையொப்பென்பதற்கு வினைமுதற்பொருண்மையுணர்த்துங் காரகசட்டி விரித்தனைப்பின், அவ்விருவினை யொப்புண்டாயினும், அவ்வொருவாற்றினு முத்திக்குக் காரணமன்று” என விரித்தோதி மறுத்த பவுட்கரத்துச் சுருதியோடும், “இருவினை தூக்க வருவினை நிலை -வொருவினை புரிகா வருவினை யாகா-வொப்புறு மாறு செய்பது” என்ற சங்கற்பநிராகரணச் சுருதி முதலியவற்றோடு முரணி, ஈண்டைக்குப் பயன்படாமை யறிக. இனிச் காரகசட்டியை விரிப்பினும், சமபுத்தி செய்வோனறிவினக் கருவினையு மொருதன்மைப்பவா யொத்தல் இருவினை யொப்பெனப் பொருடருதற் கிழுக் கென்னை?

‘கர்த்தாக் குருமூர்த்தியாயது திருமேனிகொண்டு வருதலுக்குப்’ “பிறவா முதல் வன் பிறவது” என்று வெகுவசனஞ் சொல்லிப், பின்னும், “மாயா வொருவன் மாயா வருவினை யேயான” என்ற வசனத்தக்குப் போக்குவிடமாட்டாமற், கொசுக்குக் கடிக்குப் பயந்து புலியின்வாய்கப்பட்ட கரையோல “மலநீங்கின வுயிரிலே சிவஞானம் வெளிப்பட்டு விளங்குதலாலே அதுவே யாகிரியன்” என்றார். “சூரியகிரணத்தாலே யிருணீங்கின கண் மறொரு கண்ணுக்கு இருளை நீக்குமாதல், அது கூடும். அன்றியும், “துறந்தோர் துறப்போர் தொகை” என்றபடிக்கு மலநீங்கின வுயிர்களுக்கு மனவிலலை. மலபந்திகளாயின வுயிர்களுக்கு மனவிலலை. ஆகையால், ஒரு ஆன்மாவுக்கு ஒரு ஆன்மா வனுக்கிரகஞ் செய்யும், சிவன வேண்டாம். பஞ்சகிருத்தியத்திலே அனுக்கிரக கிருத்தியம் ஆன்மாவுக் காகவேண்டும். ஆகையால், அது கூடாதென வறிக” என்றீர்.

“அருளுரு மன்னவ னனைந்து” என்றது மத்தத்துட் கூறியது. “மாயா வொரு வன் மாயா வருவினை -யேயா னேயந்தவ ரெம்ம னோரே” என்றது ஏனையபோலன்றிச் சித்தாந்த முடிவினின்று உண்மையா னிராகரிகரு நிராகரணத்தினுட் கூறியதாகலின், அவற்றின் மென்மை வன்மைகளுக்கி நிராகரணச் சுருதிக்கேற்ப மதசங்கற்பத்திற் கூறியதற்கிணங்கவருஞ் சுருதிக்குப் போக்குவிடுவதன்றி, மதசங்கற்பச் சுருதிக்கேற்பச் சித்தாந்த முடிவினின்று நிராகரிகரு நிராகரணச் சுருதிக்குப் போக்குவிடுதல் பொருந்தாதேன றறியாது, “அருளுரு மன்னவ னனைந்து” எனச் சங்கற்பத்துட் கூறியதே முக்கியப்பொருளுனக்கொண்டு, “மாயா வொருவன் மாயா வருவினை -யேயா னேயந்தவ ரெம்ம னோரே” என நிராகரணத்துட் கூறுஞ் சுருதிக்குப் போக்குவிடுதலே பொருத்த முடைத்தென மாறிக்கொண்ட நீரே, சுருதிக்குத் தம்முட் பிரபல தூர்ப்பலங்க ளறிய மாட்டாது, மசக்கடிக்கஞ்சிப் புலியின் வாய்க்பட்ட கதைக்கலங்காயினீர், ‘சிவஞானம் வெளிப்பட்டு விளங்குதலாலே யதுவே யாகிரியன்’ எனவே ஆன்மனம் வெளிப்பட்டு விளங்கிய சிவஞானமே யனுக்கிரகிப்பதன்றி, ஆன்மா வனுக்கிரகிக்க மாட்டாதென்னும் பொருள் எல்லார்க்கு மினிது விளங்கக்கிடந்தது. துமக்கு மாத்திரந் தெரியாதுபோதற கேதுவாய்ப் பொதிந்து நின்ற தும்மறியாமையின் பெருமை வியக்கறபால்தீதயாம். சிவ

ஞானம் வெளிப்பட்டு விளங்கிய வான்மாமாட்டு நிகழும் வியாபாரமெல்லாம் பேயாலே சிக்கப்பட்டவன்மாட்டு நிகழும் வியாபாரம்போலும் என்பது, “பதார்த்தங்கள் பாரார்” “பரமே டார்த்தருப்பா” எனப்பட்ட மெய்ஞ்ஞானிகள் நிற்குநிலை யறியமாட்டாமல் அஞ்ஞான விகற்பத்தான மாறுகொண்டு பிணங்குகின்ற நீர் அறிதற்கு யாரா?

“சீடனுக்கு ஆசாரியர் வருமுன் மலநீங்கும். பின் னாசிரியர் வந்து பதார்த்ததரிசனம் பண்ணுவிப்பர். படலம் நீங்கினகண்ணுக்கு ஆதித்தன் காட்டுமாறுபோல” என்றார். ‘படலம் நீங்கினகண்ணுக்கு ஆதித்தனை காட்டவேண்டிய தென்னை? அத்தகைமை ஆசிரியர் மலநீங்கினபின் வந்து செய்யவேண்டிய தென்னை? இதற்குச் சுருதி சம்மதியில்லை.’ அன்றியும், “ஐம்புலவேடரின்” என்றும், “மன்னவன்நன்மகன்” என்றும், “அன்றுமுதலின்றளவும்” என்றும், “படைத்தளித்தா ரென்றன் பாசம்” என்றும், “மற்றிவர் வடுப்படுமுன்” என்றும், “நெருப்பிலிடு வெண்ணெய்” என்றும், இது முசுலியன வின்னுமனேக வசனமிருக்கையால், அது கூடாதெனவறிக்.

‘படலநீங்கின கண்ணுக்கு ஆதித்தன் காட்டவேண்டியதென்னை’ ‘அத்தகைமை யாசிரியர் மலநீங்கினபின் வந்து செய்யவேண்டிய தென்னை’ என்றார். எனவே, மலநீங்காத வுயிர்மாத்திரமே அறிவிகக் வறியுமியல்பிறறு; மலநீங்கினவுயி ரவ்வாறன்றித் தானே சுதந்திரமாயறிய மியல்பிற்றெனச் சிவசமவாதி கூறும்சமகலின், இது சித்தார்த்தசைவத்திற்குக் கூடாது. குருடன் ஆதித்தனிலையென்பதுபோல நீரிதற்குச் சுருதி சம்மதியில்லை யென்றது தும்மறியின்மைக்குத் தரும். கண்ணுடையோர் ஆதித்தனுண்டெனக் காண்பதுபோல அறியுடையோர் இதற்குச் சுருதியுண்மை யறிந்துகொள்வர். இன்னும் கலையுண்மைக்கும் வித்தையுண்மைக்கும் பிரமாணங்கூறிய பவுட்கரவாகுகியத்தின் றுற்பரிய மறியவல்லார்க்கு இவ்வுண்மையு மினிது விளங்கும். அன்றியும், “ஐம்புலவேடரின்” என்றற்றொடக்கத்தான் நீர்காட்டிய சுருதிகளே விருத்திரான வாய்மொழிபோல தும் முரணை யறுக்கும் குலிசப்படையாம். இதுநிர்க். சத்தி நிபாத நால்வேறுவகைப்பட நிகழ்வதற்கேடு வென்னையெனச் சத்தி பதிக்குநதரமு மாராயநதநிந்தவரல்லீர். இவையெல்லாம் வழிபட்டுக் கேட்டா லினிது விளங்கும்.

‘பதினென்கு பதினேந்தில் விசேடமில்லை. பதினறில் பஞ்சகிருத்திய நித்தியமென்பதற் கெடுத்தாக்காட்டுதாரணம் பிசகு.’

‘பதினறில் பஞ்சகிருத்திய நித்தியமென்பதற் கெடுத்தாக்காட்டிய சுருதி பிசகு’ என்றது பெருமபிழை.

‘பதினேறில் விசேடமில்லை, பதினெட்டில் பஞ்சகிருத்தியத்துக்கு அர்த்தம்பண்ணினதில்’ ‘அனுக்கிரகம் புண்ணியபாவங் கழித்தல்’ என்றார் எனறீர். அனுக்கிரகத்துக்கு ஈண்டவ்வாறு பொருள் கொள்வார் யாருமில்லை. இனிப் புண்ணியபாவங்களைக் கழித்தலும், அனுக்கிரகத் தொழிலினிடங்குவதன்றி மறறொருதொழிலினு மடங்காதென்பது “முயங்கிரண்டு போகத - திறமதனால் விளையறுக்குஞ் செய்தியாலே சேருமனுக் கிரகமெலாங்காணுதுநாஞ் சிவற்கே” எனனுஞ் சுருதியான் விளங்கக்கிடத்தலின், ஆண்டிழுக்கெனையென்றொழிக.

‘பத்தொன்பதில் விசேடமில்லை.’ “ஆன்மா நரகவேதனை படும்போது விட்டுநீங்காது சிவனுக்கு முண்டாமாநிலில்லை. நுருவன வயிறுநிறக்கிடக்கிற புழுப்படுகளைப் பிடித்து

சகில்லாதது போல” என்றார். “வயிற்றுக்கும் புழுவுக்குத் சம்பந்தமோதிடப் பழுதென்று பாணமாவுக்குத் சம்பந்தமில்லை. அன்றியும், புழுவைப் பாணமா வறியாது. ஆன்மாவை” புழுவுறியாது. சிவனுண்மாவை யறிவார். ஆகையால், அது அந்ததமல்ல என்றார்.”

ஒருவன் வயிற்றுக்கிடந்தும் புழுபயந்ததும் அவனுக்கில்லாததுபோல ஆன்மாவைப் பிடுங்குபவன் சிவனுக்கில்லைபெனகாட்டிய பொருடடையுமையை முறையவனம் பெனக் கொண்டு தமக்கு வேண்டியவாறெல்லாம் கூறினார். “உன்னதரத தேகிடரசு புழுறு வதெல்லாம்” என்ற சுருதியையும் இவ்வாறியும்வீர போலும், தம்மறிவிருந்தவாறழகிது!

“கிஞ்சிக்கு ணன்மா” என்றது கொண்டு கொஞ்சவறிவென்றித்தம்மண்ணி, “அதைக்கொண்டு, சிவத்தை யறியலாமே” என்றும், “சுதந்திரவீணெனென்றால் அச்சுதந்திர முள்ள சிவன் அறிவித்ததையெல்லா மேககாலத்திலே யறியவேண்டும்” என்றும், “அஃதில் லாததினாலே கிஞ்சிக்குத்துவதையுடைய சுதந்திரவீண” என்றும், கொள்ளார். “கொஞ்சவறிவுகொண்டு சிவத்தை யறிவெனென்றி, “பாசநாஸத்தாலும்” என்கிற சுருதியறி யாராகிலும், சுதந்திரமுள்ளவன் அறிவித்ததையெல்லா மேககாலத்திலே யறியவேண்டு மென்பதற்குக் “காமியத்தாக கேயகதை காணமுதலாம்” என்ற சுருதி யறியாராகிலும், கிஞ்சிக்குள் சுதந்திரவீணெனென்ற சத்தார்த்த வேறுபாடு நன்றாக விசாரித்தவரல்லா. அன்றியும், “விரித்திடு மறியும் காட்டி வீட்டையு மளிப்பன” என்ற சுருதியுட்கு முததிகாலத்திலே சர்வவியாபகமாயிருக்கிற சிவனை யறிவானாகையால், இவர்கொஞ்ச வறிவெனத் தெப்படிக்கிறீர்?”

“ஆன்மாப் பெத்தத்திற் சிற்றறியும் பரதந்திரமு முண்டயன்; முத்தியின் முற்றறி யுஞ் சுதந்திரமு முண்டயன்” எனலுஞ் சுருதியும், “முத்தியினைஞ் சிற்றறியும் பரதந்திர முண்டயன்” எனலுஞ் சுருதியும் தம்முண் முரணுதவாறு பொருளொருமை யுணர்ந் தேகவாங்கியத்தைச் செய்யதொள்ளமாட்டாது, ஒருபாற்றோடி முரணுஞ் சிவசமவாதி னை மத்தத்தில் வீழ்ந்து, “முத்திக்காலத்திலே சருவவியாபகமாயிருக்கிற சிவனை யறிவானாகையார் சிற்றறிவாயினது கூடாது” என் நிவ்வாறு கூறி மறுப்பவே, “ஆன்மாத் தன்னறி யுகொண்டே சிவத்தை யறிவான்” என்றும், “அறிவித்தெல்லா மேககாலத்திலே யறி யானம் “காமியத்துக்கேய” எனவே அல்லுழியெல்லா மொருங்கே யறியுந் தன்மையனே யாம்” என்றும், “முத்தியிற் சருவவியாபகமாய் நின்றறிக்கே பற்றிச் சிற்றறிவென்பது கூடாது” என்றும், பிறநினார். இகந்தேறப் முன்னம் “படலநீங்கின கண் காண்ட” சாதித்தனபகாரம் வேண்டாம்” என்றிராகலான, நீர் சிவசமவாதக்குச் சேட்டரோ டனி டட்டரோ வாத்தல் வேண்டிமென்ப தறியுதாம். “தன்னறி வதனா லேதந் தனக்கறி வில்லை யெனும்” என்றும், “சிவமுதலே யன்றிமுத லில்லை” என்றும், “பொறியின்றி யொன் றும் புணராத புத்திக்கு” என்றும், “தன்னேரான காணிற றனித்தக் முத லல்லனே” என றும், இவ்வாறு வருஞ் சுருதிகளின் குற்பரிய மறியமாட்டாத நீர், மறநென் செயவீரென் றொழிக. “சிற்றறிவுகொண்டு சிவத்தை யறியும்” எனக் கூறுவார் ஈண்டியாரு மில்லை.

“ஆன்மா மோட்சத்தைக் கெட்டுங் கூடான், கெடாமலுங் கூடான். பின்னையெப் படியெனினில், விடயங்களிலே செல்லுகிற ஆன்மப்பாத நிழ்ச்சி கெட்டுக் கூடும்” என றார். “அப்படியாகில், விடயங்களிலே செல்லுகிற ஞானம் வேறு; அருளொடுங் கூடிய” கிற ஞானம் வேறாக வேண்டும். ஆகையால், அது அஃதமல்ல.”

“விடயங்கூற்றசெல்லு மாணமபோத நிசழ்ச்சிகெட்டுக் கூடு” என்றாரென்றம, ‘அப்படியானால் விடயங்கூற்றசெல்லு ஞானம் வேறு, அருளோய் கூடிநிறகு ஞானம் வேறுதல் வேண்டும்’ என்றும் கூறினார். விடயங்கூற்ற செல்லு மாணமபோதநிசழ்ச்சி டெட்டுக் கூடுமென்றாலும், அதபற்றி விடயங்கூற்றசெல்லு ஞானம் வேறு, அருளோய் கூடிநிறகு ஞானம் வேறென்ப பொருள்படுத்தகு, ஒருவாற்றானு மியையில்கையெனப் சரியாத, துமக்கு வேண்டியவாறே கூறினார்.

‘இருபத்திரண்டு, இருபத்தமூன்று சரி’ ‘ஆனமவிபாபகத்துக்குத் தண்ணை உவனையாக விரித்துக் கூறினார். தண்ணைக்குச் சூரியகிரண முதலிய வாஸோக சகாயத்தினால் காணும் குணமொழிய ஆன்மாவைப்போல விபுவல்லவென வறிக?’

‘தண்ணை மாணவப்போல விபுவல்லவாகலாற் தண்ணுவமை கூடாது’ என்றார். சூரியனுந் சிவனைப்போல வியாபகமன்மையாற சிவனுக் குவமையாதல் செல்லாதெனல் வேண்டும். சூரியன் நன்றிரணம் வியாபிக்குமிடமாவும் வியாபகமாதல் கூடுமானின், ஒருபுடையொத்தல்பற்றிச் சிவனுக்குவமையாதல் கூடுமெனின், தண்ணு மவ்வாறே தண்ணெனினென்று வியாபிக்குமிடமனவும் வியாபகமா மாதலின், ஒருபுடையொத்தல்பற்றி ஆன்மாவிற குவமையாத லமையுமென் றறித்தகொள்ள மாட்டிராயினார். சைவசித்தாந் தத்திற் கூறும் குணகுணி விவசாரமறிந்திராயின, இவ்வாறு குழறுவி ல்லார்.

“ஆன்மா விபுவாகவிருத்தம் பற்றுதற்குப் படிசமலை அக்கினிமலை திருட்டாந்த மாம்” எனச் சொன்னார். ‘படிசமலைக்குப் பற்றுங்குணமும் அக்கினிமலைக்குச் சுடுங்குணமும் பிரகாசகுணமுமொழிய அறியுநான் மில்லை.’ அன்றியும், “படிசமலை எதர்த்திகையிலே வன்னம் வந்தாலும் பற்றுதல் போலவும், அக்கினிமலை எதர்த்தபுறத்திலே பருசைக் கொடுத்தாலுந் சுடுதல் போலவும் ஆன்மா எல்லாப்புவனங்களிலும் வியாபகமானதுவே எந்தப்புவனத்திலே சரீரம் வந்தாலும் அங்கே யறியும்” என்றார். ‘சிருட்டிகாலமுதற் சக காரகாலம்ட்டும் புரியட்டக் தேகநிட்டமாக வானமஞானமிருந்து சேவலஞ் சுவாக்க நரக பூமிகளில் அனுபவமுறும்’ என்று சுருதி யிருக்கையால், இவர் மாறுபாடாரச் சொல்லு கைக்குச் சுருதி மில்லை. ஆகையால், அது கூடாதென வறிக.’

முத்தியசிருட்டியில் விபுவாகிய வான்மாப் புரியட்டக் சரீரபேதங்களைப் பற்றுக் கற்க படிசமலை யக்கினிமலை உவமை சொன்னதென்ப தாண்டே விளங்கக்கிடப்ப, அடுத்த வியாமையான் துமக்கு வேண்டியவாதெல்லாந் கூறினார். அன்றியும், ‘படிசமலை யக்கினி மலைக்குப் பற்றுங்குணமுந் சுடுங்குணமும் பிரகாசகுணமுமொழிய அறியுங்குணமில்லை. ஆகலால், தண்டைக்குவமையாதல் கூடாது’ என்றார். பற்றுதற்கேயன்றி யறிதற்குமவை யுவமையெனக் கொள்ளினும், ஆண்டிமுகசென்னை? உவமான உவமைய சாதாரண தன மங்களினியல்பும் விம்பப்பிரதிவிமப்பாவமென தலங்காரூலார் கொண்ட சங்கேதமு மறியமாட்டிராயினும், “ஓரிடத் துணரு முண்மை யொளிதரு முபலம் போலும்” என்றற் றொடக்கத்துச் சுருதிப்பொருளு மறியமாட்டாத தும் அறியாமை அறிவுப்போல் பரிண மித்து துண்மை இவ்வாதெல்லாம் பிதற்றுவித்தால் நீரென்செம்வீரென் றெழிக.

‘இருபத்தாறு சரி.’ “சகலபுவனத்திலிருந்து மாணமாக்களுக்கும் அறிவுந் தொழிலுங் கொடுக்கிறதனால் சிவன் வியாபகன்” என்று சொன்னார். ‘சர்வசங்காரகாலத்திலே சகல புவனங்களு மெடுங்கப் போகையால், ஆன்மா வெங்கே தங்கும்’ சிவனுக்கு வியாபகமு

மில்லையாயவீடு. இப்படி வெகுசோடமிருக்கையால், அது கூடாதென வறிக். “அளவில்லாத வானமாக்களுக்கும் அறியாமை இருக்கையினால் ஆணவமல்ல வியாபகமாம்” என்றார். “முத்தியடைந்தபோது வெகுவானதுவிலே அவாகளுக்கு மலபந்தமில்லாததினாலே மலகதக்கு வியாபகத்துவம் கூடாதென வறிக்.” “எண்ணிறந்தகோடி புவனத்திலிருக்கும் எண்ணிறந்தகோடி யானமாக்களுக்குத் தனாகரணத்தி யிருத்தலால், மாயை வியாபகம்” என்றார். “எனவே, புவனம் வேறாயிற்று. அன்றியும், முத்திருக்கிலை. அதுவனதிரும், சங்காரகாலத்தில் மாயை யில்லை. அன்றியும், புவனத்திற்கும் அள வில்லை. ஆனபாக்களும் அவாவாகுகையால், ஒருபுவனத்துக் கோரான்மா விருத்தமுமென்றாயிற்று. அன்றியும், அதுவாசோதனை பண்ணுமிடத்துக் * செண்ணையி லடங்காசாகுகையால், இது முதலியன சோட மிருக்கையால், அது கூடாதென வறிக்.” “எண்ணிறந்தகோடி யானபாக்களுக்கு மெண்ணிறந்தகோடி புவனத்திலே புகிப்பிருக்கையினால் கனமம் வியாபகம்” என்றார். “முத்தியடைந்த வானமாகளுக்குக் கனமமும் புவனமு மில்லை” அன்றியும், “அத்துவாயாவது” என்றும், “புவன மத்தற்கு எடங்கும்” என்றும், “சாவான்மாக்களுடைய கனமம் அதற்கு கட்டுப்பாடு” என்றும், “அதற்குத் திபண்ணப்பட்ட யானமாய்க்குக் கனமபந்த மில்லை” என்றும், “மந்திரங்கள் முதலேந்தும் கலைபந்தில் வியாத்தி” என்றும், வெகு வசனமிருக்கையால், எண்ணிறந்தகோடி புவனமெனபதற்கும், அதுவாகுகையால் லந்தப புவனம் எல்லாமடக்கிச் சுத்தபண்ணுகைக்கும், சுருத்தகாட்டவேண்டும். அப்படி யில்லாத படியால், அது கூடாதென வறிக்.

‘சகலபுவனங்களு மொடுங்கப்போகையில் ஆன்மா வெங்கே தங்கும்?’ என்றார். சகலபுவனங்களு மொடுங்கி எங்கேபோம்? சதசாரியவாசதமு மறியீர். அன்றி யசந்தாரிய வாத்தம் கொள்ளு. அது லா நணடிமுத ளென்கை? ‘சகலபுவனத்திலிருக்கு மாணமாக்க ளாக சதிவந் தொழிவந் கொடுக்கிறகளுலே சிவனுக்கு வியாபகம்’ என்றது முதல் ‘எண்ணிறந்தகோடி யானமாக்களுக்கு மெண்ணிறந்தகோடி புவனத்திலே புகிப்பிருக்கையினால் கனமம் வியாபகம்’ என்பது வரையுந் துலாருத்தி ந்யாயமாய்க் காணப்பட்டு க்ருது நிசந்தச்சொண்டு, காணப்படாப்பொருளைத் தெரிவித்தல் சிவாகமங்களின் றுணி பெணறு முறைமைபற்றிக் கூறியதென; நியமாட்டாது, ஏதே தோ குமுதிய நீர், “இல தென்றல்லுனமா யுளது” “எனதுடலென்றல்லுனமா யுளது” என்றதோல்வனவற்றை யும், “சகலரு மத்தன் மீர்த்துத் துன்றைய - யாராய பெனை வணிகன் ருலகமோருபா ன மிவ்வெனினி னினது” “வியாபி - யனதெனின வினைமற நெங்குண மார்தல் - கூறுத்” என்றற்றொடக்கத்தனவற்றையும, இவ்வாறு குறறங்கூறி இஃமலீர் போலும். இன்னும், இவ்வெளளியுகொண்டு, புகையுண்டமயாந் நியுண்டெனதவழிப, பின்னர்ப் புகைமாரி பீர்பாதலின், அப்பொழுது சீயிலையாசால் வேண்டிமாதலின், அதுமானவளவையே கூடாதென உலகாயதனுக்குத் துண்டாய்க் கூடிநினது குறறங்கூறவும் வல்லீர்போலும். ‘முத்திருக்கு மலபந்தமில்லாததொருணி மலததற்கு வியாபகத்துவம் கூடாது’ என்றார். “† ஒளியற நின்றக் கண்ணும் விளியுத - தன்னுடைச் சாவந் துன்னிற் பின்னிடும் - வலியின் ரெகுதித்து” என்றதன் குறபரியமு மறியீர் போலும். “எண்ணிறந்தகோடி புவனங்களிலே யிருக்கிற வெண்ணிறந்தகோடி யானமாக்களுக்குத் தனாகரணத்தி யிருத்தலாலெனவே, புவனம் வேறாயிற்று” என்றார். போகவிபாகம் விபாகசீயாகமென்னு முறைமைகள், அந் துகொள்ளமாட்டாமையின், அவ்வாறு குமுதினார். ‘புவனங்களுக்கு மனவில்லை, துன

* செண்ணையின் லடங்காசாகுகை. † ஒளியறவென்பது உடம்பம்.

மார்களுக்கு மனவிலை, ஆகையால், ஒரு புவனத்துக்கோ ரான்மா விருக்குமென்றதாயிற்று என்றார். “எண்ணிங் குயிருமளவி லண்டமு முனையினி விளைத்த” எனபுழியும் இவ்வாறே குறறங்குறுவீராயினர். சொற்குறிப்பறியவல்லார் அம்போல யாரையுங் கண்டிலம். ‘அதவாசுத்தியிற் கெண்ணையில் அடங்காதாகையால் எண்ணிறந்தகோடி புவனமென்பது கூடாது, சுருதியுமில்லை’ என்றார். சுருதி மேற்காட்டினும். இனையு, பற்பலவுள. அவ்வெண்ணிறந்த கோடிகளுங் கெண்ணிலடங்கச் சுத்தப்பதிமாறு வழி படுமுதையில் வழிபட்டுக்கேட்டால் விடங்கும். அமமடமை முழுவதும் வெளிப்படுகு மிக்குமுதுபடை கிடக்க.

“சர்வான்மாக்களுக்குஞ் சிவனொருவனு யிருந்தறிவிக்கிறதற்குவமை, சகலமான கண்ணுக்கும் ஆதித்த நொருவனுயிருந்து காட்டுதலாம்” என்றார். ‘சுருதி கூகைமுடிவியவ தறின கண்ணுக்கு ஆதித்தன் காட்டவில்லை. ஆகையால், அது கூடாதென வறிக.’ “எண்ணிறந்தகோடி யான்மாக்களையு மலமொன்றாயிருந்து மறைக்கிறது, எண்ணிறந்தகோடி யன்களையும் இருளொன்றாயிருந்து மறைத்தல் போலும்” என்றார். ‘பூனா எலி முதலிய வறின்சண்ணை இருள மறைக்க வில்லை. அன்றியும், சூரியவுதயமானவுடனே ஒருகண ணுக்கு இருள் நீங்குமபொழுது எண்ணிறந்தகோடி கண்களிடத்திலேயும் இருக்கிற விருள விட்டு நீங்குகிறதுபோல, ஓரான்மாவிடத்திலிருக்கும் மலநீங்கும்பொழுது சர்வான்மாக்க ளிடத்திலிருக்குந் மலநீங்க வேண்டும். அஃதில்லை. ஆகையால், கூடாதென வறிக.’ “எண்ணிறந்தகோடி பானமாக்களுக்கு மெண்ணிறந்தகோடி கணமங்களைச் சிவனொருவனுயிரு ந்து அறிந்து கூட்டிமுடிக்கிற தெப்படியெனில், ஒருவண்ணன் அவனாரிலுள்ள பலபெப ருடைய புடவைகளையும் வாங்கி வெளுத்துப் பின் கொடுத்தல் போலும்; ஊர்க்காலி ஆயனாவன் பலபெபருடைய வாங்களை மேய்த்துப் பின் சாயங்காலம் அவரவா வீட்டில் விடுவது போலும்” என்றார். ‘அந்த வண்ணன் சேர்ந்தொட்டைப்பாலால் அடையாளம் போட்டிருக்கவும், ஒருவர் புடவையை மற்றொருவருக்குக் கொடுத்த, மற்றொருவர வந்து தம் புடவையைக் கேட்டவிடத்து, இவா புடவையென்று முக்தனவர் புடவையைக் கொடுக்க, இஃதெம்புடவை பனமென்று சொல்லி, வண்ணனும் புடவைக்காரரும் இழுப்புப்பட்டது ஊரொதாறுங் கண்டதில்லையா? அன்றியும், இடையன் சில மணி சபிப போனது தெரியாதிருக்க, அந்த மாட்டுக்காரர் வந்து இடையனைக்கேட்ட, இடையன் தேடி யோடி மூலைக்குமூலை யவதிப்படுவது ஊரொதாறுங் கண்டதில்லையா? அன்றியும், திருவாவதிதைமக்குச் சமீபத்தற் காத்தனார் ஆயன மறிந்ததறிந்து, திருமலா நிராமெய் த்த கதையும் இத்தனை யறிவிக்கும். ஆகலால், அது கூடாதென வறிக.’

‘சுருதி கூகை முதலியவறின் கண்ணுக்கு ஆதித்தன் காட்டவில்லை. ஆகையால் ‘கண் கட் கெல்லா-மிருளின்ன யொளியா லோட்டு மிரலியைப் போல வீசை’ உயிரகட்கெல்லா மறிபாமை நீக்கி யறிவிப்பான் எனச் சூரியனைச் சிவனறிவித்தற் குவமை கூறுதலும், பூனா எலி முதலியவாறின கண்ணை யிருண் மறையாமையானும், சூரியனுதயமான வழி பொருசண்ணுக்கு இருணைங்குமபொழுதே எண்ணிறந்தகோடி கண்களுக்கு இரு ணைக்குவதுபோலத் தாட்டாநீக்கத்திற் கூடாமையானும், இருளை மறைத்தற் குவமை கூறு தலும், வண்ணன் அடையாளம் போட்டிருக்கவும் அறிமயாட்டாமற் புடவை மாறிகொ டித்து ஊரொதாறு மிழுப்புண்ணவும், இடையன் சில பசுக்கடப்பிப்போனது தெரியாமல ஊரொதாறு தேடியலையவும், திருமலர் மேய்த்தநிறை தாமே யவ்விடங்குகிற செல்ல வுங் காண்டலால், வண்ண னிடையனைச் சிவன அவரவா கணமங்களை யறிந்து கூட்டி

முடித்தற் குவமை கூறுதலும், கூடா' என்றிர். இவ்வாறே “இரும்பைக் காந்தம் வலிசு தாறபோல்” என்புழியும், ‘காந்த மிரும்பை வலிததக்கோடல் வேறெருவன் நேரோக கப் பிடித்தாலன்றிக் கூடாது. அதுபோல உயிரை ஈர்த்துக்கோடற்குச் சிவனை வேரொ ருவரெடுத்த நேரோக்கப் பிடிப்பாருண்டோ? அன்றியும், காந்தமு மிருப்பு மேகதேசப் பொருளாய் வேறு நிறறலின் வலிததல் கூடும். அவ்வாறு சிவனு மான்மாவு மேகதேசப் பொருளாய் வேறுநிற்குமோ’ இன்னும், காந்த மிரும்பை வலிததக்கொள்ளுது மெனநறி யமாட்டாது. அதுபோலச் சிவனுக் கறிவில்லையோ? இன்னும், காந்த மிரும்பை வலித் துக்கொள்ளுதன் மாததிரையெயன்றி அதன் சிறையைப் போக்கமாட்டாது. அதுபோல் சிவ னியைத்தன்மாத்திரையே செய்வதன்றி ஆனமாவின்சண்ணதாசிய வஞ்ஞானத்தைய போக்குமாநிலையே! அன்றியும், காந்தத்தை யுவமை கூறுதன் மாயாவாது முடிவியோ மதமாகவைத்து, “மன்னயக் காந்த மெனவுடல் பிரம்-சன்னிதி யளவிற் சலித் திடு மாயி-னசண்டிதன் சன்னிதி யலதில் தெவையு-நடங்கிட வேண்டுங் கிடந்திடப் பெறுதே-காந்தத் திரும்பு காட்டுநர்ப் பெறிலயஞ்சேர்ந்திடு நீக்குஞ் செயலாத் திவதே” என நிவ்வா ருண்டாண்டு மறுத்திருப்பவும், அந்நை யீண்டுமென கூறுதல் பொருந்து மோ? என நிவ்வாறே யின்னும் பலவாக வாசங்கித்து, இதுபோல வேளை யுவமைகட் குங் குற்றங்கூறி, “இரும்பைக் காந்தம் வலித்தாற் போல்” என்ற திருவிருத்த முழுவதும், “காந்தம் கண்ட பசாசத் தவையே” என்றாபோலவவவறையும் மறுத்துச், ‘சித் தாந்தத்தற் கூடா’ எனத் தள்ளுவீர்போலும், ‘கண்சட்குத் காட்டும்’ என்ற குரியான முதலிய யுவமைகளோடு இவற்றிடை யேற்றமும் யின்மையின், அவற்றை மறுத்த நீர் இவற்றையு மறுப்பீரேயாவீர். ஆதலின், அருணந்திசியாசாரியர் முதலிடோர் அறிவினை யுங் கடந்து மேறப்பட்ட துமமறியின் பெருமை வியக்கற்பாலதேயாம்!

“வினை வேறு, கன்மம் வேறு, வினையாவது அனாதியிலே ஆனவமலத்தினாலே ஆனமாவுக்குக் கன்மத்திலே யுண்டாய் விருப்பம். கன்மமாவது புண்ணியபாவங்கள்” என்றார். ‘அனாதியிலே ஆனவமலத்தினாலே மறைபட்டு ஓரறிவு மில்லாமலிருக்கிற ஆன் மாவினகட் கன்மம் எங்கேயிருந்தது? அதில் விருப்பம் எவ்வாறுண்டாயிற்று? “ஆன்மா ிச்சாளுனக் கிரியாசொருபியானையாலே, அந்தவிச்சை பண்டபதார்த்தங்களிலே சென் ற பிறறும்” என்று சுருதியிருக்கையினாலே, கூடுமென்று சொல்லுவீராகில், அனாதியிலே ிச்சாளுனக் கிரியையையத் தானே மல மாவறித்திருக்கிறதினாலே பண்டபதார்த்த விடப் பெறப்படியாம்? அன்றியும், சுத்தமாயா சிருட்டியானபிறகு, அசுத்தமாயா சிருட்டியாய்புகள பின், பிரகிருதி சிருட்டியுண்டானபிறகு, கலையாதி தத்துவங்களிலே யத்திஞ்சிது ஞானக் கரியைகளுக்கு விளக்கமாய்த், தேகேந்திரி யாரதக்கரணத்தான் விடயங்களிலே சென்றறி ிச்சாலத்துக் கன்மமென்பதொழிய, அனாதியே யுண்டாமென்று வைவித்தார்திகர் சொல்லார்கள். இன்னும், “அல்ல லென்செயும்” என்ற சுருதி காட்டினர். அது “கனக் பிரணிபம்” என்னுமதுபோலக் கன்மத்துக்குத்தானே வேறு பெயராம். “மாயை முடி லென வினையின் பான்மை முதலென” என்னுஞ் சுருதியினாலு மறிசு.’

‘வினையாவது அனாதியிலே ஆனவமலத்தினாலே ஆனமாவுக்குக் கன்மத்திலுள ளாம் விருப்பமென்றார்’ என்றிர். அவ்வாறு கூறுவா ரீண்டு யாருமில்லை. எவரோ குழறு பட்டையாக எழுதிவைத்ததொன்றனைக் கைப்பற்றிக் குற்றங்கூறப் புகுந்தீர். “பொய்யர் கூடுப பொய்யாய் பொய்யினான்” என்றதுபோல துமமறியின் குழறுபடைக்கேற்பவே அதிவு குழறுபட்டையாய் துமக்கு வந்து வாய்த்தது. அற்றேல், நீர் கூறுவது மவ்வாறே

பொருள் படுமாலெனின், மயக்கவறிவுடையார்க்கு அவ்வாறு பொருள்படும், யாம வேறெனக்கொண்டவினை, “மூன்றுகுற்ற மூன்றுகுண மூன்றமல மூன்றவத்தை - யேனது நின்று செய்யு மிருவினை” ஆகலின், அவ்வினையினியல்பறிதற்கு நீர் யார்? “இருவினைப பாச மும்மலக்க லார்த்தலின்” என்றற்றொடக்கத்துச் சுருதிகளைக் கேட்டு மறிந்திலீர் போலும்.

“ஆன்மாப் பிராரத்தம் புசிக்குறதற்குச் சிவன் நல்வினை தீவினையிரண்டையுங் கரு வியாகக் கூட்டினான்” என்றார். “கருவியென்பது சககாரி. நல்வினை தீவினை யிரண்டுங் கருவியானால் புசிக்குறதெத்தது?” “இதைத் தன்னுடைய தொழிலாக நினைந்தபடியினாலே இருத விரண்டுதொழிலும் ஆகாமியமாயின” என்றார். “பிராரத்தர்தானே ஆகாமிய யாகா தென வறிக.”

“நல்வினை தீவினை யிரண்டுங் கருவியானா புசிக்குறதெத்தது?” என்றார். நல்வினை தீவினைகட்கும் பிராரத்தத்திற்குந் தம்முள் வேறுமை பெரிதாகவும், அஃதறியாது தாம க்கு வேண்டியவாறே குழறினீர். அவ்வேறுபா டறிந்திராயின், இவ்வாறு குழறுவீரல்லீர்.

“ஆன்மாவுக்கு முன்செய்த கன்மம் பின்னும் பின்செய்த கன்ம முன்னு மாறி மாறி வன்மை மென்மைக்கிடாக நுகர்ச்சி வரும்; பனை தென்னை வாழை கத்தரி கிரை போல” என்றார். அது தானே நியமமன்று; மென்மை வன்மையாகச் செய்திருந்தால் நேரேவரும். அப்படியாகில், சுருதி “தொடங்கடைவி னடையாதே தோன்று மாறி” என் றிருக்கிறதே பென்னில், உத்தியுத்தஞ் சோத்திராதிசம் நேரே செய்யாமல் வன்மை மென்மையாற் செய்கிற கன்மத்துக் கவ்வசனமொழிய, மறழ்ப்படி கூடாதென வறிக” என்றார்.

“தொடங்கடைவி னடையாதே தோன்று மாறி” என்ற சுருதியின் றுற்பரியமே அவ்வசனத்திற்குத் தாரபரியமென்பது இனிது விளங்கிக்கிடப்பவயுடையவாராயினுங் குற றற் கூறினேமெனப் பெயரிடுதமெனனுஞ் செருக்கால் ஏ தே தோ தெரிந்தவாபோலப் பிதற்றி, “மலக்குச் சொற் றேடுவர் வன்க னுளர்கள்” என்பதனை விளக்கினீர்.

“ஆன்மாக் கன்ம மார்ச்சிப்பது சகலாவத்தையிலிலலை. கேவலாவத்தையி னுண்டு. சகலாவத்தையினுண்டெனின், சிவன்பேரிலே தோடமேறும்” என்றார். ‘கேவலாவத்தை யிற் றேகேந்திரிய வியாபாரமில்லாததினாலே கன்ம மார்ச்சிப்பது கூடாதென வறிக.’

ஈண்டுக் கேவலஞ் சகலமென்றவற்றிற்குப் பொருள் வேறென்பதறியாமையாற் கேவலந் தன்னுண்மையெனக் கூறிய கேவலமே ஈண்டுக் கூறிய கேவலமெனக்கொண்டு, கேவலத்தி லார்ச்சிப் பெவ்வாறு கூடுமெனமயங்கி, தும்மறிபாமையை எமக்குத் தெரிவித் தீர், அறித்தவசனமெற்றிற்கெழுந்த தென்றாயினு நோக்கிலீர். இங்ஙனம் பொருள்காணாது தமக்குத் தெரிந்தவாறுபற்றிப் பொருள்கொண்டு, குற்றங்கூறிய தும்மறிவு “ஆனை யெரு த்தம் பொலிய” என்புழிப், “பொலிய” என்பதற்குப் பொருளறியாது, தமக்குத் தெரிந்த பொருளைப்பற்றிப் பாடம் பிறையெனதள்ளி, வேறு வேறு பாடங்கொண்டார் முறைமைத தாகலின், அம்முறைமைபோல நகையாடி விடுக்கற்பாலதன்றி மறுக்கற்பாலதன்று.

“ஆணவமல மிராக்காலம் போலும், கேவல மிருள் போலும், கேவலாவத்தைக் குப் பொருள் மறைப்பு” என்றார். ‘இருளுக்கும் இராக்காலத்துக்கும் வேற்றுமை சொல் லவேண்டும்.’

‘இருளும் இராக் காலத்திற்கும் வேற்றுமை சொல்லவேண்டும்’ என்றீர். காலமும் காலத்தில் நிகழ்பொருளு மாகிய வவ்விரண்டிற்கும் வேற்றுமை பெரிதென்பது வழி பரிமுறையில் வழிபட்டுக் கேட்டாற சொல்லலாம்.

“மல நிவிர்த்திக்குக் காரணம் அனாத் சிருட்டிதொடுத்து மோட்சபரியந்த மான் மாவாற்செய்யப்பட்ட சிவபுண்ணியம்” என்றார். ‘சிவபுண்ணியமாவது புசிக்கப்படுங் கனம். அது மலநிவிர்த்திக்குக்காரணமாவது கூடாது.’ அன்றியும், “அதுவும் அபுத்தி பூருவம் புத்திபூருவமென் நிருவகையாய உபாயச்சரியை முதல் நான்கும் உண்மை முத னான்குமாகிப் பத்துவிதமாம். இப்பத்தில் உண்மைஞான மொன்றும் அருணிகை, மற்றை யொன்பதும் மருணிகை” என்றும், “உண்மை ஞானமொன்றுத தசகாரியம் பத்துவிதமாம்” என்றும், சொன்னார். ‘அந்த உண்மை ஞானம் எப்படித் தத்துவருபமுதலியவாய்?’ அன் றியும், தசகாரியம் பத்து நின்மலாவதையிலடக்கினா. அதில் “தத்துவருபமுத லான மருபமட்டும் நின்மலசாக்கிரத்திலடங்கும்” என்றார். ‘அது கூடாது.’ அன்றியும், “சிவ போகமாவது ஆன்மா சிவஞானத்தைப் புசித்தல்” எனார். ‘அது அர்த்தமன்று.’

சிவபுண்ணியத்தினியல்புத் தசகாரியத்தின் கூறுபாடு முண்மையினின்றறிதற்பா லவாகனின், அது நீரிதற்கு யார்? அது நிற்க. அபுத்திபூருவம் புத்திபூருவங்கட்குத் தசகாரிய முதலியவற்றிற்குத் தம்முள் வேற்றுமைதான் எனனை? சிவபுண்ணியத் தசகாரிய முதற் பலதிறப்பிவதற்கு ஏதுதான் எனனை? காரியம்பத்தென்னு நியமத்திற்குத்தான் ஏதுயெனனை? தத்துவமுதலியன மூன்று முருவர் தரிசனஞ் சுத்தியென முத்திறப்பி தற்குத்தான் ஏது எனனை? ஐவகைமலங்களுண் மாயையொன்றின் காரியமாகிய தனுமுதலிய நான்கனுட் டத்துவமொன்றற்குமாத்திர முருவர் தரிசனஞ் சுத்தி சொல்லி, ஏனையவற்றிற்குச் சொல்லாநொழிந்ததுதான் எனனை? இவை நிற்க. “தேசுற மருவு மாண்ம தெரிசன மாண்ம சுத்தி-யாசிலா லான்ம லாப மாசமூன் குரும்” எனச் சிவப்பிரகா சத்தின் மூன்றே யெடுத்தோதியது எனனை? இன்னேரன்ன வாசங்கைகளு ளொன்று யிறு மறியமாட்டாத நீ கூறிபவற்றுள், ஒன்றாயினு மாசங்கைக்குறித்தன்றென்ப தறிக. ‘சுவபோகமாவது ஆன்மாச் சிவஞானத்தைப் புசித்தல்’ எனார் என்றீர். சுண்டவ்வாறு கூறுவார் யாரு மில்லை.

‘நாடபததாரில் மேற்றசகாரியவனுபவஞ் சொன்னவர் சிவருபஞ் சிவதரிசனஞ் சிவ யோக மூன்றையும் பிசகாக அர்த்தசுங்கொண்டார்’ என்றீர்.

நீர் நார்பத்தாறெனக்கொண்ட திதுவென்றெழுதினீர், யாங்கொண்டவற்று ளில்லை. அச்சுனை யறிந்தா லுறுப்பாம்.

‘ஞானவான்களுக்குப் பிராரத்தமில்லை யென்பதற்குச் சிறிதுவமானஞ் சொல்லு கிறதீர், “பழையமணியகாரன் சகல ஓஷதிபதார்த்தங்களுண்டாக்கி வைத்திருக்கிறதைப் புதுமணியகாரன் கையாளுகிறதொழியப் பழையமணியகாரன் கையாளப்படாது” என் றார். “பழையமணியகாரன் ஆன்மா. புதுமணியகாரன் சிவன். சரீரம் ஊர், புறார்த்தங் கள் பிராரத்தங்கன்” என்றார். எனவே, ஞானி பிராரத்தஞ் சிவன் புசிப்பானென்றாயிற்று. புதுமணியகாரனுருக்கு எசமானன்போலத் தனுவுக்கு எசமானன் சிவனும், புதுமணிய காரன் வந்தநான்முதல் அந்தவூரனுபவம் அவனதுபோலஞானம்வந்த நாண்முதல் அந்தத் தனுவுக்குச் சிவன் சிவன். அத்தனுவுக்குள்ள பிராரத்தஞ் சிவனதுபவிக்கவேண்டும்.

சிவனிப்படி நடுபுபாதிதிலே ஒரு ஆன்மாவுடைய தேகத்தைத் தனக்குத் தனுவாகக் கன மாண்புபவம் பண்ணுமாயின், முன்னிருந்த வான்மா எங்கே யிருப்பன்? என்ன புசிப்பன்? இவைக்கெல்லாம் வகைசொல்லவேண்டும். அன்றியும், முன்னே “கனமஞ் சஞ்சித பிராரத்த மாகாமியமென மூவகைப்பட்டிருக்கும்” என்றும், “அதிற் பிராரத்தற் தேகமுள்ள மட்டும் புசித்துத் தொலைவது” என்று சொன்னவர், இவ்விடத்தில் இப்படி மாறுபாடாகச் சொன்னார். இந்த அர்த்தத்திலே தோடம் வெருவாக வில்தரிதது எழுதலாம். விரிவாகுமென்பதினால் எழுத வில்லை. ஆகையால், இவர் நிரம்ப மயங்கினவேனையிலே இது சொன்னதென வறிக்.

“என்னதோவிக் கதிகாரம்” என்ற சுருதியின் ரூப்பரியமுநோக்காது, ‘புதுவத் தாரியை நன்னிவமை கூறினதுபோல ஞானமவந்த நாண்முதல் அந்தத் தனுவிற்ருச் சிவன சிவன; அந்தத் தனுவிற்ருள பிராரத்தஞ் சிவனுக் கனுபவமென வேண்டும்; அதற்குச் சிவன் இப்படி நடுபுபாதிதிலே ஒரு ஆன்மாவினுடைய தேகத்தைத் தனக்குத் தனுவாகக் கொண்டு கன்மானுபவம் பண்ணுமாயின், முன்னிருந்த வான்மா வெங்கே யிருப்பன்? எனெபுசிப்பன்? இவைக்கெல்லாம் வகைசொல்லவேண்டும்’ என்றா, வழிபடுமுதையிலே வழிபட்டுக்கேட்டால் இவற்றிற்கெல்லாம் வகை யினிது விளங்கும். “அன்றே பெனா னுவிபு முடலு முடைமை யெல்லாமுங்-குன்றே யனையா யென்னையாட் கொண்ட போனே கொண்டியோ” “இறைவனே நீயென் னுடலிடங் கொண்டாய்” “ஏன்றவுடற் கன மம்” “ஏன்றவுடற் பழவினைகள்” “ஏன்று கொண்டா யென்னை” “தந்ததுன மன்னைக் கொண்டென் மன்னைச் சங்கரா வார்கொலே சதுரர் - அந்த மொன் தில்லா வானந்தம பெற்றேன் யாதூரீ பெற்றதொன் றென்பால்” “நாதனில னுடலுயிரா யுன்றிறங்கி நட நது நானுபோ கங்கையுற் தானாகச் செய்து” “அடியே-னுண்டலு ணுனக்காம் வகையென துள்ள முள்கலற் செழுபாரு சோதி” “சன் டிவ்வான்மாக்க ளவனையின் றி யனமற் தொன றையும் விடயியா வாகலான், அவனு மவற்றது விடயத்தை யுனருமென்றது” “பட்டே மூலவினை பாறிற்றே யேறும்வினை-விட்டதே யிவ்வுடம்பின் மிக்கவினை-நட்டதே-சிற்றறி விற் பேரறிவு சிற்றம் பலநாடி - பொற்சுழல்வைத் தாட்கொண்ட போது” “நஞ்சுவிரி திருந்த பேரானந்தப் புணரியோ ராங்குப் படித லுடையரீண்டே” என வருமித்தொடர் கத்துச் சுருதுகளைக் காதுகொண்டு கேட்டு மறியீர் போலும். இதுநிறக, உலகத்துப் பேயாவேசிக்கப்பட்டவனையாகிலுங் கண்டிலீர் போலும். தரபிமானங் கொண்டலையொர் க் கெத்துணை யறிவுறுத்தினும் பயன் என்னை? உடல் பொரு ளாவி மூன்றும் ஞானத்தினை யின் முதல்வனுக்கெனப் பூரீரொடுந் தானஞ்செய்தனித்தலான முனசெயுமகையாற் தன னுடைமையாய் நின்ற விமமூன்றுந் தானஞ்செய்தபின்னற் தனக்கின்றிச் சிவனுக்குடை மையாயவாறு பெற்றும், பெறவே, ஆண்டுப் பொருளெனற துடம்புபோ லொற்றுமை யுடைத்தாய்த் தன்னுண்கரக்கிடந்த உடல்வினையெயன்றி, முன்பே தனனாறு துறக்கப்பட்டொழிந்த புறப்பொருளன்றெனபது தானே போதருதலானும், அவ்வாறன்றி, ஆண்டுப் பொருளென்றது எல்லாவற்றிற்கும் பொதுவெனக்கொள்ளினும், உடல்வினையும் அவற்று ளுடங்குதலானும், அன்றி, உடல்வினையை யொழித்தொழிந்த புறப்பொருள்மாத் திரையே யாண்டுத் தானஞ் செய்யப்படுமெனக்கொள்ளின், அஃதல்லு லுறுப்பொழித்து மகட்கொ ண்ட கொடுப்போர் கூற்றாயும், பாலொழித்துக் கோதானஞ்செய்வோர் கூற்றாய் முடியு மாகலின், அது பொருந்தாமையானும், அங்குன முதல்வனுக்கிடந்த வுடல்வினையை மீள்வுந் தனக்கெனக்கொண்டு துக்கச்சுருதுவொன் அவ்வாறு தானஞ்செய்தனித்த வான்மா என

பீனவுஞ் சுத்திரனாகக்கருதுஞ் சிவசுமவாதிகளோடொப்பச் சிவத்திரவிய வபகாரியாய்ச் சிவத்தரோசனுவனாவின், அங்ஙனம் பரமசுத்திரத்திற் றுணஞ்செய்தபொருளை பீனவும் அபகரிக்குந் தெத்தாபகாரிகளாகிய கொடிய பாவிக்களோடு பேசினோர்க்கு முய்தியில் லதோர் கொடியபாவந் தலைப்பிடும். அதனால், இவ்வாறு பிணங்காநின்ற துமமோடு பேசினும் பெரியதோர் இழுக்கேயாம்.

“பரமசிவன், அனுகிரகவலியாகிய வான்மாவுக்கு, அனுகிரகசிறுட்டி செய்யும் பொழுது, தானே தலமுந் தீர்த்தமு மூர்த்தியுமாகித், திருமேனிகொண்டு வசிக்கிறதினாலேயும், தலவாசத்தினாலேயும், தீர்த்தப பரிசுமுதலியவற்றாலேயும், அனேகம் பிரகாரமாக அபகரித்துச் சிவபுண்ணியங்களைக் கொடுப்பான்” என்றார். “ஆன்மாக்கள் அனுகிரகசிறுட்டியிலே இவைகளிலே வசிக்கிற துமுதலாகிய கன்மங்கள் எங்கே செய்திருந்தன? ஆன்மாக்களுடைய கன்மானுருணமாக வல்லவா தலந் தீர்த்த மூர்த்தியாய் வருதல் வேண்டும். அன்றியும், சிவனான இப்படி வருவனென்பதால், இவர் பெரிய மாயாவாதியுடைய தமயனான ரென்றாயிற்று.”

“அனுகிரகசிறுட்டியில் வசிப்பதுமுதலிய கன்மங்கள் எங்கே செய்திருந்தன? ஆன்மாக்களுடைய கன்மானுருணமாகவன்றே சிவன் மூர்த்தி தலந் தீர்த்தங்களாய் வருதல் வேண்டும்” என்றார். அனுகிரகசிறுட்டிதான் எவ்வாறு வந்தது? கன்மானுருணமாகவன்றி வருமா? என்றாராய்? தரியலுதுவார்க்கு, அனுகிரக தலந் தீர்த்த மூர்த்தியாய்த் திருமேனிகொண்டிருநாறு மினிது விளங்கும். இன்னும், “தேசமலி பொதுஞானச் செவ்வொளியுந் திகழ்பதியா - மீசனது நடத்தொழிலு மிலங்குபல வுயிர்த்தொகையும் - பாசமும்பு கதாழியப் பண்ணுதிரு வெண்ணீறு-மாசுநிறு வெழுத்தஞ்சு மனுவியவை யாறாக” என்றார் திருவாக்குந் கேட்டறியீர் போலும். அன்றியும், “சிவனே யிப்படி வரும்” என்றன ‘மாயாவாதி கூற்றும்’ என்றார். “வருக தேவ முதகுன்ற துமக்கு வடிவுமுந் தாநதி சத்திமேனி” “எங்கு மிடையற நிறைந்த பரம்பானோர் தீர்த்தவடி வெய்தி நின்ற - பொங்கு புனந் சிவகங்கை” என்றற்றொடக்கத்துச் * சூதனெல்லிமாலையு துமக்குப் பிரமாண மன்று கொலாம். இவை நிற்க. “சிவனெனவே தேறினனயா நெனறமையா லின்று-சிவன வனி வந்தபடி செப்பில்-அவனிதனில்-உப்பெனவே கூர்மை யுருச்செய்யக் கண்டமையா-உப்படியே கண்டா யவன” என்றற்றொடக்கத்துச் சாத்திரங்களும் துமது வெள்ளறிவிற் கு மாயாவாதி கூற்றேயாம் போலும். இவை நிற்க. “உலகமே யுருவமாக” என்றனும், சிவப்பிரதிட்டையிற் சடத்துவநியாசமுதலிய நியாசங்கள் விதித்தனமும், “அட்டமூர்த்தி” என்பதனும், “பார்பத மண்ட மனைத்தமாய் முனைத்து” என்பது முதல் லாயினவும், முழுமாயாவாதம் பற்றிக் கூறியதெனக் கொள்ளுவீர் போலும். சுத்தார்தனைசுவாகமங்களின் கோட்பாட்டே யறியமாட்டாத தும்பழித்துகரையெல்லாம் எமக்கணிகலமேயாம். திருமேனி வழக்கறிந்தால் எவ்வழியுந் செவ்வழியாய் விளங்கும்.

“விஞ்ஞானகலருக்கு ஆணவமலமொன்றும் பந்தமானால், மாயையுந் சுன்மமு மில்லாதிருந்தால் பந்தநீங்காதாகையால், மாயையிலே சுத்ததனுவுஞ் சுத்த கன்மமுமுண்டி” என்றும், “இல்லை யெனறது மயக்க மின்மையால்” என்றும், சொன்னார். “கன்மமனுபவிக்குமிடத்து மயக்கம் எப்படி யில்லாதிருக்கும்?” அனுகிரக

ட்டியில் சுத்தமாயா பிராத்திக்குக் கன்மம் எப்படியுண்டாம்? ஆகையால் கூடாதென வறிக்.” “பிரளயாகலருக்கு மலமுங் கனமமும் பந்தமானால் கன்மம் புசிக்கப்படாதாகையால், சரீரம் வேண்டும். அதனால், சுதத்தனு வுண்டு” என்றார். “இல்லையென்றது மயக மின்மையால்” என்றார். “கன்மானுகுணமாகவல்லவா தனுவுண்டாகிறது. தனுவில்லாமற் கன்மம் புசிக்கப்படாதாகையால், தனுவேண்டுமென்றது எப்படி? கன்மமனுபவித்துக்கொண்டு மயக்கமில்லாமல் எப்படியிருக்கும்? அன்றியும், அனுதிசுருட்டியில் அசுத்தமாயைப் பிராத்தி எப்படியுண்டாம்? ஆகையால், அது கூடாதென வறிக்.”

விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகல ரியல்புகூறும் வசனம் யார் கொண்டதோ? அங்ஙனமாயினும், அவற்றிற் கிழுக்கு என்னை? “விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகலர் கலையோடு கூடினுந் துடக்குண்ணமையின், அகலரேயாவார்” எனனும் பவுட்கராகமத்தின பொருளே அவ்வசனத்தின் பொருளாகலின், அதன் குறப்பரிய முணரமாட்டா திகழ்தல் அறியாமை. இனி உண்மையா னோக்குங்கால், விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகலர் சகலரென மூவகைப்படுமியல்பு, எண்ணிறந்த வான்மாக்களுக்கும் இலக்கணத்தார் நம்முட் டனித்தனி யுளதாகிய வேறுறுமை யுணரவல்லார்க்கன்றி அறியக்கூடாதென றறிக்.

“ஞானிகளுக்குத் தேசமில்லையென்றது தத்துவ சுததிப்படுதல்” என்றார். ‘தத்துவத்தை அன்னியமாகக் காண்பதொழிய, விட்டு நீங்குகிறது எப்படி? வகைசொல்லவேண்டும்.’

‘தத்துவத்தை அன்னியமாகக் காண்பதொழிய விட்டுநீங்குவது எப்படி’ என்றார். விட்டு நீங்கியபின்னன்றி யன்னியமாகக் காண்டல் கூடாதென்பது அனுபவமுடையோர்க்கன்றி நமக்குத் தெரியாதாயினும், “காய நின்னி-லன்னிய மாரு முன்னைய நிறநதுநீ பிரிந்த பாரே” என்றற்றொடக்கத்துச் சுருக்கினின் குறப்பரியமு மறிகதிலீர். பேயபடியுண்டானொருவன் பேய தனக்கன்னியமென்ற நிறவது எப்பொழுது? என்று உலகசெய்தியில்வைத தறியவுங்கில்லீர். வியாபகப்பொருளொன்றிற் கூடுமாறு நீங்குமாறும், வகதேசப்பொருளொன்றிற் கூடுமாறு நீங்குமாறும் போலல்லவென்பது, வகதேசப் பழக்கமேயுடைய நமக்குத் தெரிவ தரிதுதான். “விட்-டன்னிய மின்மையி னரன்கமல் செலுமே” என்பதற்கும், “இவ்வான்மாத் தனனை யிந்திரியதது வேறுவான் காண்டேவ” எனனுங் கண்ணழித்தரைக்கும், “பாச மொருவத்-தன்னிற் லாமபதி” என்பதற்கும், “அசத்தாயுள்ள வன்னபேதங்களை யசத்தென்று காண” என்னுங் கண்ணழித்தரைக்கும், இன்னு மிவைபோலவன்வற்றிற்கும், பொருளொருமை கண்மராயினும், இவ்வாறு மயங்கிக் கூறுவீரல்லீர்.

“ஞானவானுக்கு அந்தியிட்டியாவது சிவஞானத்தினுலே யடைந்த சுத்தாவத்தையுநீங்கி ஆனந்தத்திலேயமுந்தல்” என்றார். “அந்தியிட்டி யொருவர்பண்ணுகிற கிரியையாமே. ஆனந்தத்திலே யமுநதுகிற கிரியையை எப்படிப்பண்ணுவார்? அப்படியானால் எல்லாரையும் அப்படி யடைவிக்கலாமே. அன்றியும், அந்தியிட்டிக்குச் சத்தார்த்தம் என்னை? இப்படித் தோடமிருக்கையால், அது கூடாதென வறிக்.”

‘அந்தியிட்டி’ என்ற வசனத்துக்குத் தாற்பரியமறியமாட்டாமையின் நமக்குத் தெரிந்தவாறே பிதற்றினீர். ஈண்டு ‘அந்தியிட்டி என்பதற்குச் சத்தார்த்த மில்லை’ என்றீர். ஐவகை யெச்சமென்றவற்றுட் சில வெச்சங்களையும் இவ்வாறெச்சமல்லவெனக்கூறி, இகழ்வீர் போலும்.

“சிவன் சத்தியோடு கூடினார் பிரபஞ்சமுண்டாம். சத்தி சிவத்தோடு கூடினார் பிரபஞ்ச மொடுங்கும்” என்றார். ‘பின்னவஸ்து ஆகாதபடியினாலே தோடமுன்மீ. ஆன்மாவுக்குச் சொன்னதும் அப்படித்தான்.’

சத்தி சத்திமான்களுக்குத் தாதான்மிய சம்பந்தத்தால் வேற்றுமையுண்மையாயிற்று, “பின்னப்பொருளல்ல” என்றுவைத்துக் குற்றங்கூறினர். “சிவஞ் சத்தி தன்னை யீனதுஞ் சத்திதான் சிவத்தை யீனதும்” என்னுஞ் சருதியின் றுற்பரியமு மறிந்திலீர் போலும்.

“ஆன்மாவுக்கு மலப்பிணிபார் சரீரமுண்டாயிற்று” என்றும், “அதைத் தீர்க்கக் குடிகையார் சிவன் திருமணி கொண்டது” என்றும், “அந்தப்பிணிக்கு மருந்து பிராரத்தம்” எனும், “அதைச் சிவனுக்குக் கொடுத்தால் அப்பிணி நீங்கும்” என்றும், “அதை யான்மர்ப் புதிதாய் பிணி நீங்காது” என்றும், சொன்னார். ‘கனமத்தை இவன் எப்படிச் கொடுப்பன்? அவன் எப்படி வாங்குவன்? கனமம்புசிப்பன ஆன்மாக்கள். அதுவுமனவாக்குக்காய் சென்னியம். அதைச் சிவன் தான் செய்யாமலிருக்க வாங்கி எப்படிப் புசிப்பன்? ஆகையால், அது அர்த்தமன்று. ஞானிக்குப் பிராரத்த முண்டென்பதும், ஒருவாற்றா னிலையென்பதும், சற்குருசன்னிதான விசேடத்தாற் சம்சம்பிரதாயந் தெரியாதவர் சொன்னதென வறிக. அன்றியும், பிணியாளன் மருந்துதின்னார் பிணி தீருவதொழிய, அன்னியன் மருந்துதின்னால் திராதெனில், மாதா மகவுக்குவந்த வியாதி நியித்தம்மருந்து தினைக்கண்டோமெனில், * தனந்தயனுக்கொழிய வே தில்லை.’

‘கனமத்தை இவன் எப்படிக்கொடுப்பன்? இவன் எப்படி வாங்குவன்? கனமம்புசிப்பன வான்மாக்கள். அதுவும், மனவாங்குக்காய் சென்னியம். அதனைச் சிவன்தான் செய்யாமலிருக்க எப்படி வாங்கிப் புசிப்பன்’ என்றார். கிரியாபாத்திலே தானே “நித்தநித்தஞ் சிவபூசயிற செபதையுங் சன்மத்தையுமான்மாவையுஞ்சிவனுக்குத் தத்தம்பண்ணுக” எனச் சொன்ன சருதி எப்படிச் சொல்லிறென்றறியீர் போலும். இன்னும், கிரியாபாத்திற் போசனவிதியிற் “குண்டலியிற் சிவாக்கினியை யெழுப்பி அன்னதையதனைக் செய்யுமாகுதியாகப்பாவித்துக் சவனர்த்தோறு மத்திரஞ்சொல்லியருந்துக” என்று சொன்னவிதி எப்படிவிதித்தது? இன்னும், சிவார்க்குசருதிநையுட் சைவர் புசிக்கும் போசனத்திற் பாவனை மூலகைப்படுமெனவற்றுணை, முனையே விரண்மம் எப்படி விதித்தன? என்றிவையெல்லா மறியமாட்டார். கிரியாபாத்திற் னித்தயவிதியின றுற்பரியமே யறிமாட்டாத நீர் ஞானபாதத்தின றுற்பரியமறித்தற்கு யார்? கண்டவழங்கே துமக்குத் தெரியாது. அன்றியும், ‘மாதா மகவுக்கு வந்த வியாதிநியித்த மருந்துதின்னன் கண்டது தனந்தயனுக்கொழிய வேதில்லை’ என்றார். அங்ஙனங் கூறிய தெமக்கே துணையாயிற்று. அம்மையப்பராகிய சத்தி சிவங்கனையோக்கி உயிர்களுடைய தனந்தயரோமாகவின், சிவனேன்துகொண்டாலன்றி மலப்பிணி நீங்காதென்பது தெற்றென வறிக. “பாஷண் குழவி பகங்குடர் பொருதென-நோயுண் மருந்து தாயுண் டாங்கு” எனத் தருமபுரத்தில் வழங்கு மகவலின் பொருளு மறியீர் போலும். ‘சற்குருசனவிதான விசேடத்தாற் சம்சம்பிரதாயந் தெரியாதவர் சொன்னது’ என வாயகூசாது புறநைபுதித்தார். துமக்குச் சற்குருவார்? அந்தக் குருவிடத்தில் விளங்குஞ் சம்சம்பிரதாயம் யாது? என்றறியலுதுவார்க்கு, துமக்குச் சற்குருவாவார் இவ்வென்பது யாங் கூறவேண்டா. துமமுடைய || கூடத்தர் கூறியவாக்குக்களே வெளிப்பண்டயாய் முழுக்கும். அதுவும், ‘மெய்கண்டத்தகிசன சந்தி’ என் றொட்டிவீராகில், அதற்குச் சான்று

* தனந்தயன = பாஷணகுழவிப் பருவத்தான்மகன். || கூடத்தா = தலைவர்-முன்னோர்.

என்னை ? சந்ததியறிதற்கு முந்திய வடையாளம் அவ்வச்சந்ததிப்பற்றி வருந் தீக்கை வேறு பாடாமன்றே ! அதுவு றுமதுசந்ததி மெய்கண்டசந்ததியோடு மாறுபட்ட சந்ததியென் பதற்குச் சான்றும், அது காட்டுதும், “விரும்பிய மந்திராதி கார மர்ச்சனாதி காரமேயும் யோ காதி கார மெனச் சமயவிசேடம்-வரும்” என்னு மெய்கண்ட னுற் சுருதியோடு முரணி, யோகாதி காரம் விசேடதீக்கையில் அடங்காதென்று மறுத்து அதற்கு வேறு தீக்கைகொண் டார். இன்னும், சமயாசாரியர் சந்தானாசாரியர் முதலியோர் குருபூசை நஷுத்திரம்பற்றிச் செய்கின்ற நீர் தாமே, றுமது சந்ததியின் வருமாசிரியர் குருபூசை றஞ்சந்ததிக்கேற்பத் திதிப்பற்றிச் செய்கின்றீர். இன்னும், “பிணாதி மாரின் நிப்பேண றந்திரமந்திரங்கள்-மனாதி க ளடக்கித் தெய்வம் வழிபடும் வாய்மையாகும்” எனத் தந்திரகலை மந்திரகலைகளைக் கூறி யொழித்துத் “தனதீயி நீலாதான றன்மை யுணர்த்துது லுபதே சந்தான்” என ஞானபாத முழுது முபதேசகலையெனக்கூறிய மெய்கண்ட சுருதியோடு முரணி, மந்திரகலைக்குமேற் பட்ட ஞானபாதத்துள்ளே நானே, சிலவற்றைத் “தந்திரகலாப்பிரகரணம்” என்றும், சில வற்றை “உபதேசகலாப்பிரகரணம்” என்றும், மயங்கிச் சொண்டீர். “நீயோசெய்யாய்” “குற்ற மெல்லா முற்றிடு முயிரின் கண்ணே” என்றற்றொடக்கத்துச் சுருதிகளோடு முரணி, “எல்லாக்கொடுமைக்கு முதல்வனே மூலகாரணம்” என்றீர். “நல்லசிவ முன்பின னடுவே யருளிருக்கு-நல்லவருண் முன்பின னடுச்சிவமாம் - பலகாலும் - குன்றா வருளிடத்துங் கூரூச் சிவத்திடத்து-நன்றயும்க் குடியிருந்தோ நாம்” என்பதோர் வெள்ளைப்பொருள்பற்றி, இரண்டு சிவம் இரண்டருளாக வைத்து, முத்தி பஞ்சாக்கரத்தின் முறை, சிவப்பிரகாசம் திருவருட்பயன் உண்மைவிளக்க முதலிய மெய்சண்ட நூல்களறி கூறிய முறையோடு மறுதலைப்படக்கூறி, “உடையா ஞன்ற ன்வி ருக்கும்” என னூர் திருவாக்கே இதற்குச் சுருதியெனக் கொண்டீர். முத்தி பஞ்சாக்கரமுறை இவ்வாறன்று, வேறென்பதற்கு, றும மனோ செய்த வருணச்சிரம சந்திரிகையிற பஞ்சாக்கர முச்சரிக்கு முறை வேறுபாட்டா லினைத்தெனவும், அவற்றுண்முத்தி பஞ்சாக்கரமாவ திதுவெனவும், பகுத்தோதி ஆண் டெடுத்தக்காட்டிய சுருதியே சான்றகலானும், உயிர் * விவதானமாயிடநிறற்றலின சிவமு மருளுந் தம்முண்டுநிறற் ற நீர்கொண்டமுறையிற் பெறப்படாமையானும், சிவத்தி லருள் வியாப்பியமென்றதுபோல அருளறி சிவம் வியாப்பியமென்றற்குச் சுருதியின்மையின அருண் முன்பின்னாக நடுநிற்குமென்றல் பொருதாமையானும், “உடையா னடுவு ணீயி ருத்தி” என்ற சுருதிக்குத் தாற்பரியம் வேறுகலின், அது முடிபுநிலைக்குச் சுருதியன் மையானும், சிவத்துக்குஞ் சந்திக்கும் வஸ்து பேதமின்மையின் ஒன்று முன்பின்னாக ஒன்று நடுநிற்குமென்று வஸ்துபேதமாக வைத்துக் கூறுதல் பொருதாமையானும், வஸ்து பேத மில்லை யென்பதே யவ்வாறு கூறியதற்குத் தாற்பரியமெனின், ஆன்மாவை யவற்றோ டொப்பவைத்து நடுநிற்குமென்றதும் அவ்வாறே வஸ்துபேதமினமைபற்றி யோதினசெ னப்பட்டு மாயாவாதமாய் முடியுமாகலானும், பிறவாறானும், நீர்கொண்ட முறை அவசி த்தார்தமென்பது, இனியாகிலு மறிந்துகொள்வீராக. இன்னும், ஈண்டு விரித்துரைக்கமுடா லன வனெனமுன; விரிவஞ்சி யுரைத்திலம். இதுநிற்க. “தற்காலசந்தி யொருதினந் தவழி னும் பதித்தவமாம்” என்னுஞ் சிவாகமவாக்கியங்களோடு முரணி, சமயவிசேடங்களில் விடியலிற்செய்யுஞ் சந்தியைவரம்பாகக் கைவிட்டீர். சிவபூசையிற் சாமானியார்க்கிய நீரா ட்டிமளவும் விங்குத்தி; அதன்பின் ஆசன மூர்த்தி வித்தியாதேக மாவாகனாதி; அதன பின் அபிடேகமுதலாயின, என் றிம்முறையே சோமசமபுசிவாசாரியர் ஞானசிவாசாரி

யர் முதலிய பூர்வாசாரியர் சிவாகமத்தின்வழி விதித்த பத்திகளோடும், அவற்றைமொழி பெயர்த்துச்செய்த ஞானமீர்த்தஞ் சிவார்ச்சனபோத முதலியவற்றோடு முரணி, சிவசம வாத்தாபகரான அகோரசிவாசாரியரையுள்ளிட்ட * ஆதுனிகர் மூல வசனமின்றித் தாமே படைத்திட்டுக்கொண்ட பத்திகளையே கைப்பற்றி, கேவலங் கெதானுகெதிக நியாயத்தில் வீழ்ந்து, அபீடேகஞ்செய்து திருவொற்றாடை சாத்திப் பீடத்திலெழுந்தருளிவிக்குமளவும் லிங்கசுத்தி; அதன்பின் னாவாகனுகதியெனக்கொண்டு, பாதிப்பூசைத்தொழில் பயப்பாடின்றி வறிதே செய் தினைக்கின்றிர், “ஆதியா தார சத்தி யாயன பாதி யளித்த” என்னு ஞானபூசாவிதியின் றுற்பரியம் பற்றியாகிலு மறிந்துகொள்ளமாட்டிலீர். நீர் செய்யுங் கிரியைத்திறமேஇவ்வாறெல்லாங்குமுறுபடையாதலை நோக்குவார்க்கு, தும்முடையஞானத் திறத்தின் குறுறுபடை கைமுதிகநியாயத்தா னினிது விளங்கும். இவ்வாறே நீர் கொண்ட கோட்பாட்டைத்தஞ் சிவாகமங்களோடுஞ் சிவாகமத்தெளிவாகிய மெய்க்கண்ட தூல்களோடுஞ் சிட்டாசாரத்தோடு முரணுவனவன்றி, ஒருவாற்றானும் அவற்றோடியையு மாறினமையின், துமக்குச்சற்குரு பரம்பரை யு மில்லை; சற்சம்பிரதாயமு மில்லை யென்பது, எல்லார்க்கு மினிது விளங்கக்கிடந்தது. அதனிடப்பச், சற்குருசந்ததியென்பது பல வாற்றாறு மெல்லார்க்கு மினிதுவிளங்குதற்குரிய பெருந்தகையையுடைய மரபினுள்ளாரை நோக்கிச், ‘சற்குருசன்னிதான விசேடத்திற் கருகரல்லாதார்’ என்றும், ‘சற்குருசம்பிரதாயந் தெரிபாதார்’ என்றும், இங்ஙன கீ ரிகழ்த்தக்கேதுவாகிய துமது துரபிமானத்தின் பெருமை வியக்கற்பாலதேயாம்!

ஐனமலர் தன்னைப் பிடித்தவனை மயக்குமென்பதற்கும், பிடியாதவனை மயக்காதென்பதற்கும், “பரஸ்கிரீ விடன் சன்னியாசி” உவமை சொன்னார். ‘மாயக்குதி மலம் எங்கேயிருந்தது? இவன் எங்கே யிருந்தான்? என்னு யிருந்தான்? என்னத்தாலேபிடிப்பான்? பரஸ்கிரீ உவமானஞ்சொன்னார்; விடனானவன் அவர்களைக்கண்டு மயங்கினதோ * முிய அவ ரிவனை மயக்கின தில்லை. அன்றியும், “தானோ மாட்டாத” என்னுஞ் சுருதியிருக்கையாலும், அது ‘அர்த்த மன்று.’

வியாபகப்பொரு ளியல்பறியாமையான் ‘மலம் எங்கேயிருந்தது? இவன் எங்கே யிருந்தான்’ என்று ஏகதேசப்பொருட் பழக்கமே பற்றி வினாயினீர், ‘எதினாற்பிடித்தான்’ எனினில், அது வழிபடுமுறையில் வழிபட்டுக் கேட்டால் விளங்கும். ‘பரதேயயர் விடனைமயக்குமா தில்லை’ என்றீர். வரைவினமகளி ரதிகாரமும் பார்த்ததயீர் போதும்.

“பாம்பு சட்டைசுழறினது சரீரத்திரிபு” என்றும், “முட்டை யுவமை இடத கிரிபு” என்றும், சொன்னார். “பன்னகமண்டசம” என்கிற பாட்டிற்கு விரோதிசுரு மாதலால், அது அர்த்தமன்று.

“பன்னகமண்டசம” என்கிற பாட்டிற்கு விரோதிக்குமாதலான், முட்டையுவமை மிடத்திரிபிற் கெடுதலுக்காட்டுதல் கூடாது” என்றீர். ஓரியலப்புற்றி மொன்றற்குவமை

யாக வெடுத்துக்காட்டிய பொருளை மற்றோரையல்புபற்றிப் பிறிதொன்றற்குவைமாயாக வைத்தோதுதல் எல்லாநூல்கட்குந் துணிபென்பது நீரறியகில்லீர். “கண்ட நனவையு-
கனவுணர்விற றுன்மறந்து” என்ற வாசிரியர்தாமே, மீள “அக்கனவும்” எனறுசுனையுர்.
முன்னொடுபின் விரோதிக்குமென் நிவ்வாமுகுறித தள்ளுவீர போலும். தாமபறி
விருந்தவாறு விபக்கற்பாலதே!

“ஆனமாவுக்கு முந்தினது பக்குவம்” என்றார். “பின்மலபரிபாகம்” என்றார். “ஆன
மாவுக்குப் பக்குவபரிபாகமாவது என்னை? மலஞ் சடமானபடியினாலே அது பரிபாகப்படு-
கிற வகை என்னை?” “மும்மலஞ் சடம்” என்று சுருதியிருக்கையால், அது ஆர்த்தான
வென வறிக்.

“ஆனமாவுக்குப் பக்குவபரிபாகமாவுண்டாயினதும், ‘மலஞ் சடமானபடியி-
னாலே அது பரிபாகப்படுகிற வகை என்னை?’ என்றும், வினாபின்னர், வழிபடுமுறையில்
வழிபட்டுக்கேட்டால் அவையெல்லா மினிது விளங்கும்.

திருச்சிற்றற்பலம்.

சித்தாந்தமரபுகண்டனகண்டனம்

முற்றிற்று.

சுணபதி துணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவசமவாதவுரை மறுப்பு.

என்னையிப் பவத்திற் சேரா வகையெடுத் தென்சித் தத்தே
தன்னைவைத் தருளினுலே தாளினை தலைமேற் சூட்டு
மின்னமர் பொழில்சூழ் வெண்ணெய் மேவிவாழ் மெய்கண் டானால்
சென்னியிற் கொண்டு சைவத் திறத்தினைத் தெரிக்க லுற்றும்.

ஆசிரியர் சகலாகமபண்டிதர் தம்மாற செய்யப்படுதற்கு வழிகூறுவா னெடுத்
துக்கொண்ட “என்னையிப் பவத்தில்” என்னுந் திருவிருத்தத்தான், ‘எடுத்த’ என்னுஞ்
சொற்குச் “சமனாந்தம் பாசக்கூட்டம் கூடாதவகை சின்மாத் திர சுத்த கேவலமாகச்
சேடிக்கப்பண்ணி” என்றரைபா ருரை ஒருவாற்றானும் பொருள்படுமாநிலை யென்பது,
சற்றமுள்வூடையோர்கெல்லா மினிது விளங்கும். அத்தேரியாது மதம் மானம் மயக
கம் அறிவினமை முதலியனபற்றிப் பிணங்கும் புல்லறிவாளரை ஒருவாற்றானு முணாக
தம் வாயி லில்லை. ஆதலால், அவ்விரு வேறு திறத்தாராயு மொழித்து, இடைநின்றாரை
நோக்கி, ஈண்டு ‘எடுத்த’ என்னுஞ் சொற்குச் “சின்மாத் திர சுத்தகேவலமாகச் சேடிக்கப
பண்ணி” என்றது செம்பொருள் இலக்கணப்பொருள் குறிப்பப்பொருளென்னு மூன்ற
னுள், யாதெனக் கடாயினார்க்குச், செம்பொருளென்றல் பொருந்தாது. என்னை?
வழங்கின்கண்ணுதல் செய்யுட்கண்ணுதல் நிகனனுதல்கனிதாது அவ்வாறு பிரயோக
பின்மையானும், வித்தலாவது கீழ்க்கண்ணதோர் கண்டிதப்பொருளை ஏகதேசக் கருவி
கொண்டு மேற்கண்ணதாகச் செய்தலே பிறிதன்றென்பது, ‘சூட்டகை யெடுத்தான்’
‘ஆடையெ யெடுத்தான்’ என்றற்றொடக்கத்து வழக்கானும், “கரகமலங்கள் பற்றியே
யெடுப்ப” என்றற்றொடக்கத்துச் செய்யுட்கண்ணும், அறியக்கிடத்தலின், அப்பொரு ளின்
டைக் கேலாமையானு மென்பது.

இனி இலக்கணப்பொருளென்றலும் பொருந்தாது. என்னை? ‘கங்கையின்கண்
வேடச்சேரி’ என்றவழிக், கங்கையென்னுஞ் சொற்குச் செம்பொருளாகிய வெள்ளை
வேடச்சேரிக்கிடனுதல் செல்லாமையின், ஆண்டுத் தன்பொரு ளுணர்த்தாது, தன்பொரு
ளோ டியாதானு மொருவாற்ற னியைபுடைய மீன் முதலியவற்றை யுணர்த்தலுமின்றி,
இலக்கணையால் வேடச்சேரியெனலும் வருமொழிப்பொருளோ டியைதற்குரிய கங்கைக்
கரையினையே யுணர்த்தி ஆகுபெயராம்.

இனிச் சொல்லுவான் கருத்துவகையாற் கங்கையென்பது வெள்ளத்தினையே
யுணர்த்தி யியற்பெயராய் நிற்பின், ஆண்டு வேடச்சேரியென்பது, தன்பொருளையாதல்
தன்னொடு யாதானு மொருவாற்ற னியைபுடைய பிறிதோர் பொருளையாத லுணர்த்துத்
லனறி, இலக்கணையால் நிலைமொழிப் பொருளோ டியைதற்குரிய வேடச்சேரியி னுள்ளா
ரையுணர்த்திஆகுபெயராய் நிற்கும், இவ்வாறன்றி முன்னதல்பின்னதானதாகிய சொற்க
ளின் பொருளோடிணங்காமையுள்வழியும், உரைப்போர் தத்தங்கருத்துக்கையையகொண்டு,

யாதானு மோரியையுபற்றி வேண்டியவாறெல்லாம் பொருள்செய்யின், அஃதிலக்கணப்பொருளாதல் செல்லாதென்பதாஉம், தம்முளொன்றையொன்று நோக்கி இருமொழியு மிலக்கணப்பொருள்பயக்குமெனின், அஃதொன்றையொன்று பற்றுதலெனும் அன்னியோனையாச்சிரய தோடாமாய் முடியுமென்பதாஉம், எல்லா தூலார்க்கும் ஒப்ப முடிந்தது ஆகலான, அவ்வாறு இலக்கணப்பொருள்படுதற்குரிய காரணம் ஈண்டு 'எடுத்து' என்ற சொல்லின்கணின்மையானும், இதன்முன்னாதல் பின்னாத லுளதாகிய சொல்லு இத்தற்கணங்க விலக்கணப்பொருள்படக்கொண்டுபின்னிதனையும் அப்பொருளோ டுணங்கவைத்து இலக்கணப்பொருள்படக் கோடுமெனின், அஃதன்னியொன்னியாச்சிரய மெனப்பட்டு வருவாமென்பது மேலே விளக்கினுமாகலானு மென்பது.

இனிச் சொன்மாத்திரையானன்றிச் சொல்லுவான் குறிப்பொடு படுத்தனர்ப்படுவதாகிய குறிப்புப்பொருளென்றலும் பொருந்தாது. என்னை? ஈண்டு ஆசிரியர் குறிப்பு வேறுகளானும், அன்றி எட்டாஞ்சுத்திரத்திற் கூறப்படுவதாகிய திக்வுகக்கப்படுமியு ல்பினை ஈண்டு வேறெடுத்தோதல் ஆசிரியர் கருத்தன்மையானும், பரபக்கப்பாயிரத்தா டுபோல ஈண்டும் முதலுடைச் சிறப்பித்து வழிகூறுதன்மாத்திரையே ஆசிரியர் கருத்தா டலானும், அதனைக் குறிப்பான் விளக்குதற்குரிய சொற்றொடரொன் றீண்டின்மையானு மென்பது.

என்று, இவ்வாறு தேர்ந்துரைவல்லார்க்கு, 'எடுத்து' என்னு மூலத்தின்பொரு ளோடு சிந்திதுமிணங்காதென்பது தெளியக்கிடந்த விவ்வுரைபோல, அவருரைத்த வேளையுரைகளும், அவ்வமூலத்தின் பொருளோடு சிந்தி மிணங்குமாறினறி, இழுக்குப்படுமெ ன்பது, தாலிபுலாக நயம்பற்றி யுணர்ந்துகொள்க.

“கல்லா வொருவன் றகைமை தலைப்பெய்து - சொல்லாடச் சோர்வு பதிம்” என்பதனால், இதனைப் பிறரறியிற் சோர்வுபடுமென்றஞ்சிப் பொதிந்தது வைத்துக்கொண்டு, தாமே தம்முட்கொண்டாடுவாராய், மதமானங்கனது மேலீட்டான், சூத்கரை நயஞ் சாதுப்பாருஞ் சாதிக்க; அதுகேட்ட பிறரும் கெதர்னுகெதிக நயம்பற்றி உடனிருந்துகொண்டாடுதல் வியக்கத்தக்கதேயாம்! “தம்மை - யுணரா ருணரா ருடங்கியைந்து தம்மிட - புணராமை கேளாம் புறன்.”

கிருச்சிற்றம்பலம்.

சிவசமவாதவுரை மறுப்பு

முற்றிற்று.

கணபதி துணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

‘எரித்து’ என்னுஞ் சொல்லுக்கிட்ட

வைவரக்குப்பாயம்.

‘சிவஞானசித்தியுரை’ என்று வறிதே யொருபெயரிட்டுப், பேதவாதம் சுழற்படித் தவாதம் பரிணாமவாதம் அனேகேசுவாதமெனனும் பலவகைமதங்களும் ஒருவயிற்காண்க, சுத்த சித்தாந்தமுத்தியாபாசமாகப் புதுவதாக வொன்றுசெய்த ஞானப்பிரகாசமுனிவர், அதனுள் “என்னையிப்பவத்தில்” என்னுந் திருவிருத்தத்தில், ‘எரித்து’ என்னுஞ் சொற்கு, “சமனாந்தம் பாசக்கூட்டங் கூடாதவகை சினமாத்திர சுத்தகேவலமாகச் சேடிக்க:” “ணணி” என்பது பொருளென்றுரைத்தது, இவ்விலவேதக்களாற் செம்பொருண்முதலிய மூன்றனுள் ஒன்றற்கு மேலாமையின், அது பொருளாதல் செல்லாதெனமறுத்த மறுப்பி லுருப், ‘பிரதிகண்டனமாகிய வெதிர்மறுப்புச் செய்தம்’ எனப் புருத்தார்க்கு, அம்மறுப்பி லுட்கூறிய பொருள்களை முறைபிறழாமல் ஒரோவொன்றாக அனுவாதஞ் செய்துகொண்டு அமுமுறையான் மறுத்தலேமரபு, அங்ஙனம் * அனுவதிக்கமாட்டாது, முறைபிறழ் வெநி சுஅக்கொண்டு மறுப்பது, ஒரு நிககிரகத்தானம். இது கிடக்க.

* மெய்கண்டதேவநாயனாரே சிவஞானசித்தி செய்த ஆசிரியர்க்குத் திக்காகுருவடி முகனாலாசிரியருமானாரென்பது அவ்வாறுரைசெய்தார் கருத்தாசலான், ‘எரித்து’ என னுஞ் சொற்கு அவ்வுரைப்பொருளே பொருள், அதுவே ஆசிரியர்கருத்து’ என முடிர்க்கு, கூகக் தலைசெய்துகோடு மென்பாரோடு பயிற்ற பயிற்சிபற்றிச் சாதித்தது, தலையாய வறி யினோரெல்லாரானும் எள்ளி நகையாடறபாலதாயிற்று. என்னை? அருணந்திதேவநாய: ஞாக்கு முதனாலாசிரியராயினரும், திக்காகுருவாயினரும், முதனாலோதவித்தப் பாடரு, ருவாயினரும், அகன்பொருளைக் கேட்பித்த வித்யாகுருவாயினரும், ‘அதனை வழிப்படு கது தூல்செய்க’ வென அதுஞ்ஞஞசெய்தாருமெல்லாம், மெய்கண்டதேவநாயனாரேயென் பது, சித்தாந்தத்தைவெல்லார்க்கு மொப்பமுடிந்ததன்றே! அதனைப் புதுவதாக வெநிசு தோகிச் சாதித்தல் † சித்தசாதனமாய முடியுமாகலானும், முதனாலாசிரியரும திக்காகுர ளரு மாதனமாபுகிரையே மெய்கண்டதேவநாயனார் கண்ணதாகக் கூறுதலின், என்னைப் பாடங்கெள்விமுதலியவற்றிற்குக் குரவராவார் மெய்கண்டதேவநாயனாரல்லா, வேறுள்ள ரென்பபட்டு, † அசம்பாவிதமாய முடியுமாகலானுமென்பது.

அல்லது உம, மெய்கண்டதேவநாயனார் இவர்க்குத் திக்காகுருவென்பதனை எண் டிக் கூறுதற்கோ ரியையு என்னை? “என்னையிப் பவத்திற் சேரா” என்னு மிச்செய்யுள் றுற்துப் புறவுரையாகிப் உபோற்காசப் பிரகரணமெனப்படுஞ் சிறப்புப்பயிர்து துப்பட்ட தோமெனப்பது உம், சிறப்புப்பயிர்துதப் பிரகிருதமா யெடுத்தக்கொள்ளப்படுவன ஆக ள்போன பெயர்முதலிய பதினொன்று பட்டனமாதிறையேயனறிப்பிறவல்லவென்ப து உம, எல்லா தூலார்க்கு மொப்பமுடிந்தது. முடியவே, திக்காகுரு விவரென்றல் ஆகக் போன பெயர்முதலியவற்று ளொன்றாதல் செல்லாமையானும், மற்ற வணக்கம் அதிசய

* இது பிறனகூறிய பொருளை அனுவதிக்கமாட்டாமைபெனனு நிககிரகத்தானம், நிககிரகத்தானமெனினுந் தோல்வித்தானமெனினு மொக்கும்.

† சித்தசாதனமாவது-பரனுடமப்பட்டதாய்ச் சித்தித்ததனை மறித்துஞ் சாதித்தல்

† அசம்பாவிதம்=அளவைக் கிலக்காகாதது.

யை என்னுமிரண்டினுள் ஒன்றென்றற்கும் ஏலாமையானும், ஈண்டைக் கப்பிரகிருதபா
சிய வசனை, இதனுட் கூறுதற் கொருவாற்றனு மியையின்மை யுணாக.

மற்று ஈண்டுத் தீக்காருருவாதல் கூறப்புகுந்தாரல்லர்; அது கூறுமுகத்தால் ஆசிரியர
சருட்டிற்றமே விளங்கக்கூறினராலெனின், ஈன்றுசொன்னும், ஆல்வவாற்றாற கூறல்
வேண்டியாயினும், 'அருளினுலே தாளினை தலைமேற் சூட்டும்' எனபதே தீக்காருருவா
சல் கூறுமுகத்தால் அரணை விளக்குதற் ஈமைபுமாகலான், அங்மையி னெல்லிச்சகனிபோல
இனிது விளங்குவதாகிய வதனை பொழித்தது, 'சுருப்பிருக்க விரும்புசுடித் தெய்ததவாறு'
கூட, பொதுச்சொல்லாகிய 'எடுத்தது' எனபதனுள் அரணை யிடுக்குறப்படுத்தி வருவது
கொறுத்தென்பது. எடுத்தோத்தில்வழியே உய்த்துணர்ச்சியாவதனறி, அல்லுழிக் கூடா
சென்பதே தூலேரர் துணிபெனக். அல்லது உம், தென்னூல வடதுன் முடிபுமுழுது மின்
துணர்ந் தீருதுலுக் குரைசெய்தமென்பபுகுந்த சிவாக்கிரயோகிதேசிகர் மறைநூலான்கே
ய்க்கு முதலிய சொல்லாசிரியருரை எல்லாவதறொடு முரணுதலானும், ஈண் டிதற் கிது
பொருளாதல் செல்லாமை சண்டுசொள்க. அல்லது உம், விதந்த கூறுதவழிக் குருவென
துஞ்சொல்லே தீக்காருருவையுணாத்துமென்பதற்கும், ஏனைக் குராவரை யுணர்த்துதற்கே
விசந்தகூறல் வேண்டுமென்பதற்கும் உலகவழக்கே சான்றாலானும், அக்கருத்து விளக்கு
றபொருட்டு, அங்மன மிடர்ப்பட்டிரைத்தல், ஏற்றுக்கெனவுங் கூறி மறுக்க. இது நிற்க.
"சுரைசெய்தார சருத்திதுவாசலான 'எடுத்தது' என்ற தூலாசிரியர் சருத்த மிதுவேயாம"
என தூலாசிரியர் சருத்தக் துணிதற்கு இவவுரைசெய்தார் சருத்தை ஏதுவாகக் கொண்
டார். அது கப்பிரசரண சமமென்னுமே துப்போலியாய் முடியுமென்பது நோக்கிலர்போலும்.
மற்றினர்போல, இன்னும் வேறு வேறுரைச்சலுறுவார் சருத்துவனையால், இப்பொருளா
றாதது வேறு வேறு பொருளாபித்தற்கு மியையுடைசென்பது, சிறிது காட்டுதும்.

இவ்வழிதூல்செய்த ஆசிரியாக்குத் தீக்காருருவ முதலூலாசிரியரு மாதன்மாநி
யெய்யென நிமுதனுல் எடுத்தோதுக் செவியறிவுறுதது ஆசிரியராயினரு மெய்யுண்டதேவ
நாயனுழைமென்னுந் சருத்தா ளுரைசெய்வார்ச்சு, 'எடுத்தது' எனபது, எனக்குச் சிவ
நூலாப்போதூலை யெடுத்தச் செவியறிவுறுதனைப் பொருட்டது, மறைப்பொருளை
யுட்கு தீவரப்பணம் பண்ணப்பட்டிப் போமன்றி இவ்வாறுரைச்சலுறுவார்க்கு, "அந்
வன்மையுடைய னைவென்றான் டென்றானே" என்றார்போல, "எனை" என்கொன உருபுப
கூடுமெனவும், 'அருளினுலே தன்னையெடுத்த தென்சித்தத்தே வைத்து' எனக் கூட்டி 'அருள்'
நினைக்கெனவும், "தூங்கு கையா நெங்கு நகைய" என்றார்போல 'ஆன்' உடனிகழ்ச்சிப
கொருட்சன் வந்ததெனவும், 'எனை' என்றது, ஈண்டதீதாரப்பட்ட சிவநூலாப்போதூலை
பெனவும், 'எடுத்தது' எனக் காரியங் காரணமாக வுபசரிக்கப்பட்டதெனவும், 'என்கி' க
தக்க துணைவையுது' என்று, அதனைக் கேட்பித்தபின்னாக் சிந்தியிததெனவும் பொரு
ட்டெனவும், 'தாளினை' என்றது, தான் முயற்சியாகலாற் சேட்டல் சிந்தித்ததெனவும் பின்
னாகிப் செளசித் திட்டையெனும் மிருவகை முயற்சியெனவும், 'தலைமேற் சூட்டும்'
எனபது உவமற்ற அய்விரண்டு முற்றுப்பெற்றதன்மேலே தலைமையாகச் செய்விகுமுமெ
னவுறு, கொள்ளப்படும். இவ்வாறுரைப்பார்க்கு 'மெய்யுண்டதானால் சென்னியிற்கொண்டு'
யெனவே, மெய்யுண்டதேவநாயனுர் இவ்வாசிரியாக்கு முதலூலாசிரியரென்பதனும், 'அரு
ளினுலே' எனவே, அவரே தீக்காருருவென்பதனும், 'எடுத்தது' சித்தத்தே வைத்தது

* பிரகரணசமமென்னுமே துப்போலியாவது - மறுதலைப்பொருள் சாதிப்பதாய்
பிரிந்தோரேதுவை யுடன்கொண்டு வருவது.

தாளினை ரூட்டிம்' எனவே, இந்நூற் பாட்டுச்சொல்லிக் கேட்பித்தாரு மவரே, கேட்டதனைச் சிந்திப்பித்தாரு மவரே, சிந்தித்ததனை நிட்டைகூடச் செய்வித்தாருமவரே என்பது உமாகிய விவையனைத்தும், இசனூட் போந்தவா றுணர்க.

இனி இவ்வமாத்திரையெய்ன்றி, முதனூலுக்கு முதனூலுண்டெனனுங் சருகுநாளு முரைசெய்வோர்க்கு, 'எடுத்தது' என்பது, வடமொழிச் சிவஞானபோதநூலைச் சிவாகம ததினின்றும் வேறெடுத்தெனச் செம்பொருடாகு, மறைபொருளெல்லாந் தில்நாபபண்ணம் பண்ணப்பட்டுப் போமெனவும், இவ்வாறுரைசெய்வார்க்கு, "என்னமுன் னில்லாமென நெய்வீர் பலரென்னை, முன்னின்று சுன்னினை வர்" என்றபொல 'எனனை' என்பது, எனதுடைய தலைவனென மெய்கண்டதேவநாயனாரைச் சிறப்பித்து நிற்குமெனவும், அத்ததியனா செய்யப்பட்டதால் அத்ததியம், தொல்சாப்பியனா செய்யப்பட்டதால் தொல்காப்பியம் என்றும்பொலப் 'பவம்' என்றது, பவனாசெய்யப்பட்ட துணைச் சிவாகமததிற்குக் காரணகருவியாய் நிற்குமெனவும், சேர் திரட்சி யென்பவாக வின், 'பவத்திரசேர்' என்பது, பாலினகட் காரமாய்ததிரண்ட வெண்ணையொல அவ்வாகமததின்கட் காரமாய்த் திராணி தொகுக்கப்பட்டுளதாகிய வடமொழிச் சிவஞானபோதநூலை யுணராததுமெனவும், 'ஆவகை' என்பது, "ஆவகை நாமும் வந்து" என்றாற்போலத் தமிழ்நாட்டுள்ளாராக் காகும்படியென்னும் பொருட்டெனவும், 'எடுத்தது' என்றது, அக்கை யவ்வாகமததினின்றும் வேறெடுத்தெனச் செம்பொருடாகு நிற்குமெனவும், 'எடுத்ததற்குத் தனைவைத்து' என்பது, சரிநிழ்சாட்டிற் பிறந்துவதியும் எம்மேனார்க்குச் சித்தமாயினா தமிழ்மொழியினைகண்ணே அப்பொருளைப் பதித்தென்றும் பொருட்டெனவும், ஆண்டு 'என்' என்பது, சாதியொருமையறிநிக் கூறியதெனவும், 'அருளிஞ்சில தாளினை தலைவரூட்டிம்' என்பது, அக்கை எனக் கோதுவித்ததொருட்டுக் கருவியினினை திருவடி யமரையினைகளை என புளறலைமற ரூட்டித் திருக்கெய்யும்பொருட்டெனவும், கொள்ளப்படும். இதனுள், முதனூல்வந்தவா நெடுததுக்கதனும் உடன போந்தவா றுணர்க.

இனி இவ்வாறன்றி, மெய்கண்டதேவநாயனா திருமெனி மானிடா வடிவுநாலாந் திக் திப்பியவடிவாய்ச் சிறந்ததுள்ளதென்னும் சருகுநால் உரைசெய்வார்க்கு, 'எடுத்தது' என்பது, இம்மானிடப்பிறவிபோற் சேராவண்ணம் அருளிஞ்சில திருவுருவெடுத்தெனச் செம்பொருடாகு, இவருரைத்தனவெல்லாந் தில்நாபபண்ணம் பண்ணப்பட்டுப் போமெனவும், இவ்வா றுரை செய்வார்க்கு, 'எனனை' என்பது, மெலைப்பொருட்டெனவும், 'இடையம்' என்றது, இம்மாயப் பிறவியெனதும் பொருட்டெனவும், 'இன்' உலகவருளின ஆகும், 'சேராவகை யருளிஞ்சில யெடுத்தது' என்பது, இதுபோல மயக்கத்துட்பட்டதேவதகருகிய திப்பியத் திருவுருவை யருளிஞ்சில யெடுத்தெனவும், 'என சிந்தித்ததனைவைத்து' என்பது, என்னினைகண்ணே யதனைத் தயானஞ்செய்யுமாறு பதித்தெனவும், பொருட்டெனவும், கொள்ளப்படும். எனவே யெனியவகை, இன்னதும் விரி பெருகும்.

இம்முதிறத்ததுரைப்பட்ட பொருளைத்தம "சினமாத்திர சுத்தக்கவல்லாந் சிசுக்கப்படவல்லி" என்றுரைப்பாருரைபுள் அடங்காமையும், அவருரைப்பொரு ளொரு உயிற்று எடங்குமாதும், அவையுரையைநோக்க விவவுரைகள் சிறப்புடையமையும், சூர நுணர்க. இவ்வாறானே அவருரை யவ்யேதுபவிரகரண சமமாதலுமன்றிச், செம்பொரு ளெனிய பிறவாது அனவாதையாய வரமயினி யோநிறகு மெதுவா யிடுக்குப்படுமென ரொழிக.

சுற்றேல், ஐயமு மருட்சையு நிகழாமை துலாசிரியர் கருததணர்ந்து சொற்பொருந்நிதற்குரிய கருவி வேறெனையெனின், அவை மீமாஞ்சை நூல்களினினிது விளங்கும். அது சிவாசமதூறகு வியாக்கியானஞ்செய்த உமாபதிசிவாசாரியர் முதலிய தொல்லாசிரியரார் காட்டப்பட்டது. அவற்றுள், பூருவமீமாஞ்சை நூலுள் வன்மை மெனையுமபற்றிச் சொற்பொருந்நிவிக்குங் கருவியெனக் காட்டப்படுவன. * சுருதி, இலிங்கம், வாக்கியம், பிரகரணம், தானம், சமாக்கியையென ஆறு. உத்தரமீமாஞ்சையு ளங்ஙனங் காட்டப்படுவன: † உபக்கிரம வுபசங்காரங்கள், அபியாசம், அபூவதை, பலம், அருத்தவாசம், உபபதியென ஆறு. இவற்றி னியல்பெல்லா மவ்வதூலாவாய்க் கேட்டுணர்க.

இத்தனையு மெடுத்துக்கூறிய வின்றோன்னவற்றுள், ஒன்றானு முன்னமாட்டாதார், இனிக் கூறுவனவெல்லாம், “வற்றியவோலை கலகலக்கு” மாறுபேரல் மறறெனறு ஹரித்தலின்பாற்பட்டு, † அரண்ணியருதிதமே யாமென்பது தெளியக்கிடந்தவாறுணாக.

அங்ஙனங் கூறியவற்றுள்ளும், அவர் தர்க்கிக்குங் காலத்து, “பரமசிவனுக்கோர திசரணம்” எனவும், “பிரமரகீடாயததா லமைந்த சிவபாவத்தர்” எனவும், “அதனு லவரது தொழில் சிவனது வியாபார சததியெனற லிழுககாது” எனவும், “எனவே, அவரங்ஙனஞ் சேடிக்கப்பண்ணுதன முதலாயின வருளிச்செய்தல் வழுவன்” எனவும் கூறிய வின்றோ ரன்னவையெல்லாம், “எடுத்தது” என்றசொறகு “இதுபொருளன்று” என மறுத்ததன்மேற் குற்றங்கூறி, “அச்சொற கதுவேபொருள்” என நிறுவுதற் குரிமையாவான்செல்லாமையின், † அருத்தநாதர மெனறு தோல்விததானாமென ரெழிக.

“திக்காகுரு வணக்கமு மீண்டுக் கூறத்தொடங்கினார்” என்பது பொருந்தானய முன்னர்க் காட்டுதும்.

* சுருதியாவது, — வேறெனறனை யவாவது தானகருதிய பொருளைத் தானே தெரிவிப்பது. இலிங்கமாவது, — ஆற்றலாற் பொருளை யுணர்த்துவது. வாக்கியமாவது, — இங்ஙனஞ் சுருதியும் இலிங்கமுமன்றிச் சொற்றொடர்பற்றி யுணர வருவது. பிரகரணமாவது, — “சோதிட்டோமம் வேட்க” என்றாற்போலும் விதிவாக்கியங்களாற் பொதுப்பட யுணர்ந்து சிறப்பா னறியப்படாத சனமங்கலா னவாயப்பட்டு இவ்வாறு செய்யற பாற்றென வகுத்தக் கூறுவது. தானமாவது, — நிரனிறையிடமும் அண்மை யிடமுமென விருவகைப்படும். சமாக்கியயாவது, — காரணத்தான் வரும் பெயர்.

† உபக்கிரம வுபசங்காரங்களாவன, — எழுவாயுரை இறுவாயுரையோடொத்து ஒன்றுதலினமற்றிந்தூல்துதலியபொரு ளிதுவேயாமென்று துணிர்துரைத்தற் கருவியாய் நிற்பன. அபியாசமாவது, — தூலிற் பயின்றுவருதலின், இத்த கிதுவே பொருளைனக்கொண்டு துணிர்துரைத்தற் கருவியாய் நிற்பது. அபூர்வதையாவது, — இது மறறொருதூலா னறிவுறுத்தப்படாதவிடயமாகலின், இத்தகுச சிறந்தபொரு ளிதுவெனக்கொண்டு துணிர்துரைத்தற் கருவியாய் யுள்ளது. பலமாவது, — இந்நூலிற் கிது சிறந்த பிரயோசன மாகுந் பாலதெனக்கொண்டு துணிர்துரைத்தற் கருவியாய் நிற்பது. அருத்தவாதமாவது, — நூலுட் புனைதரைவகையால் சிறந்ததொருபொருளை அறிவுறுத்த நிற்பது. உபபதியாவது, — இப்பொருள் உத்திக்கு மிக இயைவதாமெனக் கொண்டுரைத்தற் பயத்ததாய் வருவது.

† அரண்ணியருதிதம் = காட்டக்கூதப் புலம்பல்.

† அருத்தநாதரமெனறு தோல்விததானமாவது - மேற்கோளைச்சாதிக்கமாட்டாமல் அதற்குக் கேடுவரப்பேசுதல்.

இனி “அருள்” ‘பவம்’ முதலிய சொற்குட்நிறவு நோக்குமிடத்து அவரே தீக் காதருவு மென்று புலப்படும்” என்றனும் பொருந்தாது. என்னை? ‘பவம்’ என்றது, பலபொருள்பட நின்றலானும், ‘அருளினால்’ என்பது, ‘தலைமேற்குட்டும்’ என்பதனோடு முடிவுபெற்று நின்ற லெல்லார்க்கு மொப்ப வினிதுவிளங்குமாகலின், அது வலிந்துகொ ண்டி கூட்டுவார்க்கணி ‘எடுத்த’ என்பதனோ டியைதல் செல்லாமையானும், பிறவாற் றானு மென்பது.

இனி, “வேறுபொருள் கூறின் மாறுகொளக் கூறலாம்” எனத் தமமுறைக்கட் படும் வழுவை யீண்டோறிக் கூறியது செவ்வனே பொருள்படுமாறு, மேலெடுத்தகூ டாட்டிய வேறு வேறு பொருள்களை யறியும் பகுத்தறிவில்லார் கூறேயாமென்பது, மேற் கூறிய பொருட்டிறம்பற்றியு முணர்ந்துகொள்க.

அல்லது உம், “யா நிபவத்திற் சேராவகை என்னுடைய தலைவன் றனசருளினாலே ஈளின்னை யெடுத்தது தாய்போ லென் சித்தத்தே வைத்துத் தலைமேலுஞ் சூட்டும்” என றிங்ஙன முபத்துணரவேண்டா தியார்க்கு மினிது விளங்கக் கிடக்குஞ் செம்பொருளும், இன்னு மிவைபோல்வனபிறவும், அறியமாட்டாது, “மதம்பற்றி வேறுபொருள் கூறின மாறுகொளக் கூறலென்னுங் குற்றம் தங்கும்” என்றது, ‘மைத்துணர்பல்க் மருந்திற் றெளி யாத பித்தன்’ என றெள்ளப்படுத்தேதுவாய் முடியுமென் றொழிக.

இனித் “தீக்கைக்கப்படு மியல்பு வேறெடுத்தோத வந்திலர்; அது கூறுமுதல் தால் தமது தீக்காருருவின தருட்டிறமே கூறினார்” எனத் தாமே வாய்சொந்த கூறுத லாற, தீக்கைக்கப்படுமியல்பு ஈண்டுப் பிரகரணமன்றென்பது தானேபோந்தது. போக றே, “பிரகரணமபற்றி யிலக்கனை கோடும்” என முன்னர்க் கூறுவது உம், தீலதர்ப்பணம் ஈண்ணப்பட்டுப் போமா றுணர்க.

இனி யருட்டிறங்கூறுதலும் சூக்கியோன்பெயர் முதலியவற்று ளொன்றெனப் பட்டுப் பிரகரணமாதல் செல்லாமையான், அது கூறுமுதததா லங்ஙனம் அருட்டிறமு டைய வாத்தனாறு செய்யப்படு தாலென ஊண்டைக்குப் பிரகரணமாகிய றுலின்பெருமை கூறினாரென்றேல் பொருத்தமுடையதாகலான், இதனை விளக்குந் பொருட்டு வேண்டப் பட்டவாகிய யருட்டிற மேனை யுரைப்பொருள்களானு மினிது விளங்கக்கிடத்தலான், இது ண்பொருட் டிகூறுகின்ற மிகக்குறையுருத்தி உலிந்து பொருள்செய் திடர்ப்பிதல் ஏற்றுக் கென் றொழிக. இன்னு * ‘தவ்யது’ வெணு நயமேயன்றி யின்னு மாபிரையங்குடி றும், ஈண்டைக்குப் பயன்படாமை யுணர்க.

இனி ஈண்டிக் குருவணக்கங்கூறுத லாகிரியர்சருத்தாயின், ‘மெய்கண்டானை வண கிச் சயவனுல சென்னியிற் கொண்டு’ எனத் தெரித்துக்கூறுவர்; அவ்வாறு கூருமையா ளும், சிவசத்தி யணக்கமுதலியனபோலக் குருவணக்கமும் பரபசப் பாயிர்த்துட் கூறி யதே யமையுமாகலான் ஈண் டானை யிடர்ப்பிததுப் புகுத்தவேண்டாமையானும், மறை ஞானதேசிகர் முரலிய தொல்லாகிரியர் இவ்வாறுரையாமையானும், அஃதசித்தமென றொழிக. இன்னு ‘எடுத்த’ என்னுஞ்சொற் கவ்வாறுரைப்பாருரை யொருவாற்றானும் பொருள்படுமா றிலையெனபது, தலைபாய வறிவினோர்க்கெல்லா மினிது விளங்கக் கிடக் தவா றுணர் .

* துஷ்ய து ஈஜ்யகஃ என்பதோர் நியாயம் - அவ்வளவில் அவன்மனமுக் வென்பது அதன் பொருளென வறிக.

இனிச் “சூத்திரத் துப்பொரு ளன்றியும்” எனலுஞ் சூத்திரத்தை மீண்டுகரு மானமென்கொண்டார், அதனியல்புணராமையின். “சூத்திரந்தானே, யாடி நிழலி னநி யத் தோன்றி - நாடுத லின்றிப் பொருணனி விளங்க - யாப்பினுட் டோன்ற யாததமைப பதவே” எனவும், “மேற்கிளந தெடுத்த யாப்பினுட் பொருளொடு” எனவும் கூறிய சூத்திர விலக்கணத்தோடு, முரண்தவாறு பொருள்காண வல்லாக்கு, “சூத்திரத்தப் பொருளன்றியும்” என்பதே இவருரை பொருள்படாதெனபதற்கு மானமாய் முடியுமென ரெழிக். ஐயமுமருட்கைய நீக்குதற்குரிய தந்திரவகையு மீண்டில்லையென்பது, நேற கூட்டியவாற்றா னுணர்ந்தகொள்க. இதனால் ‘எடுத்து’ எனலுஞ் சொற்கு அவ்வாறு ‘சேடிக்கப்பண்ணி’ என் துரைசெய்தார், தென்னான் முடியாதல் வடநான் முடியாதல் சிறிது முணர்ந்திலவென்பது தெறமென விளங்குதலால், அவையனைத்து முணர்ந்த வாசிரி யர்கருத்துணரமாட்டாது, மதமான முதலியனபற்றியே யங்ஙன முரைசெய்தாரென்பது, உய்த்துணர்ந்த சொள்க.

இனி இவர் “இவ்வுரையை யிலக்கணப்பொருளாகக்கொண்டு கூறல் அளவ வ தான முடிவுபற்றி” என்றதும் பொருந்தாது. அளவையுலி விலக்கணக்குப் பீசமெனப் படுவது, ‘சொற்பொருளுணர்விற்குக் கருவியாகிய விடே திப்பொருட்டாக வெனக் கூற னுண கருத் திதனுலன்றி யறிந்தகொள்ளப்படாமை’ என்பதனும், அக்கருத்தறிவுறுங்கு, ன கருவிகள் பிரகரணமுசலாயினவென்பதனும், தாமு முடன்பட்டு முன்னாக் கூறுகி ன தனையால், அங்ஙன மாசிரியா கருத்தறிவுறுங்கும பிரகரணமுதலியவற்றை யுய்தஅணர வல்லாக்கு, இவ்வரை யளவையுதான் முடிபுபற்றி யிலக்கணை பொருளாவானெல்லாறு தான் யாண்டைபதென் ரெழிக்.

இதனினே, ‘எடுத்து’ என்பதற கவ்வாறு ‘சேடிக்கப்பண்ணி’ என் துரைத்தல், செம்பொரு விலக்கணப்பொருள் குறிப்புப்பொருள் என்றவற்றுள், யாதாமாதல் செல்லா தென மேன்மறுத்த மறுப்பு, மறறிப்போலுங் குதர்க்கவுரையாளரற போழ்ப்படாதவாறு, ‘எடுத்து’ என்னுஞ் சொல்லுக்கிட்ட ‘வைரக்குப்பாய’ மென்பதனும், தெனியக்கிடக்கவா றுணர்க.

அற்றே ல்லே தங்ஙனமாக; இவ்வுரை பொருள்படாதென வேறுபொருள் கூறிக் துவும், முவகைப்பொருள்களி னென்றவான செல்லாதாலெனின், அரியாது கூறினவா றுணர் ‘எடுத்து’ என்னுஞ்சொல் ஆசிரியர் கருத்தணர்ந்த துரைச்செய் குறிப்புப்பொருள் பற்றிமாறு தொல்லாசிரிய ருரையி லினிது விவ் றும்.

இனி வேரோற்றா னிலக்கணப்பொருளாமாறு, செம்பொருளேயாமாறு, அவை யிவ்வுரைபொலன்றி அவாய்நிலை தகுத் யணைமகசா னியையுடைபணவாய் அள ‘வெடுத்தி’ தென்னுஞ் சொல்லை அழகுசெய்யு மணிஉலம் பொலக் திறந்தவாறுமேற்காட்டிய வுரைகளா லினிது விளங்கக் கிடக்கதன. அவையனைத்தும் புடைபட வெற்றி யாராய்ந்த னுணரு துண்ணுணர்விலாதார், “கூவ லாமை குரைக்க லாமை, கூவல்லா டொசுருமொ டுடல்” என்பதுபோல, “இவ்வுரைப்பொருளையன்றி வேறு பொருள்படுமாறு மொன் றுண்டாங்கொல்” எனபதனும், “நாண்டிச செவ்வனே பொருள்படவுரைத்த வடவற்றா டுயர் அமைபாது” எனச் செருக்கிக் கூறுவதனும், ‘மைத்துவர் பங்கிப்பித்த’ நெல மென எப்படற்பாலவாயவா றுணர்க.

இனிச் சொல்லுவான குறிப்பே யக்கருவி ஆண் டிலக்கணைகோற்றகு எடை அடம், அதற் குறித்தாகற்பால தியாதானுமோ ரியைப்பயன்றி வேறியாது அனுமோ ரியை

புகோடல் பொருநராத்தென்பதும், “இனிச் சொல்லுவான் கருத்துவகையால்” என்பது முதலிடவற்றன் விளங்குமாறு காட்டினும்.

“ஆனந்தன் *** சங்கைக் கவையினையே யுணர்த்தியாருடையராம்” என்ற தனையா தொழியாக, “இனிச் சொல்லுவான் கருத்துவகையால்” என வேறுமெரித்துக்கொண்ட தெறுதற்கு ” எனவும், “யாதானுமோ நியைப்புற்றி எனவாளாகுறது “உரைசெய்வோர் தக் கருத்துக்கியையக் கொண்டு” என விசேடித்த தெற்றுக்கு ” எனவும், அச்சொற்றொடரின கருத்துக்களை யறிந்து கொள்ளமாட்டாத மடமை, அதற் கப்பொருண்மார் டியா கானுமோ நியைபுகொண் டாறதல் கற்பிக்க ஒருப்பரிம.

“அதுவே யிலக்கணை. அங்ஙனமல்லாக்காற் செம்பொருளபரிவான் செல்லினுந் செல்லும், அதனாற் குறிப்பே யக்கருவி இலக்கணைகோடற்கு ” எனவும், “பிரகரண முக் கலாயின அக்கருத்தறிவுறுத்தற் கருவிகள்” எனவும், “பிரகரணமுதலியன வுள்வழி அவையு டியைமையும; பிரகரணமுதலியவற்று னொன்று மில்வழி எத்தனை யியையபுகுடினு மிலக்கணையாதல் செல்லாது ” எனவும், இன்னு மிவ்வாறெல்லாந் தம்மைப் பேசுவிர்த்ததபோ லுந் தாமிங்ஙனங் கூறிப்பனவெல்லாம், பிட்டபேண நியாயமாய், “இனிச் சொல்லுவான் கருத்துவகையால்” என்னும் அத்தொடர்க்கத்துச் சொற்களின் பொருளை வலியுறுத்தி எமக்கே துணையாவனவாம்; அச்சொற்களின் கருத்துணரவல்ல துண்ணுணர்வுடை யாய் நோக்குமிடத் தென்பது. அங்ஙனம் யாங்கூறிய கருத்துணரமாட்டாமல் ‘அவசிய நோக்கம்’ என்ற சொரு நிககிரகத்தானம். இலக்கணை கொள்ளுமிடத்து, முதற்கட் சொல்லுவார் கருத்துவகையா லியைபுகோடலென, அதுனை யுரைப்போர தத்தன் கருத்துவகையா லியைபுகோடல் பொருநராத்தென்பது, இரண்டாவ தெற்றென வுணாக. “அம்முன்னொன்றனை யொன்று நோக்கி இருமொழியு மிலக்கணைப் பொருள் பயக்குமெ னின்னடிவது அன்னியோனணியாச்சிரய நோட்டாமாய் ” என்றானை “அரண்ணிய ருதிதம்” என நிழ்த்து, “அதற்கு முன்னாலுந் பின்னாது லுளதாய்சொல்லீ அக்கருத்தறி வுறுத்தற் கருவியாகக்கொள்ளின், வழுவுன்று” என அதனை எதுவாகக்கூறினா. அதுவு மணியோனணியாச்சிரய நோட்டாமாய் முடியுமென்பது நோக்கிலாப்போலும். வேறொரு மொழியை யவாவாது கருதமுறொன்றற்கொன்றே கருவியாமென்பது படக் கூறுநின், அது குறந்தமுறகுறந்தமாயமுடியும். மறுது முணர்க்குகொள்க.

இனி ‘இதற் கிது பொருள்’ என்றவழி, ‘அதற்குப்பொருளன்று’ எனமறுத்தாரைப் பரிசுரித்து அப்பொருளைத் தழிஇக்கொள்ளப் புகுநோர், அதற் குப்பொருளாய் யுள்ளவையாத் தகைய கூறல் வேண்டும். ஈண்டவ்வாறன்றி, “எவ்வகைச் சொற்கு மாற்ற லிருவகை யுது ” எனதும், “அவற்றியல் பிவை ” எனதும், “அவற்றதன் முனையையது இத்தனைப் பகுதிக்கு ” எனதும், “மற்றும் இத்தனை யித்தனைப் பகுதிக்கு ” எனதும், “அப்பொருட் கூட்படு மியை பித்தனைப் பகுதிக்கு ” எனதும், மறுது மின்னோரணவறவறக் கொன்னை விரித்தக் கூறுதலும், “குறிப்புப்பொரு ளிலக்கணைப்பொருளி லடங்காதெனப் பொருசாரா மதம் ” என்றலும், “அவற்றன்னொன்று திறப்புடைத்து ” என வலியுறுத்தலும், “அவற்றிற ருதாரணம் இவையிவை ” என வெறித்துக்காட்டுதலும், ஆகிய மின்னோரணவையெல்லாம், ‘ஒகை நிலையுதல்லது, வாயிற்குப் புலனாலால், குடம் போலும்’ என, ‘அபக்கத்துச் செல்வதாகிய விட திண்டைக் கேதவாதல யாவங்ஙனம்’ என ஒருவன கடாயவழி, ‘இவ்வொகைதான் ஆகாயத்தின் குணமாயுளது; அதற்குச் சம்பந் தஞ் சமவாயம், அது நிலையுடையது. ஒகை ஆகாயத்தின் குணமென்பது, அவ்வாகாயத்

சில் அஃது எதிரொலிவடிவாய்த் தோன்றிச் செவிப்புலனுதல்பற்றி யுதிட்டபடும்; அங்
வோசை செவிக்கட்சென நியையுமா நியாங்கனமெனின், முரசு குணிற்கூட்டரவிற பிர
ந்தவாசை நீர்த்தரங்கம்போல வேறுவேறு தோன்றி விறுதிக்கண்ணமுத வோசை
செவிக்குப் புலனுமென் நிவ்வாறுணரப்படும்' என்று இளையபில்லனவாகச் சொல்லுந்
தொற்கள்போல, மற்றொன்று விரித்தலின்பாற்பட்டு, அருத்தார்தரமெனனு நிக்கிரகந
தான மா மென் றெழிக.

அங்ஙனங் கூறியவற்றுள்ளும் பொருந்தாதன பலவுள. மற்றுக் 'கங்கைக்கண்
'வேடச்சேரி' என்றாலே, 'கங்கை வேடச்சேரி' என வொரோவழிச் செம்பொருள்படுதற்கு
மேற்கும், அவ்வாறன்றிக் 'கங்கையின்கண் வேடச்சேரி' என இன்சாரியை தலைப்பெய்து
கூறுமிதன்கண், அப்பொருள்படு மா நிலை. கண்ணெனுருபு அப்பொருளுணர்த்தனம்
எனுகோடற்கு, நச்சினுர்க்கினிய முதலியனவே சான்றென்பது. "இச்சொல்லா னிப
பொருள்பயக்கவென்னுஞ் சிவசங்கேதம் இயற்கையாற்றல்" எனப் பிறமதப் பயிற்சிபு
ரிக் கூறியது, ஈண்டைக் கவித்தாரந்தமாதல், சிவாகமதூல் வல்லார்வாய்க் கேட்டுணரப
படு மென்பது.

* உறுப்புறுப்பி நிலையாற்றல்'என்னுமூன்றும்புகுதி தமிழின்கண் இடுகுறிப்பெயா
காரணப்பெயரென்னு மிரண்டனூள் அடங்காது வேறுபெயர்பெறுத வறிந்திலர்போல
மெனபது. இன்னு மில்வாறு வருவனவெல்லா மோர்ந்தகொள்க. ஈண்டு விரிப்பிற
பெருகும்.

ஈண்டைக் குப்போக மல்லாதவற்றை விரித்தலா லாவதோர் பயனு மில்லைபென
றெழிக.

மேலை மதப்பினுள், 'இனிச் சொல்லுவான் கருத்துவகையால்' என்பது முதலாக
யாங் கூறியவுரைகளிற பெறப்படுந் தாற்பரியமே ஈண் டொருவகையால் வருத்துக்க நிலை
மெனப துணர்ந்தகொள்க.

இத்துணையுங் கூறியவாற்றால், 'எடுத்து' என்னுஞ் சொற்குச் "சின்மாதிரி சுதக
கேவலமாகச் சேடிக்கப்பண்ணி" எனதுரைத்தல், ஒருவாற்றானும் பொருந்துமா நிலை
யென்பது, மனக்கோட்டம்விட்டு, துண்ணறிவு நடுவுநிலைமையு முடையராய் நோக்குவார்
கெல்லாம், இனிது விளங்கு மென்பது. இனிக் "கல்லாவொருவன" முதலாக அவற்றை
பெரித்துக்காட்டுதல், "குணமென்னுங் குன்றேறிநின்றார்" இயல் பனது" என்பார்க்கு, அவ
ற்றை முதற்கண் அங்ஙன மெடுத்தோதிய தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனா முத
லிய அவரெல்லாங், "குணமென்னுங் குன்றேறி நின்றார்" என்பது, உடன்பாடன்றுபோ
லுமெனக் கூறி விடுக்க.

* உறுப்புறுப்பி நிலையாற்றல் - காரணவிகுதி யெனப பெயா பெறுமென் துணாக.

திருச்சிற்றம்பலம்.

'எடுத்து' என்பதற்கீட்ட

வைரக்குப்பாய முற்றிற்று.

கணபதி துணை.

நிருச சிறுமயலம்.

சிவசமவாதகண்டம் எனமென்னும்

சிவசமவாதவுரைமறுப்பு.

இக்காலத்துச் சுவையிலொருசாராரை உருவ சிவசமவாதிகளாற் சிறுபான்மை வேறுபட்ட புதிதாக வொருமதங் கட்டிக்கொண்டு, அதற்கெதபச் சிவாசமவாதிகளையங்களைத் தமக்குத் தோன்றியவாறெல்லாம் நாத் திட்டாப்படுத்து வியாக்கியானஞ்செய்து தம்முடையவைத்துத் தாமே நலம் பாராட்டாநிற்பர். அதுகேட்ட பேசுசகமுதம், அவாசொல்லிய அர்த்தத்தை யுஞ் சிவாகமவாக்கியங்களுமே முன்பின் மகேவற்கொக்கி, இலக்கணங்கும் மற்றிலக்கணங்காதென்று தெரிந்துகொள்ளமாட்டாமல், கொள்ளுகெழுக நியாயத்தானே அவர் தமமதத்தினாற்றானே வீழந்து கடி நலம் பாராட்டாநிற்பர். அவாசாம், சிவஞானசித்தி சிவாகமார்த்தங்களுக்கெல்லாம் உரைபாணியெனச் செய்பபட்டிருப்பெறுவதென்றுலகிற பிரசுத்தியுறுதலின், அதனைத் தள்ளிற்றவருமடபலங்கமாட்டாதென்றுட்கொண்டி, அதற்கும் இணக்கமின்றாகவுரைப்பொன்றுசெய்துகொண்டனா, அவவுரையிலுள்ள தோஷங்களை விசாரித்தலமணற்சொற்றிற்கல்லாயதல்போலும். ஆதலின், அதனை லக்ஷியத்தினபாற் பரிந்துகக் கண்டித்தல் மகாபாணப பிரயோகத்திற்கு முடியு லக்ஷியப்படுத்தல்போல வரிசசொற்கேதுவாம். ஆயினும், “சாஸ்திரப பிரவேசமினரிச் சித்திராத வபித்தசமாத்தரங் கேட்குச்சிநிதிநிருஞ்ஞ மூதபுத்தியுடையாங்கு, அதிறபுத்திப் பிரமசம் வாராமற் கறிசொருவழிகாட்டிக” என்றுபெரியோர் ஆதஞாபித்தலின், ஆளுஞ்ஞாலலங்கங்களு செய்வலாகாதென்று சமமதித்து, ஸ்ராவியுலாகநியாயமற்றி அனைவன் ஆண்டான்கிச உரிசில் தோஷங்களைடுத்திக் காட்டுதல்.

“சிவமுறநமக்குமுநீதி”

தமிழ் வியாசரண நிருசரமூலையுங் கண்டநியாது, தமிழககாவியங்களை யுங் கேட்டநியாது, சமீபபதங்களை யெனுமிதப் பரிணதநியாது, தமிழ்நாதுக்குரைசெய்துமென்றுநா ஆரம்பித்துக்கொண்டது, அதுமியர் சிறுவீதிகட்டி வினையுத்தலை யொகரும. ஆகலின், துமமுறையினகணுள்ள சொற்குற்றங்களை யொழித்தது, பொருட்குற்றங்களுட் சிறுசில் எடுத்திக் கூறுவான புதுமதம்.

“முத்தானம் முத்தானம் சிறுசத்திகளெல்லாரு சிவச் சுவரேசத்திகளோடு முழு வதுமொக்கும்” எனக் கொண்டீர், அதற்கு மாறுபாடாக முத்தானத்தானே “உலகமயில் சிவன்” என்றும், “ஒப்பிலாவுணம்” என்றுஞ்சொல்லியதுணமக் கவசித்தாரதமாம். அதனைச் சங்கோசம்பண்ணிப்பொருள்கொடுமெனிராயின, தொட்கத்தல் நீர் சொன்னசொற்கே சங்கோசமாக வகற்செய்தின, துமமுறை முழுமதஞ் சொற்கிட்டத்தடியினதிக் சங்கோசமுறைமாளே மூலாத் திட்டிப் பெறுவொருமொனையுத்தமென முடிந்தது. இனி

அங்குலம் அம்புமுறைக்கெல்லாரு சங்கோசமாகப் பொருள்கொள்வழி, தம்மதங்கைவிடப் படுத்தலும், உமது சித்தாந்த நிலைபெறுதலும், ஒருதலையாம். ஆகலின், முதற்கட்டானே “உவமையில்லவன்” எனவும், “ஒப்பிலாவுமன்” என்றும், நீர் பிரயோகித்த சொற்களுக்குச் சங்குசிதமாகப் பொருள்கொள்வது நமக்கே பலமாகிற்று. “முன்னுரை நலங்கொளார் கரு நவமுறு முறை யுரைப்பாம்” என்றீர். எனவே, “முன்னுரையே நல முடைத்து; அத் நலங் கொள்ளமாட்டாத பேதைகளுக்கு நாமொரு நலமுரைப்பாம்” என்றதாயிற்று. இதனால், “யானுமறியே வைனும் பொய் சொல்லாள்” எனனும் பழமொழிக்கு நம்வாக்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாம். இது நிச்ச.

“ஒருமோட்டன்”

வாரணமுடிதலையுடையானே “வாரணம்” என்றருபெயராத கூறி, “ஒருமோட்டன்” முதலிய விசேடணங்களுக்கு விசேடியமாக வைத்த ஆசிரியர் கருத் தரியமாட்டாது, “வாரணமென்று ரூபகம் பண்ணுக” என்றீர். ரூபகப்பிரயோகசனமுள்ள பதானனுவய மில்லாதவிடத்து ரூபகஞ்செய்தல் பொருந்தாதென்ப தறிமுகில்லீர். அலங்கார சாஸ்திரம் படித்தறிந்திராயின், இவ்வாறு ரூபகத்திற்கும் ஆகுபெயர்க்கும் பேதற் தெரியாமற் சொல்லி யிழுக்குதீர். அதுகிடக்க.

“என்னையிப் பவத்தீர் கோ வகை”

இயம் நியமாத்ரி யட்டாவகங்களும யோசத்திற்கேயனறி நூனாதிரு, முண்டென்று சிவாகமங்கள் கூறினதில்லை யென்பதும் விசாரியாமல், சாலம்பயோகம்போல நிராலம்பயாகமும் யோகபாதத்தின்னறி நூனபாதத்திற் சொன்னதில்லையென்பதும் விசாரியாமல், ‘சாலம்பயோகமே யோகம்,’ ‘நிராலம்பயோகம் நூன’ மெனக் கொண்டு, “அதிற் பிரத்தியாகாரத் தாரணைவரையிற் சமணைபரியாத்தஞ் செல்லும்” என்றும், “அதுவரையு மான்மாப் பசுவெனப்பெயாபெற்றுப் பசுத்துவமெனப் படிக்கப்படும்” என்றும், “அதற்குமேல் உன்மனமுலந் தியானத்தானம்” என்றும், “அவ்விடத்திற் பசுத்துவ நிவித்ததியாய் ஆனமாப் பசுவெனனும் பெயர்நீங்கி அறியுமாத்திரமாய் ஆன்மாவெனப்பெயாபெற்று ஆன்மத்தத்துவமெனப் படிக்கப்படும்” என்றும், “அதற்குமேல் உன்மனகுலாந்தஞ் சமாதித்தானம்” என்றும், “அவ்விடத்தில் ஆன்மாவெனனும் பெயர் போய்ச் சிவனைப்போல நிட்களமாய்ச் சர்வமாய் அறிக்கிராந்த விரதகமாய்ப் பரமெனப் பெயாபெற்று வித்தியாந்தத்துவமெனப் படிக்கப்படும்” என்றும், “அதற்குமேல் உன்மனகுலைக்குபரி சாக்ஷாத்காரத் தானம்” என்றும், “அவ்விடத்தில் ஆன்மாப் பரமெனனும் பெயருநீங்கிச் சிவனைப்போலச் சாட்ஞண்ணிய பரிபூரணமாகிய சிவத்துவாயி் வியத்தியுடையவனாய் நிட்களாதிதமாய்ச் சுத்தசிவமெனப் பெயாபெற்றுச் சிவத்துவமெனப் படிக்கப்படும்” என்றும், “இந்த ஆன்ம தத்துவ முதலிய மூன்றுமே முறையே நூனமனேயும் ஞாதிரு வெனப்படும” என்றும், “இதிற் பிரத்தியாகாரஞ் சுத்தாவஸ்தைச் சாக்ஷரம்; தாரணை சொப்பனம்; தியானஞ் சுழுத்தி; சமாதி துரியம்; சாக்ஷாத்காரம் துரியாதிதம்” என்றும், “சித்தாந்த மகாவாக்ஷியத்தில் மூன்று பதத்திற்கும் வாச்சியப்பொருள் வேறையானாலும் இலக்கியப்பொருள் இப்போது சொல்லப்பட்ட ஆன்மாவெனப்பதும் பரமென்பதஞ் சிவமெனப்பதமாகிய மூன்றுமே யாம்” என்றும், நீர் கொண்டவாற்றிற்கேற்ப, இத்திருவிருத்தத்தில் இந்தமூன்றின் விளக்கமும், சித்தத்தே என்பதனாலும், “தனை” என்ப சூளும, ‘தானனை’ என்பதனாலும், இலக்கணையாத சொல்லப்பட்டதென்று உரை செய்தீர்.

‘சட்டில் கூப்பிட்டது’ என்ற விடத்திற் சட்டி ஊக்குக் கூப்பிடுதலுடைய யில்லாமையால் ஆண்டுக் கொண்டபொருளுரைத்தல் வேண்டும். ‘ஆயுதநூதம்’ என்ற விடத்தும் ஆயுதக் குக் கிருத்தவயில்லாமையாற் கொண்டபொரு ளுரைத்தல் வேண்டும். ‘நூறுநிபு’ என்ற விடத்து நூளுனை யுநிபாசமாட்டாமையால் ஆண்டு இலக்கணப்பொரு ளுரைத்தல் வேண்டும். ‘கங்கையில் வேடச்சேரி’ என்ற விடத்து கங்காசலப்பிரவாகம் வேடச் சேரிக்கு ஆசாரமாசமாட்டாமையால் ஆண்டும் இலக்கணப்பொரு ளுரைத்தல் வேண்டும். ‘பிச்சை சிதம்பரத்தில் வசிப்பிக்கிறது’ என்ற விடத்து வசிப்பிக்கிற தொழிலுக்குப் பிச்சை காத்தாலாகமாட்டாதாகையால், வேறிலாகணப்பொரு ளுரைத்தல் வேண்டும். ‘சிந்தாதானே புருடன்’ என்ற விடத்தும் புருடனுக்குச் சித்தத்தவசாதி யில்லாமையால் இலக்கணமால் வேறு பொரு ளுரைத்தல் வேண்டும். அருந்தவாதத் ததவாதங்களுக்கும் அபபொருள் கூடாமையாற் குற்பரியப்பொருள் வேறுரைத்தல் வேண்டும். அவ்விடங்க ளிறப்பொலக் தனைவைத்து’ என்ற விடத்தும், ‘தானினை தலைமேற் குட்டும்’ என்ற விட த்தும், அருந்தாறுபத்திக்கு இட மில்லை. இரு சிவத்தாரணங்கொண்ட துமக்குச் சிவ சொருபத்திபானமும் அந்திகாரமாம். ஆசலின், ‘சித்தத்தே தனைவைத்து’ என்பதற்கு, இதயத்திலே குருருப சிவத்தயானஞ் செய்வித்தெனும் பொருளு முடமபாடாமனறி விரோதமாமாநிலை. இன்னும், சாம்பலிதொண்டிற் திருவடி மீர்சினமேற் குட்டுவது துமக்கும் அவ்கோரமாம். ஆசலின், ‘தானினை தலைமேற் குட்டும்’ என்பதற் கங்கனம் பொருளுரைப்பதனும் துமக்குட்மபாடாவதனறி விரோதமாமாநிலை. இங்கனம் துமது மதவிரோதமுமின்றி உபபுத்தியுமேர்வதாகவும், சுண்டும் இலக்கணையென்று கொண்டு வேறு பொருளுரைத்தல் நெறியன்று. பதங்கள் விரோதப்பொருடாது உபபுத்தியு முடையன வாயிருக்கவும் இலக்கணையென்று வைத்து வேறு வேறு பொருளுரையின் அனவையெல்லா நியமமுறைபிறழ்ந்தொழியுமென, நணர்க, ‘தனைவைத்து’ என்பதும், ‘தானினை தலைமேற் குட்டும்’ என்பதும், அவ்விடங்களிறப்பொருண் மாறுகொள்ளாவிடினும், ‘எடுத்து’ என்ற முற சொல்லொதி சம்பந்தக்கும் பொழுதுகொண்டு பண்ணுண்கலின், இலக்கணப்பொருளே ஆண்டுக் கொள்ளல் வேண்டும். அவ்வனமுறைபண்ணுது விடின், ‘எடுத்து’ என்பதற்குச் ‘சமனா ந்தம் பாசமுத்தியாகிய பாசத்துவ நிவிந்தியே பொருள்;’ ஆசலால், அது நின்று வறதிப்பொ ருள் பகைக்குமென்பிராயின், ‘எடுத்து’ என்பதற்கு, அதுவே பொருளுென்பதற்கு, நியாமமே என்பனை? ஒன்றும் சாண்கிலம், இன்னும், திக்கையில் அத்தவசோதனை செய்தபின்னரன்றே ஆன்மாவைப் பிராசாதமார்க்கத்தாற் சமண்பரியாதம் எடுத்துக்கொண்டுபோவது. இரத்த திருவிருத்தத்தில் அத்தவசோதனை செய்தபின்ன சொன்னதில்லையாக, ‘எடுத்து’ என்பதற் குப் பின்னர்ச் சிங்மாததிர சுத்ததேவலமாகச் சேடிக்கப்பண்ணி யென்பதற்குக் குறிக்கு மொருசொற்றனுமில்லையாக, முன்பின் ஒருசம்பந்தமுமின்றி ‘எடுத்து’ என்றன் மாத் தினை யானே அப்பொருள் படுமோ? சாஸ்திரத்தில் ‘எடுத்து’ என்று வருவனவற்றிற்கெல்லாம் அதுவே பொருளாகலின், அத்தேரேப ‘அத்தவசோதனை பண்ணி’ என்பதும், ‘ஆன்மா வாகச் சேடிக்கப்பண்ணி’ என்பதும், அவ்விடத்திலையாயினும், அனவாதம்மை வருவி த்து உரைசெய்துகொடுமென்பிராயின், இரத்த திருவிருத்தத்திற் ‘பலத்திற் சேரா வகை யெடுத்து’ என்றவாறே, “சிவஞானச் செயலுடையோர்” என்னுந் திருவிருத்தத்திற் “பவமாயக் கடலிலுமற் தாதவகை யெடுத்து” என்குறுதலின், ஆண்டு மிவ்வாறே யுரை செய்தல் வேண்டும். ஆண்டு மிவ்வாறே யுரைசெய்துமெனின், “மீளத் தவமாரும் பிறப்பொ ன்றிற் சாரப் பண்ணி” என்று கூறுதலின், கீர்கொண்ட சிவத்தவாயி வியாதத்திற் றீளப் பிறப்புண்டென்றவாறாயிற்று. ஆண்டுப் பொருள் பகைத்தலின், அவ் ‘வெடுத்து’ என்னும்

பகத்திற்கு வேறுபொருள் கோடுமென்பிராயசு, ஈண்டும் பொருட பகைத்தலின், 'எடுத்த' எனபதற்கே வேறு பொருள் சொடல் வேண்டுமென்று சமானமாம். அதுநிதிக், "த்யுஜே லெகௌவயூமெ?" என்னு நிபாயத்தாக, முன்னும் பின்னுமுள்ள சொற்களெல்லா வற்றொடும் பகைத்தலின், 'எடுத்த' என்னுஞ் சொற்கே வேறுபொருள் கோடல்வேண்டு மென்று தெரிந்துகொள்ளமாட்டாத பேதையிற் குணத்ததும் வாயி லில்லை. இங் னும், நீர்சொண்ட அர்த்தத்தை 'எடுத்த' என்னும் பதம் இலக்கணையானன்றி யுணர்த்தமா ட்டாது. எண்ணே? ஆன்மா எடுக்கத்தக்க கண்டிதப்பொருள் என்றாலானென்பது. ஆகவே, தானே தன்பொருளோடு பகைத்துக் தூப்பலுமுற்று இலக்கணையாறபொருள் சொள்ளக் கிடக்கும் 'எடுத்த' என்னும் பதம் அன்னியபதங்களைத் தூப்பலுஞ்செய்ய வல்லதாகமாட் டாது. இதைதானு மறிந்துகொள்ளமாட்டிலீர். இவ்வாறு சாஸ்திரமுழுவதஞ் சமபகத மினறி மூலமொருபகமுமா உரை மறறொருபகமுமாகப் போலிப்பொருள் பயப்ப வுரை யெழுதுதற்கு துர்மையப்போல யாரும் வல்லராகார். இவ்வாறே நீர் பவுட்கரத்துக்கும லியாக்கியானஞ் செய்துமென்று பெயரிட்டு, வினையாட்டிமக்கள் நகையாடுநீதித்தாற பேரலிப்பொருள் சொல்லுதுபோலச், சொடக்கத்திற்குநீனை பிரகிருதானுசாரமீன்றிப் பத பாரியோசனம் கறுவிக்கத்தெரிந்தவர்போலக் காட்டி, மகாமேருப் பிரசம்சை பண்ணினீர். அதிவியாத்தி பரிசாரார்த்தம் அங்ஙனம் பண்ணல் வேண்டித்தெனின், ஆண்டுப் பிரகிரு தஞ் சமபோசனமேயன்றி இலக்கணஞ் சொல்லுமிடனன்றாலின், ஆண்டு அதிவியாத்திப் பிரசாரம் வருதற் கேது விவரம். அல்லதுஉம், எதிரமுசாமகவிருதது † ஆமந்திரணஞ் செய்து உத்தரப் பிரத்தியுசதாமாக நடந்தசெல்லு நெறிகிடையே, ஈண்டுச்செய்த ஆம ந்திரணமார்த்தம் எதிரமுசாமயிருத்தி எம்மைக் குறித்ததோ? எதிர்முகமல்லாததுஉம் அசேதனமாயுள்ளதுஉமான மேருவைக்குறித்ததோ? என்று சந்தேகிப்பராயின், சிகண்ட பாமேசுரர் அத்தனை அஞ்ஞானமுடையவரென்றே தம் வியாக்கியானத்தாற பெறப் பரிவதாம், அதுவேயுமன்றி, அதிவியாத்தி அவ்வியாத்தி அசம்பவ பரிசாரம் ஆகிரியர் சிவ் யர்களுக்குப் போதிப்பதன்றிச் சிவ்யர்கள் ஆகிரியருக்குப் போதிப்பதென்பதுஉ மாம். அன்றியும், முன்னாப் பிரயோகித்த பதத்தினுள் மசாமேருவில் அதிவியாத்தி வந்ததென றுட்சொண்டு, அதனைப் பரிசுரித்தருகுப்பினை ரொருபதம் பிரயோகிக்கலுநின், மேலும் அதன்சன் அதிவி யாத்தி யெய்தாது பரிசுரிக்கத்தக்க பதம் பாரததன்றே பிரயோகித்தல் வேண்டும், அவ்வாறன்றிப், பின்னும் பின்னும் அந் மசாமேருவின்கட்டானே அதிவியா த்தியை யெய்துவிக்கும் பதங்கனையே பிரயோகித்தாரெனச், சனகாதி முனிவரிடத்தும பெரியதோர் அஞ்ஞானத்தை அவ்வியாக்கியானத்தா னரோபித்தீர். இவ்வாறெல்லாம் பலதோஷயுத்தமாக விபாக்கியானஞ்செய்தற்கு நீரன்றி ஏவர் வல்லராவர்! இன்னும், ஆ ண்டி "ஊமவா" என்னு முகற்பத்திற்குச் 'சர்வசாஸ்திரப் பிரசித்த சாமானிய ஐசுவரிய முடையவனே' என்று பொருளுரைக்காமல், "வித்தியா பாதை வேத்தியமான சுத்த விசேஷம் விளங்கும் விசேஷ ஐசுவரியமுடையவனே" என்று ஆமந்திரணம் பண்ணி னுள்ள பொருளுரைத்தது, தம் வியாக்கியானத்துக்குப் பூர்வாபர விரோதமாம். யாதிலெனின, † "ஸூரகாஹிஹா மரீயவீ" எனபுமிச், "சனகாதிசுளுக்கு மதாந்தரங்க

* இ - ள். "குல நலத்தின்பொருட்டு (அதற்குமான) ஒருவனை நீக்கிவிடு" என்றவாறு. † ஆமந்திரணம் = விவரம். ‡ இ - ள். "சேகட்டற்கு விருப்பு மீதானு கின்றது" - எ-து.

என்ற பிரவேசமென்றி வித்தியாபாசத்திரபிரவேசமில்லாமையால், இவ்வீட்டுநர் புத்தி விரும்பி மனோவிரும்பியெனச் சாமானியப்பொருளுரை கடல்வண்ணிடுமென்றிச், சிற்சத்தி வியத்தியுடையராவிலும், அதனை அவரநியாமையின், சிற்சத்தி வியத்தியில் வைத்துப் பொருளுரைத்தலாகாது” என்று பின்னரைத்தமையினென் றறிக. “மாறுகண்ணுக்கு மூலசெவ்” என்னு நியாயத்தானே தொடக்கத்திற்குள்ளே இந்தனை தோஷங்களுள் கிடனா விரும்பும் அவ்வியாக்கியானம் துமக்குமாத்திரம னனராயக் கரணப்படுகின்றது! திவ்விய ஸ்திரீயிடத்திலுள்ள நலம் புஞ்சகளுககுத் தெரியவாராய் பெற்றிப்போல, ஸ்ரீராம உமாபதி சிவாசாரியர் பிரகிருதானுசார மாகவும், சகலமத * சிவாகனகாரியாகவும், பலவத்தாகவும், ஆண்டுச்செய்துவைத்தபதப்பிரயோசன சாரத்தைப்பாற்றதுமறியமாட்டாத தும்முடைய ஞானத்தின் மாகாத்தியததை, ஏறென் றெடுத் துரைப்பாம்” இனி உங்கள் உமாபதி சிவாசாரியர் பரமசங்களுடன் போராடித் தர்க்கசெடிவமாக வியாக்கியானஞ் செய்த னரனறிப், பரிபாகியாயுள்ள சிவ்யனுக்குமாத்திரத் தெரியுமாறு சம்பிரதாயமாத்திரையா யானெடுத்துக்கொண்டு வியாக்கியானம் பண்ணிறறிவர். ஆகலின், அது எமக்குறுதியுப காதென் றுபேகைகூடாற் வைவிட்டோமென்பிராயின், நீர் பண்ணிய மகாமேருப் பிர சம்சைமாத்திர தும்மனோர் சம்பிரதாயத்துக் காவசியகம வேண்டுவதுபோலும்! அன்றியும், அந்த வியாக்கியானம் யாண்டுந் துஷணென் னமுசநியமேபிரதானமாகக்கொண்டு அகம் சாரசெடிவமாயிருப்பதன்றி, வேறு நலமுடைத்தனாறுதலை நோக்கின், அதவே தும்மனோர் கொண்டுபோற்றுஞ்சம்பிரதாயமென்பது புலனும்! துங்குமுறுபடையெல்லா தும்மனோர்க் கே ஏற்பனவாம், சர்வஞ்ஞானோத்தராத் சிவாகமங்கள் உபதேசமாத்திரையா எனெடுத்துக் கொண்டனுக்கிரகிப்பனவாகலின், அப்பெற்றியவாஞ் சிவாகமங்களுக்குச், சம்பிரதாயமா ததிரையாற்றுகின்ற வியாக்கியானஞ் செய்தல் வேண்டும். பவுட்கராத் சிவாகமங்கள், அங் றனமன்றிச், சித்தாந்தத்தைச் சாதாரணமாகச் சொல்லிவைத்துப், பரமசுரணடனமே பிரதானமாகக்கொண்டு, பிரிசெனும் உத்தரமு மேன்மேற் தலைப்பொது தர்க்கசெடிவ மாய் நடப்பனவாகலின், அப்பெற்றியவாம் பவுட்கராத் சிவாகமங்களுக்கு, அவ்வாறு மூலானுசாரமாகவே விபாக்கியானஞ் செய்தல்வேண்டுமன்றி, தும்மைப்போல வியாத்த வியாக்கியானஞ்செய்தல், அபசாரமென் றொழிக. அதுநிற்க.

“பண்டைநற் றவத்தால்”

இதன்கண், “தேசிகனுக்கு ஞானம் பிரதானம், சாதகனுக்குத் திக்கை பிரதானம்” என்றும், “ஞானந் திக்கைக் கங்கம்” என்றும், “மலர் திரவியமாதலா நேத்திரபடலம் போல ஞானமோடிகளாலும் போகாது” என்றும், பிரலாபித்தீர். இவையெல்லா முன் ணர்த்ததது கண்டித் தொழிப்பாம். சமவாத பிசாசாவேசராயத் துராக்கிரகக்கொண்டு பிரலாபிக்கு தும்போல அடிக்கடி புலம்பாம். ஈண்டு, “ஈசன் புண்டரிகத்தான்” என் பதற்கு, “ஆன்மாவினது புண்டரிகத்தான்” என றுரை செய்தீர். இஃது யாண்டும் பயி ன்று வருதலின்; இந்த அப்பியாசலங்கததை அதிககிரமித்துக் கொண்டபொருள் சொல் லுதல் நியாயவிரோதமென் றறிக.

“அருளிஞ லாக மத்தே”

இதன்கட் “பாதர்கிரியங் கரைகழிபந்தம்” என்று ஞானமிர்த்தது வருதலாற்பரமு த்கியில் ஈன்மாச் சிவனுக் கடிமையல்லன்; சிவனைப்போலத் தானுஞ் சுதந்திரன்” என்றீர். * சிவாகனகாரி என்பதற்குப் “புகழ்புகிசுண்கலோர்க்கு” எனபுழிப்போலப்பொருள்கொள்க.

“ அன்னிய சாதியுந்தன் சாதியும் ”

இதன்கட் “சிவத்துவ மியறனை, பசுத்துவஞ் செயற்கை” எனும், நீதாமே ஆண்டான் நெரத்தையு மறந்து, முன்பின் மாறுபாடுறப், ‘பசுத்துவமுஞ் சிவத்துவத்தைப் போலச் சாதி’ என்று கொன்மர். அதேயேயுமன்றி, மாயாவாதி மதத்தி லிதிது, ஓரான்மாவுக்கே, “முத்தான்மசாதி வேறு, பெத்தான்மசாதி வேறு” எனும், “முத்தான்மாவுஞ் சிவனுர் தன்சாதி; பெத்தான்மாவும பாசமும் அன்னியசாதி” என்றும், பெத்தான்மாக்களுள் விஞ்ஞானகலத்துவ பிரளயாகலத்துவ சகலத்துவங்கள் உபாதியென்பதரியாது, சாதியெனக்கொண்டு, “விஞ்ஞானகலர் முதலிய முகமும் ஒருவர்க்கொருவர் தன் சாதிபாசமும் பதியு முத்தான்மாக்களும் அன்னியசாதி” எனும், இவ்வாறெல்லாம் வின் தரித்துச் சொற்றீர். இயற்கையாயுள்ளது சாதி, செயற்கையாயுள்ளது உபாதியென்பது, சர்வமத சம்மதம். அந்நப பேத மறியாது உபாதியுஞ் சாதியென்று கொன்மர். ராசகுமாரன் வேடச்சேரியில் வளர்ந்தானேனும், ராசசாதிபுதைலன்றி, வேடச்சாதியுனமோ? ஓரசன் சிங்காதனத்திலிருந்தான், மறறோரசன் காராக்கிரகத்திற் கிடந்தானெனினி, காராக்கிரகத்திற் கிடத்தன் மாதிரையாற சாதி அன்னியமாய்விடுமோ? இவ்வனரமாட்டாப் பிராந்தரான துமக்கு உணர்த்து மா நிலை. இன்னும், இவ்வாறு கூறிய நீர், ஆனமாவுக்குப் பசுத்துவம் ஆன்மத்துவம்போலச் “செவ்வுக்கு பதித்துவஞ் சிவத்துவமென விரண்டு பேத முண்டு” என்று சர்வஞ்ஞானேத்தராதியாகமங்கள் வெளிப்படையாற் கூறுதலின், ஆன்மம் இவ்வாறே பதித்துவம் அன்னியசாதி, சிவத்துவம் தன் சாதியென்று, சொல்லாது விட்டது என்னை? அதை மறந்துவிட்டீர் போலும். அன்றியும், பசுக்களுக்கெல்லாங் கிரமேன சிவத்துவாபிவியததியுண்டென்பது துமமேனோக்கெல்லாஞ் சமமதமா மன்றே! அங்ஙனம் பசுக்கெல்லாஞ் சிவமாயொழிந்தவழிப், பத்பதார்த்தமும் பாசபதார்த்தமு முளவாயனவன நிப்பசுபதார்த்தமென வொன்று இல்லையாயொழியும், ஆதமாந்நரங்களில் ஏழுபதார்த்தம் ஆறுபதார்த்தம் ஐந்துபதார்த்தம் நானுபதார்த்தம் மூன்றுபதார்த்தமுண்டென்று சங்கியாபேதஞ் சொல்லப்படமும், எல்லாந் தரிபதார்த்தத்தில் அந்நரப்பவிக்குமென்பதுவே சகலாகம சம்மதம். அவ்வாறணிப்புபதார்த்த மிரண்டெனக்கொண்டு, அந்ந இரண்டு பதார்த்தத்தில் எல்லாம் அந்நரப்பவிக்குமென்று ஓராகமமும் கூறக்கேட்டிலேம். இன்னும், சிவத்துவசாதியினால் ஆன்மாப் பத்பதார்த்தத்தில் அந்நரப்பவிக்குமெனின், பசுத்துவசாதியினால் அதுபாசத்தில் அந்நரப்பவிக்குமெனறுஞ் சொல்லல்வேண்டும். “பசுத்துவத்தன் வேறுகமலத்துவம் படிக்கப்படத்திலையாகலான, “அறியாமை-அசற்றி” என்பதற்கு ஆனமசுத்திபண்ணியென்பதே பொருள்” என்று நீருஞ்சொன்னீரன் றோ’ எல்லா மிரண்டுபதார்த்தத்திலுந்நாப்பவிக்கும்; அசுரகளத்தனம்போல அதிக சங்கியை கொள்வது ஏற்றிற்று? எனபிராயின, சைவாகம விரோதமாக இங்ஙனஞ் சொல்லுநீயிர், சிவன் பிரமத்தி லந்நரப்பவிக்கும் பதார்த்தநாதர மனறென்று கூறு மாயாவாது விவகார சோரர்கனாய்ப், பிரவுடத்தநாத விவகாராகளாய்ச், சைவசித்தார்த வாபாசகர்களா பொழிவிர். ஆதலின், துமமோடு பேசினும் பெரியதோ ரிடுக்காம். சிவாதிவஸ்துக்களுக்கும், சிவாதமபலமாபாதிநாமங்கள் நிருபாதிநங்கள், பத்பசுபாசாதிநாமங்கள் சோபாதி கங்கொன்பது, சகலாகம சித்தார்த்தமென தறிக.

“ உயிர்னோணைவு ”

இசைகளை “பரசம்விசுத்தச் சுவாமலிததுப் பிரமேயமாயதியும்” என்றும்,

“அதற்குப் பிரமாதாப பொதுசம்வித் தொன்றுண்டு” என்றும், “ஆனம் சிற்சத்திபோலச் சிவசிற்சத்தியுஞ் சிவனுக்குப் பிரமாணமேயாம்” என்றும், பிரஸித்தீர்.

“ஈண்டுப் பக்கப் போல்”

இதன்கண் “ஆன்மசிற்சத்தி ஆன்மாவுக்கு முக்கியப் பிரமாணமாதல்போலச் சிவ சிற்சத்தி சிவனுக்கு முக்கியப்பிரமாணமாம்” என்றும், “அந்தச் சிவசிற்சத்தி ஆன்மாவுக்குப் பிரத்தியக்ஷாதிகள்போல உபகாரோபசாரத்தாற் பிரமாணமாவது முத்திபரியாதம், அப்பால் இல்லை” என்றும், “ஆனம் சிற்சத்திக்குச் சிவனமுதலிய பொருள்கள் பிரமேய மாதல்போலச் சிவசிற்சத்திக்குப் பசுபாசங்கள் பிரமேயப் பொருளாம்” என்றும், “சிவனுக்குச் சிவசிற்சத்தி பிரமேயமாம், சிவசிற்சத்திக்குச் சிவன் பிரமேயமாகான்” என்றும், “இவ்வாறே ஆன்மாவுக்கு ஆன்மசிற்சத்தி பிரமேயமாம், ஆன்மசிற்சத்திக்கு ஆன்மாப் பிரமேயமாகான்” என்றும், பிரமாணப் பிரமேய சாங்கரிய விவகாரம் பேசித் தார்க்கிகமத சோரராயினீர். பண்டிகரத்தில் “உபகாரத்தினை அபேக்ஷிக்கும் ஆன்மசிற்சத்தி பிரமாணமாம்” என்று சொல்லப்பட்டதன்றி, “உபகாரானபேக்ஷமாயியுஞ் சிவ சிற்சத்தி பிரமாணமாம்” என்று சொல்லப்பட்டதினது. அதுவேயுமன்றி, “யாதொன்று பிரமாணமாம், அது பிரமேயமாகாது; யாதொன்று பிரமேயமாம், அது பிரமாணமாகாது” என்று, பிரமாணப் பிரமேய சாங்கரியம் வாராமல் வரையறுத்தோதி, “இந்த வேதுவினுளை இரத்திரிய லிங் காசுமாதிகளும் இதரவஸ்துகள்போல ஆன்ம சிற்சத்திக்குப் பிரமேயமாதலின், அவைபுறமெனப் பிரமாணமெனநல் கூடாது” என்று தார்க்கிகமத ஊண்டனஞ்செய்த பவுட்கரச் சுருதிபை தனுதி ஆய்ந்தபின், நீர் இங்ஙனம் பிரமாணப்பிரமேய சாங்கரியம் பேசிடமாட்டீர். இனி ஆன்மாக்களும் ஆன்மசிற்சத்திகளும் தனக்குப் பிரமேயமாகாவிடின், சிவனுக்குச் சர்வஞ்ஞத்தவ பங்கம வரும், அங்ஙனமே இதரானமாக்களும் இதரானம் சிற்சத்திகளும் தானும் தனக்குப் பிரமேயமாகாவிடின், ஆன்மாவுக்குச் சர்வஞ்ஞத்தவ பங்கம் வரும். இஃ தென் சொல்லியவாறே வெனின்,—சர்வஞ்ஞத்தவ பங்கம் வாராமற் பரிசுரிக்கப்புகின் “பிரமாதிரு பிரமாணங்கள் பிரமேயமாகா”வெனனும் ஆசமவிரோதமாம். அவ்வாசமவிரோதம் வாராமற் பரிசுரிக்கப் புகின் சர்வஞ்ஞத்தவ பங்கம் வரும், மறநிது மயூரநீர்த்தம்போல ஒன்றை நாட்டிமவழிமற நென்று விட்டிப் போவதாமெனவாரா மென்க. இதற்கு யாது பரிசுரிக்கச் செய்யவல்லீர்? சிவனால் ஆன்ம ஆன்மசிற்சத்திகள் அறியப்படுவதுமே, ஆன்மாவால் இதரானம் இத்ரானம் சிற்சத்திக் ளறியப்படுவதுமே, ஆன்மாவுக்குப் பதிபாசங்கள் பிரமேயமாவதுபோலன்று, பேசுமுண்டென்று இந்நிலைபெற்றுமிவ்வாதம் வாராமல் அதிருக்ஷமும் விசாரஞ் செய்திது மெனபிராயின, நீர் மெல்ல மெல்ல எமது சித்தாந்தத்திற்குச் சமீபமாக வந்த கூடினீர். மறு அப்பேதநதான் என்னே? அறியப்படும பொருள்போலன்றி அறியும்பொருளாய்றியப்படும பிரமேயமல்லாப் பிரமேயமாயிருத்தல் பேத மெனின், எவ்வாற்றினும் ஒன்று அறியப்படுகின், அதனை அறியப்படுவதென்றென்று கூறுதல், விரோதமாம். இனிப் “பிரமேயமுமனது, பிரமேயமுமா”மெனது, அனிருவசனமாகப் பேசுவோர் மாயாவாதிகளும், அனேகாந்தவாதிகளுமே யாவர். ஆதலின், நீர் அவ்விருமத சோரருமாவீர். அந்தே லஃ தாக; உங்கள் சித்தாந்தத்தில், பிரமாதிரு பிரமாணங்கட்கும் பிரமேயத்திற்குஞ் சாங்கரியம் வராமலும், சர்வஞ்ஞத்தவ பங்க மெய்தாமலும், ஏனைப் பிரமேயங்கட்கும், இதற்கும், ஆசமசமநமாக ஒரு பேதஞ் சொல்ல வேண்டும். அது

தான் யாதென் றசாவுவிராயின், சிவசமவாதவாபசராயிருக்கு அம்மீனார்க்கு அவ்வொ
றுபா றினார்த்தப்பால் தனது. ஆயினும், அதனைச் சாமானிய திருவந்தாங்கு பூர்வமாக
ஒருவாறு காட்டுகும். திரிபதார்த்தங்கள், ஒன்றாயினு மறியப்படாவிடின், சர்வஞ்சு
தவ பங்கம் வருமாகலின், திரிபதார்த்தங்களு மறியப்படும் பொருள்களே யாம். அவ்
தேல், எல்லாம் பிரமேயமெனப்படாவெனின், படை வெளபது. என்னே ? அனுபவ
ஞானத்திற்கு விடயமாக யறியப்படும் பொருண் மாதிரமே பிரமேயமாகும். மற்றைஞானத்
திற்கு விடயமாக யறியப்படும் பொருள் பிரமேயமாகாது. அவ்வாறு யாங்ஙனமெனின்,
வேறென்றனகண் வைத்துக் காட்டுகும். * யதார்த்த மிருதஞானத்திற்கு விடயமாயறியப்
படுத லுண்டென்பதாலும், அங்ஙன மறியப்படும்பொருள் ஸ்வயட்சேடமாவதெனிய பிர
மேயருப னேய மாகாதென்பதாலும், சாவமத சம்மத மன்றே' இங்ஙனம் அறியப்படும்
பேதங்க ளனேக முள். ஆகலின், அவைகடும்முள், அனுபவஞானத்திற்கு விடயமாகான மாத
திரையே யபேக்ஷித்து அந்தச் சிறத்தையாகிய ஞானம் 'பிரமாணம்' என்றும், அந்த
ஞானம் 'பிரமாதா' என்றும், அதனுண் யறியப்படு னேயம் 'பிரமேயம்' என்றும்,
விவகரிக்கப்படுதலல்லது. இஃது ஞானருப சிறத்திற்கு விடயமாகும்வழி, அஃது ஞானத்தி
றதற் 'பிரமாணம்' எனலும் விவகார மில்லை. அஃது ஞானத்தாறுப 'பிரமிதி' என
லும் விவகாரமு மில்லை. அஃது ஞானத்தாறுப 'பிரமாதா' எனலும் விவகாரமு மில்லை. அஃது
நேயத்தாறுப 'பிரமேயம்' எனலும் விவகாரமு மில்லை. ஆகலின், சிவசிறத்தி லுண்மசிற
த்திப்போல அனுபவ விடயமாக வொன்றனை யறிய தன்று. அதனால், அதற்கு 'ஞானம்'
என்னும் பெயர் பொருத்தவ தல்லது 'பிரமாணம்' எனலும்பெயர் பொருத்தா தாம். ஆத
வே, அந்த ஞானத்தாலறியப்படும் பொருள்களும், அதனை யபேக்ஷித்து 'நேய' ரூபமாத
லுன்றிப் 'பிரமேய' ரூபமாக லில்லை. ஆன்மாவும், தன்னையும் இச்சாணமாகவாயும் இ
ரான்மசிறத்தினையும் அறியுதலால், நிருவிகற்ப ஞான விடயம்போலச் சாதாரண விடய
மாக அறியவதனி, அனுபவ விடயமாக வறிய தனது. ஆகலின், அப்பெற்றித்ததாக ஞான
த்தை யபேக்ஷித்து ஒருபதார்த்தமும் பிரமேயமாத லில்லை. அதனால், சாதாரண விடய
மான ஆனம் ஆனம் சிறத்தின்கு, சிவனுக்கு மனுபவ விடயமல்ல; ஆன்மாவாகு மனுபவ
விடயமல்ல. ஆகலின், ஆனம் ஆனமசிறத்தின்கு எதிர பிரகாரத்தினாலும் பிரமேய
மாத லில்லை. சிவ சிவசிறத்தின்கு ஆனமாவை யபேக்ஷித்துப் பிரமேயமும் உபகாரவுப
காரப் பிரமாணமும் மாத்தலே யனறித, தமமை யபேக்ஷித்துப் பிரமேயமாத லு மில்லை; பிர
மாத்திரு பிரமாணமாத லு மில்லை. ஆதலால், பிரமாணப் பிரமேய சாங்கரிய தோஷம்
வரின, ஆனமாக்கவிடத்தனறே யரல்வெண்மம்! ஆனம் வருத்தொரு சமபந்தமு மில்லை.
இனி அனுபவ விடயமாகாது வேறொரு பிரகாரமாக விடயமாவது பிரமேய மாகா தென
வே, சிவனுஞ் சிவசததியை யறியலாம். சிவசததியுஞ் சிவனை யறியலாம். ஆனமாவும்
ஆன்மசிறத்தினை யறியலாம். ஆன்மசிறத்தையும் ஆன்மாவை யறியலாம். அங்ஙன
மறியலபற்றி, நீர் சொல்லிய தோஷ மெய்துதற்கேது வில்லை. "சிவசிறத்தி னனை யபே
க்ஷித்தபு பிரமாண மாகாவின, சிவனை அந்தகனயொழியும்" என்ற சங்கைய டோடிப்
புதுகிறது. சிவனுக்கு ஞானக்கண பிரதானமென்றும், ஆனமாவிற்கு ஞானவிசேடமான
பிரமாணக்கண பிரதானமென்றும், தமமுன் வேறுபா டறித. நீர் கூறுவனவெல்லாம்
பாபமையே யாம். ஆயினும், பவுடகரத்தில் 'ஆன்மசிறத்திற் பிரமாணம்' என்று விசே
டித்தெடுத்துச் சொல்லாமற், "சிறத்திற் பிரமாணம்" என்று சாதாரணமாகச் சொல்லு

தலின், சிவசிற்சத்தியும் பிரமாணமென்று சித்திக்கு மன்றே! அதற்குக் கதி யாதெனின், பூர்வாபர பரியாலோசனை செய்யாது லீடாலீட நியாயமாக அவ்விடமாத்திரையே நோக்குவார்க்கு, அங்ஙனஞ் சித்திப்பதுபோல வாபாசிக்கும், பூர்வாபர பரியாலோசனை செய்து நோசுகின், அந்த வாபாச மோடி யொதுங்கும், அது காட்டிதும், பூர்வார்த்தத்தா “பிரத்தியக்ஷம் அஹமானஞ் சத்தம் அருத்தாபத்தி யெனறியை பிரமாணம்” என்று சிந்தாந்தஞ் செய்து, உத்தரார்த்தத்திற் “சந்தேகாத்சனிநீங்கின சிற்சத்திபிரமாணம்” என்று சித்தாந்தஞ் செய்தொழிதலின், இவ்விரண்டற்குஞ்சம்பந்தவைக்கியஞ் செய்யாதுவிடின், பொருள்பகைத்து, இரண்டும் பிரமாண மாகாதொழியும், இனி இரண்டையுஞ் சித்தாந்தமாகச் சொல்லுதலின், அவைதம்மு னொன்று பூரவபக்ஷ மாமென்றேதுதற்கு மேது வில்லை. இன்னும், பிரத்தியக்ஷாத் பிரமாணங்ங்ற சிற்சத்திப் பிரமாணத்திற்கு வியாததி யுண்மையின், “அவ்வியாத்தி னூஷணமில்லை” யென் றேதுதலின், அதற்குப் பிரத்தியக்ஷாதித்தனை * “உவபுரூபித விஷ்டுதியாத” லென்றே தும் வியாக்கியானமுமோதுதலின், அவ்விருவகைப் பிரமாணங்களுக்கும் வியாத்திப் பிரயோசகமான சம்பந்தம் பிரித்யாது மின்மையின், உபகாரகோபகாரிய பாவ சம்பந்தமே யிரண்டற்குக் கொண்டு, பிரத்தியக்ஷாதிகள் உபகாரரூப் பிரமாணம், சந்தேகாத்சனி நீங்கிய சிற்சத்தி யபகாரியப் பிரமாணமென்று, அவ்விருவாக்கியங்களுக்கும் சம்பந்த வைக்கியதானே சமாதானஞ் சொல்லல் வேண்டிதலின், அச்சம்பந்த லக்ஷணஞ் சிவசிற்சத்திக் கில்லாமையின், ஆனமி ஆனமசிற்சத்தி மாத்திரமே யெடுத்தோதிற்றென்பது தானே சித்தித்தது. இனி இவ்வாறன்றி, சிற்சத்தி சாமானியத்திற்குப் பிரமாணத்துவங் கொள்ளின்; பிரத்தியக்ஷாதித்தனை “உவபுரூபித விஷ்டுதி” என்று தும் வியாக்கியானமே விரோதமாம். அன்றியும், அச்சிற்சத்தியை எடுத்து ‘மலாவிரதி காலத்திற் சலாதி காரணத்தால் வியத்தமா யாதத யோசனஞ் செய்யும். மலபந்த நிவிாதகாலத்திற் சலாதி காரணங்களை யபேக்ஷியாமற சபாகமாக வறியு’ என்று கூறுதலின், சிவசிற்சத்தியும் பிரமாண குக்ஷி நிக்ஷிபதமாயின், மலாவிரதி மலநிரித்திதல் சிவசிற்சத்திக்கு முண்டெனப்பட்டுத் தூஷணமெயது மென்பது. என்னை? “ஆன்மசிற்சத்திக்கு” எனப் பிரிதினையபுரிக்கும் விசேடண மித்தோதாதது “அந்தச் சிற்சத்திக்கு” எனநே கூறுதலி னென்பது. அல்லது உம், ஈக்ஷாண்டருத்திரச்சுடவுளுக்குச் சிவசிற்சத்தியும் பிரமாணமென்னு மபிப்பிராய முண்டாயின், பிரத்தியக்ஷ லிங் சாகம் புத்தியாதிப் பிரமாணவாத்களை நிராசரிதருமவழி, இவையெல்லாஞ்சிவசிற்சத்தியி லவ்வியாத்தியாமென்று நிராசரித தோதிடுவ ரனநே! அவ்வாறேதாமல், “இந்திரியாதிக ளனைத்தினும் வியாபித்து நிற்குஞ் சம்வித்து யாது அதுவே பிரமாணம்” என்று காட்டுதலினாலும், சிவசிற்சத்தி னுண்பிப்பிரமாணகுக்ஷி நிக்ஷிப்தமனறென்பது, இனிது சித்தித்தது. இனி இவையெல்லாம் விசாரஞ்செய்யாது, இடபியை வெள்ளியென்று பிரமிப்பதுபோல தும் மனத்தின்கண் நினைத்துக்கொண்டதனையே ஈசுவரவாக்கியத்தினும் ஆரோபணஞ்செய்து பிரமித்த, “சிவசிற்சத்தியுஞ் சிவனையபேக்ஷித்ததப் பிரமாணமாம்” என்னும் பிராந்தியை, யாம் ஈண்டுக் கூறிய வாக்கியார்த்த மாகுந் தீடப்பிரகாசங் கொண்டு நிவிர்த்தி செய்ததொள்க. இவ்வாறு, ஆகம் வாக்கியத்தால், “ஆன்மசிற்சத்திக்கே பிரமாணத்துவம், சிவசிற்சத்திக்கு ஞானத்துவ மல்லது பிரமாணத்துவ மில்லை” என்று, வைலக்ஷணணியுஞ் சித்திப்பதாகவும், “சிவசிற்சத்திக்கும ஆனமசிற்சத்திக்கும வைலக்ஷணணிய மில்லை, அவை சமானமேயாம்” என்று, துமமைப் பிரலாபிக்கச் செய்யுந்

“புத்திமஹ் காரி யத்தால்”

[illegible]

* அத்தித்தம் = அணி நுகர்வென; 2. பெருகு. 1. இ - 11. "பயன்கறிச்
பெயரெனின் சுடரது மரெனா ஹை 1. நுகர்வென பனா" 11-ம்.

காரியமாதலானென வெகுவிரீகி யாமென்க. நானு பூதக்கூட்டரவி லொரு ஞான முன
யாமென்று கொண்ட வுலகாயதனுக்குச் சரீரமே புத்திமத்தாதலால், அது பூதத்தின்
காரியமாதலால், பூதாகி புத்திமற்காரிய மென்பபி மென்றவாறு. புருடன்ருளும்—
இப்பூசத்திற்கு நிமித்த காரணனா பொரு முதல்வ னுளென்று. சித்தாரந்தசைவர் முக
லியோர கூறும் கர்த்தாத்தானு மென்றவாறு. புருடெனப்பது பொதுச்சொல். அத
தனுக்கரணம் பெற்றால் அவற்றை யறிதலானென மாறுக. அப்புத்திமத் தென் றுரைக
சப்பநிற் தனுக்கரணம்சளைப் பெறினே அப்பூதங்களை யறிவ னுதலி னென்றவாறு. அச
தனுவுவென் சுட்டெலின், மேற் புத்திமத் தென்றது தனுவே யாத லறிக. மாயை யுய
சுதிபி மதனூல்—காமரசங்களின் மயக்கத்தினை வினைக்கு மன்மத பகலானால் மாயை
மயங்கு மென்றவாறு. மதன்—மன்மத நென்க. மாயைக்கு உணர்வு ஒன்றும் இல்லை
பென்றே வைத்திரும் அதனூல்—அச்சித்தாரந்தசைவர் முதலியோர் உள் பொரு ளெ
ன்று கூறு மாயைக்குப் பிரமாண மொன்று மில்லை யென்று உலகாயத சாஸ்திரத்தி
லோதிவைத்தலி னென்றவாறு. உணர்விற்கேதுவாயுள்ள பிரமாணத்தினை உணர் வென
றுபசரித்தார். எல்லாம் வருவிப்பான்—தனுக்கரணங்க ளெல்லாவற்றையும் காரியப
படுத்தும்பொருட் டென்றவாறு. வேண்டும்—அந்தப் பூதமாகிய முதற்காரணத்தினை
விரும்பு மென்றவாறு. ஒருவன்—ஒப்பில்லாத வியாழமடகவ னென்றவாறு. இங்ங
னம் உலகாயத மதானுசாரமாகப் பொருள் கூறலா மாறு காண்க. நீர் கொள்ளும
பொருட்குப்போல இதன்கட் பிரயாசமு மின்று. இனி இது திருவிருத்தத்திற்குப் பெளத
சரி லொருவன் மதானுசாரமாகவுப்பொருள்கூறலாமென்பது காட்டிதம்: பூதாகி புருடன்
ருளும்—சித்தாரந்தசைவர் முதலியோர் கூறும் பூதாதியாகிய வுலகமும் புருடனாகிய
ஞானாத்நானுமென்றவாறு. புத்தி—ஞானத்தினை தெனறவாறு. மற் காரியத்தால்—பல
தககாரியமாதலா னென்றவாறு. இதற்குப் பிரமாண மென்னையோவெனின், அத்து—
அதனை தென்றவாறு. அதனதென்பது அததென விகாரமாயிற்று. அனுகரணம்
பெற்றால் — அனுகரித்தலைப் பெற்றக்கா லென்றவாறு. அறிதலால்—கடாகார
படாகாரமா யறிவு நிகழ்தலா னென்றவாறு. அவற்றை மாயை உய்த்திபி மதனூல்—
நிராகாரமாயிருக்கு ஞானத்திற்குக் கடாகார படாகார முதலிய வாகிருதிகளை மயக்க
மாகிய அஞ்ஞானந் தருமாதலா னென்றவாறு. மாயைக்கு உணர்வு ஒன்று மில்லை
யென்றே வைத்திபி மதனூல்—ஒவ்வாறன்றிப் பிரபஞ்சத்துக் குபாதான காரணமா யுள்
ளதென்று அச்சித்தாரந்தசைவர் முதலியோர் ரோது மாயை யுண்மைக்குப் பிரமாண
மென்று மில்லை யென்றே பிடகசாஸ்திரத்திற் கூறி வைத்த வதனானே யென்றவாறு.
எல்லாம் வருவிப்பான்—பிரபஞ்ச வாகாரங்களை யெல்லாந் தோற்றுவித்தற்பொருட் டெ
ன்றவாறு. வேண்டும்—அப்புத்தியாகிய ஞானத்தை விரும்பு மென்றவாறு. ஒரு
வன்—ஒப்பற்ற புத்தக் கடவு ளென்றவாறு. இப்பொருட்கும் நீர் கூறும் பொருட்கட்
போல விடர்ப்பா யுன்று. இனிச் * சாக்ஷாத் பிரகிருதி விரோதியான சாங்கிய மதானு
கூலமாகவும் இத் திருவிருத்தத்திற்குப் பொருள் கூறலாமென்பது காட்டிதம்: புத்தி—
புத்தி தத்துவ மென்றவாறு. காரியத்தால்—ஒன்றன் காரிய மாதலினு னு மென்றவாறு.
“அதுமற் கொண்கன் றேரே” என்புழிப்போல மன் இடைச் சொல் லாம். பூதாகி
புருடன்ருளும்—தோற்றமுறையிற் பூதங்களுள் வைத்தாதியான வாகாயம் போல விகா
ரயின்றி யொட்டற்று ஞான மாத்திரையாய் நிற்கும் புருடனு மென்றவாறு. பூதாகி
புருடன் உவமம் தோகை. உம்மை சிறப்பு. “அது தனுக்கரணம் பெற்றால்—அந்தப் புசு

* ஈண்டுச் சாக்ஷாத் பிரகிருதியெனறது, மோகினி யெனனு மாயை.

தியின் காரியமாகிய தனுக்ரணங்களைச் சன்னிதி மாத்திர சம்பந்தத்தாற் பெரி னென் றவாறு. அறிதலால்—அவ்வுழி அறியு மாதலினாலு மென்றவாறு. அவற்றை மாயைய யுய்த்திடு மதனால்—அந்த மகநாதிப் பிரபஞ்சங்க ளினைத்தினையும் பிரகிருதிமாயை தரு மாதலானு மென்றவாறு. மாயைக் குணர் வொன்று மில்லை யென்றே வைத்திடு மத னால்—அப்பிரகிருதி மாயைக்கு ஞானங் கிரியை யென்னு மிரண்டதுள், ஞான மொன்று மில்லை யெனவே, கிரியை யுண்டென்று சாங்கிய சாஸ்திரத்தி லோதிவைத்தலானு மென்றவாறு. எல்லாம் வருவிப்பான்—மகநாதிப் பிரபஞ்ச மனைத்தையுந் தோற்றுவிக் தற் பொருட் டென்றவாறு. வேண்டும்—ஞான மின்றிக் கிரியை மாத்திர முடைய வந்தப் பிரகிருதி மாயையை விரும்பு மென்றவாறு. ஒருவன்—ஒப்பற்ற சபில முனிவ னென்றவாறு. காரியத்தா னறிதலா னென்றது—புத்தி தத்துவத்திற்குச் சுதந்திர வறி வில்லை யென்று காட்டு முகத்தானே மூலப்பிரகிருதிக்கும் அலிதின்னென் றறிவி த்த வாறு மென்க. இவ்வாறே அவ்வப் பரபக்கங்களுக் செல்லா மேற்குமாறு புத்தி சாமர்த்தியத்தான் முன்னும் பின்னு முள்ள திருவிருத்தங்களையும் இப்பொருள்களுக் கியைப விணக்கி வெவ் வேறு பொருள் கூற லாம். அவையெல்லாம் அவ்வமத்ததர் களுக்குப் பயன்படுவன வாகலின், அவ்வா ருக்கு யெனின், அவ்வாறு பேதித் துரைக் கலுநின், சித்தாந்தத்தை சாஸ்திரங்க்கொல்லாம பொருள் பேதித்தாந் கெட்டொழியும்! நீர் இந் கேட்டிற்கு வழி காட்ட வந்தமையின், சாஸப் பெரிபிர்தா னென் றொழிக. இங் கன மாகலின், எந்நாற்கும் உபக்கிரமோபசங்காராப்பியாசாதி லிங்கங்களை நோக்கி, அவ ற்றிற்று விரோதம் வாராமல் வியாக்கியானம் பண்ணல் வேண்டு மென்பது, சகலமத சம்மத மாகலின், அது செய்தலை யொழிந்த, நாந்தாந் கருதும் பிரயோசனங்களுக் கிண ற்க வியாக்கியானஞ் செய்த ஸடாபென்பது, இதனான் அறிக.

“தூத்ம வாக்க து”

இவன்கண் “சம் சாரத்திற் போகாணந்தமாவது, பசுத்துவசொருப சிற்ச த்தி விளக்கமே வே தில்லை” என்றும், “முத்தியில் மோக்ஷானந்த மாவது, சிவ னுக்குப் போலச் சிவத்துவசொருப சிற்சத்தி விளக்கமே வே தில்லை” என்றும், “இப் படியாதலால், “நீக்கமி லறிவா னந்தம்” என்றது, நீங்காமலிருக்கிற தன்னுடைய ஞானசத்தி யபிவியத்தி” என்றும், “முதன்மை” என்றது, “அப்படிப்பட்ட தன்னு டைய கிரியாசத்தி யபிவியத்தி” என்றும், “நித்திய முடைத்தாம்” என்றது, “திரு ம்பச் சிவசத்தி விளக்கு விருப்பின்றிச் சர்வப்பிரகாரமாக மல மறைப்பு நீங் குதலாந் கெடா திடைவிடா தனுபவிப்பா னாகி” என்றும், “இப்படியல்லாமற் சொல் வதெல்லா மாறுபடு மென்பது, பிரமாணதீபிகை சித்தாந்தகொமணி சிவஞானபோத வியாக்கியான மிவைகளிலே காண்பித்தக் கண்டித்தனம்” என்றும், உரைத்திர். இவையெல்லாந் சிவஞானபாடியததுள் விஸ்தாரமாக வெடுத்த விளக்கிக் கண்டித் தொழிக்கப்பட்டன. அக்கண்டனமாகிய கல்லைநிக் கஞ்சி நீர் செய்த இவ்வுரை நின்ற லாற்றா தோடும் போழ்து, பிரமாணதீபிகை சித்தாந்தகொமணி முதலிய வெல்லாம், இதற்கு முன்னரே ஓடி ஒதுங்கு நீரவன்றிச், சிறுவரையு நின்று ஆற்ற மாட்டாவென் றுணர்க. சித்தாந்தகொமணியில், நீர் அவசித்தாந்தமாகச் சாதித்த சிவசமதார்த்த மும், அத்துவிதார்த்தமும், ஆனந்தார்த்தமும், சைவசித்தார்த்த மாறுபாடாமென்பது, சிவஞானபாடியததுள் விரித்துக் காட்டி மறுத்தாம். பிரமாணதீபிகையில் நீர் சொன்ன அர்த்தம்—“என்கிப் பக்கப் போலி”என்னுந் திருவிருத்தத்திற்கு நீரெழுதின வுரையின்மறுப்

பின்முன் நின்றலாற்றா சோடி யொதற்கு மென் றறிக. இனி ஈண்டு நீர் எழுதியது உம, பொருந்தாவாறு சிறிது ஈட்டிக் கண்டித்திடுவாம். ‘பசுத்துவசொருப சிற்சத்தி விளக்கமே போகாநந்தம்’ என்ன, போக துக்கமும், பசுத்துவசொருப சிற்சத்திவிளக்கமே, வேறன்றா மென்று சொல்லல் வேண்டும். அங்ஙனஞ்சொல்லின், மோகநாதமாய் சிவ த்துருப சிற்சத்தி விளக்கமே மோகநாதக்கரு மாமென முடியும். அது நிற்க. நீர், “புறப்பொருள் விஷயங்களைப் பிரதிவிம்பமாகக்கொண்டு வந்த புத்தித்தத்துவமே சுருபையுந் துக்க ரூபையு மோகரூபையு மாம்” என்றும், “அந்தப் பவுத்த சுதுக்க மோக போக ததை ஆன்மா வனுபவிக்கும்” என்றும், தத்துவ வியாபாரப் பிரஸ்தாபத்திற் சொல்லியவற்றினை மறந்து, முன்னொடுபின் விரோதமாக, ஈண்டுப் “பசுத்துவ சொருப சிற்சத்தி விளக்கமே போகாநந்த மாம்” என்று பேசினீர். இங்ஙனங்கூறிய தும்முடைய பிராந்தியின் மஃத்துவத்தை யாதென்று எடுத்து வியப்பாம்! புத்தித்தத்துவநிட்டமான சத்துவகுண விளக்கமே சுசும், ரசோகுண விளக்கமே துக்கமும், தமோகுண விளக்கமே மோசமு மென்பது, சர்வாகமப் பிரசித்தமாயிருக்க, நீர் இவ்வாறு சொற்றது விரோதம். சம்சாரத்திற் தனக்கு வேறான புத்தி தத்துவநிட்டமாய்த் தன்மாட்டு விளங்குஞ் சத்துவ குண பூர்த்தியே போகாநந்த மல்லது, வேறில்லையென்பது, சர்வாகம சம்மதம். ஆதலால், முத்தியினும், தனக்கு வேறான அனாதி முத்த சிவநிட்டமாய்த் தன்னை அத்துவித சம்பந்தமாய் விளங்குஞ் சிவசாட்டுணவிய பரிபூர்த்தியே மோகநாதமாயதன்றி வேறில்லையென்பது, இனியாயினும் அறிந்துகொள்க. அத்துவிதசொருபஞ் சிவஞானபாடியத்தன் விஸ்தாரமாக எடுத்துக் காட்டினும், இங்ஙனமாகவின், சிவசாட்டுண்ணிய சொருப சிவதத்துவம் ஆன்மாவில் அத்துவிதமாய் மேலிட்டு விளங்கும் பொருட்டே, தீக்கையில் ஆன்மாக்களைப் பிராசாத மார்க்கமாகக் கொண்டு சென்று தவாதசாரத்ததில் அனாதிமுத்த சிவநிட்டதில் யோசித்தப், பிணைச் சிவசாட்டுண்ணியங்களை யானமாவில் * ஆபாதனம் பண்ணி, ஒவ்வொன்றற்கு மும்மூன்றாருகி செய்தல் வேண்டிற்றென் றறிக. இவ்வாறன்றிச், சிவசாட்டுண்ணியங்களின் வேறாக ஆன்மாவிற்குச் சாட்டுண்ணியந் தனியே யுண்டென்று, ஓராகமமும் உரைப்பக்கேட்டிலம், மிருகேந்திரத்திற் குகூடமேதேகத்தை “விசுவாஸமிசி” என்றவாறே சர்வஞ்ஞானேத்தரத்தில் ஆன்மா “தசுயஸுயஸி” என்றும், “தந்தருமாவன அட்டகுணங்கள்” என்றும், சொல்லிய வசனங்களையும், பார்த்தியீர் போலும். “தசுயஸுயஸி” என்பதற்குத் தந்தருமம்போலத் தருமத்தை யுடையதென வெருவிரிப்பொருளுரைக்கலாமெனின், “தசுயஸுயஸி” (வஹுஸிவஹிஸுஸுதசுயஸுயஸிவதிசு) என்று மாபாடியத்தன் ஆசிரியர் பதஞ்சலியார் எடுத்தோததலின், அதுவியாகரண விரோத மாமென் றணர்க, இன்னும், சர்வஞ்ஞத்துவ குணத்திற்கு வேறாக அனாதிபோதமென வொரு குணஞ்சொல்லப்பட்டது. அதற்குப் பொருள் என்ன? போத மனதிரியா யுள்ளதென்று அதற்குப் பொருள் சொல்லின், மற்றை அநாதசத்தி அனுத்தசத்தி முதலிய வெல்லாம் அனாதிய வன்றி ஆதிக்கன் வந்தன வென்று பொரு

* ஆபாதனம் = தலைக்கிடதல். “இது. “சுததின் சம்பந்தமுடைய சிதது” எ.று. + இ - ள். “வெருவிரி சமாசத்தினைப் பொருள் பெற்றபாலதாயின், ஆன்மப் பண்புத் தொகை கொண்டு மதவந்தியப்பிரததியயம் புணர்த்தன் மரபன்று” எ.று. வெருவிரி சமாசமெனினும் அனமொழித்தொகை யெனினு மொகரும்.

ன்பரிம. 'அனாதி' எனவும் பதம், *நதிநிலைத் தீபசமாக யாண்டுங் கூட்டியுரைக்கப்படு மெனின, அந்நனமுரைக்கின். போதமென்பது சாவஞ்ஞத்தவத்தில் அடங்கிப்போம்; பேதமின்றும். அது அவ்வாறு அடங்குவெண்ண, 'அனாதிபோதம்' எனத் தனியே ஒருரு ணமாக வைத்தனை வேறன் றென்று, கூட்டிச் சொல்லின், ஹமக்குச் சாட்டுண்ணியம் அட்டசுணமாதல் சித்திக்கமாட்டாது. ஆதலால், 'அனாதிபோதம்' என்பதற்கு அனா திமுத்தத்தவமே பொரு ளன்றி மற்றுரைப்பன பொருளல்ல. ஆகவே, சாட்டுண்ண யத்தி லொன்றாகிய 'அனாதி முத்தத்தன்மை' என்னுங் குணஞ் சிவனுக்கே யன்றி ஆன் மாவக்குக் கிடக்காது. கிடக்காதாகவே, மற்றைச் சாவஞ்ஞத்தவாதி குணங்களுங் கூனாதி முத்தத்தவகுணம்போலச் சிவனுக்கே யன்றி ஆன்மாவக்குக் கிடக்காதென பது தானே சித்தித்தது. ஆதலால், சிவசாட்டுண்ணியங்கள் சூபாதனாகுதியால் தன னிடத்திற் சப்பிரகாசமாய் விளங்குதலென்னுஞ் சிவத்தவ பூர்த்திவிளக்கமே சிவா னாதம். தற்பாவ பாவத்தால் அதுவாய் மூழ்கி அதைக் கண்டுகொண்டிருத்தலே சிவா னாதானுபவமென்பது வச்சிரேஸபமாக நாட்டப்பட்டது. அற்றே லீ. தங்நனமாக.

இனி மறறைக்குணங்களெல்லாம் ஆன்மாவுக் கில்லாதொழியினும், "சாவஞ்ஞத்தவ முஞ் சுவாதநதிரியமுஞ் சிவனுக்குப்போல ஆன்மாவிறகு முண்டு" என்று சிவாகமங்குளில் நுண்டாண்டுச் சொல்லப்படுப்பிறவெனின, அபுறகுப பொருள முன்னாக் கூறுதலும். ஆகலின், அநுகொண்டு தானே ஹம் சுருத்த நிரம்புமா நின்றென்பது. இனி இவ்வாறன்றி, ஆன்மாத் தன்னுடைய நூனவிளக்கநரைத் தானுபவிப்பெனின, பிரமாணப்பிரமேய சாங்சரிய தோஷ முதலியவரு மென ரொழிக. இனி நேசத்திற் படல நீங்கினும், நேத்தி ரத்திறகு விவத தரிசனத்தில், அச்சித் தவிளக்கம் ஆவசியம் வேண்டும். அந்தச்சகாய மல்லாதவழி, ஆத்தித்த பிரகாரத்தொ சத்திகெட்டடங்கிக் கிடக்கும் அந்தகாரம் மறி புதம் மேலித்திற் கைய மினது. இனி அந்தகாரஞ் சத்திகெட்டடங்கிக் கிடத்தல் நேத்தி ரப் பிரகாசத்தினு னனது. தாட்டாநதிகத்தினும் இங்நனமாகலின், சர்வப்பிரகாரத்தி னுணம் மல மறைப்பு நீங்கினும், ஆன்மாவிறகுச் சிவவிளக்க விறுப்பு ஆவசியமென் னது, வச்சிரேஸபமாக நாட்டப்பட்டது. இதைச் சொருபங்கன தெரியமாட்டாமற் பிர லாபிபதெல்லாம் அஞ்ஞானவிலாசமே யல்லது வேறன்றென் ரொழிக.

“உலகேலா மாத்”

இதனசன் + “ததுவகுகிவிவிதத்” என்னும் வசனத்திறகு அநிருவசன மென்று பொருள பபாமற் பாதுகாத்தறப்பொருட்டிற், “திருசியமு மன்று, அதிருசிய முமன்று, திருசுதருபமென்பது, தாறபரியம்” என் றுரைத்திற். திருக்கு ருபமாவது யாதெனின, “பிரமேய மல்லப் பிரமேயம்” என்று மேற் கூறினீர். அதுவும் அநிரு வசனமே யாம். அல்லுதி அனேகாரத வாதமாய் முடியும். “கிவிவிவிதத்” என் பதற்குத் தாறபரியஞ் சொல்லமாட்டாதாக்கு, அதனை யெடுத்தறையாடா தொழிலே சால் பாம். இது நிறக. “சிவனுக்குப்போல ஆன்மாவிற்குஞ் சர்வஞ்ஞத்தவ சாவ சாத்திருத்தவ முண்டு” என்று கூறி, அதனை நாட்டித்தருப பராக்கியை முதலிய

* நதிநிலைத் தீவகத்தினைத் தேகளித்திரியாய் மெனதும் உரைப்பா. † இ-ஊ. “அப பொருள் இப்பெற்றிய தெனது உயிராற் சுட்டி உரைக்கற்பாலதாய் உள்ள தன்று, தான அதவாய் ஒற்றித்த நின்றுணரும் பாணமத்தாய் உள்ளது” எ-து.

இனிச் சர்வவஸ்துக்களையும் அறிவதூஉஞ் செய்வதூஉஞ் சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வ கர்த்திருத்துவங்களெனின், சர்வ வஸ்துக்களையும் யாதானு மோர் பிரகாரத்தான் அறிவதோ? செய்வதோ? மறுபுச் சர்வப் பிரகாரத்தானும் அறிவதோ? செய்வதோ? என்று கடாயினார்க்குச், சர்வ வஸ்துக்களையும் யாதானு மோர் பிரகாரத்தா லறிவதூஉஞ், செய்வதூஉஞ் சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வகர்த்திருத்துவங்க ளென் றிறுப்பின், சர்வ பதார்த்தங்களும் பதி பசு பாசத் திரயத்தில் அந்தர்ப்பாவ முறுதலின், அப் “பதார்த்த மூன றினியுஞ் சொருப மாத்திரையா னறிந்து பாசத்தைக் கழித்துப் பதியைப் பறநி நிறுந்ல் சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வகர்த்திருத்துவங்கள்” என்னுஞ் சைவைகத்தேசிகள் செயிபட ரென் றுணர்க. இனிச் சர்வப்பிரகாரத்தானுஞ் சர்வ வஸ்துக்களையும் அறிவதூஉஞ் செய்வதூஉஞ் சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வகர்த்திருத்துவங்க ளென் றிறுப்பின், “ஊலீகூலேஷ உலேலியு:” “யாவையுஞ் குனியுஞ் சத்தெதி ராகலிற், சத்தேத யறியாது” என்றற ரெடக்கத்துச் சுருதி விரோதமும், ஆண்மாக்கள்பாற பிரமாணப் பிரமேய சாங்கிரிய மும், (சிவனுக்கு யாவும் போக்கியத்துவப் பிரமேயத்துவ நிர்த்தேசியத்துவாதிப் பிரகாரங்களான் அறியப்படாமை கொண்மும், நித்தியாநித்திய பதார்த்தங்கள் அநித்தியத் துவ நித்தியத்துவாதிப் பிரகாரங்களான் அறியப்படாமை கொண்மும்,) சர்வஞ்ஞத் துவ சர்வகர்த்திருத்துவ பங்கு முனெ, இன்னொரன்ன தோஷங்கள் பல சமபவிகு முனெ றுணர்க. அல்லதூஉம், ஆதித்த சன்னிதியில் அந்தகாரத்தைப் போலச் சிவ சன னிதியிற் குனியமாய் நிறும் ஆண்வமலத்தைச் சாக்ஷாத்தாக அறிதல் கூடாமைபா னும், சாக்ஷாத்தாக வன்றி யறிவதூஉஞ் சர்வஞ்ஞத்துவ மாயின், பரோக்ஷமாய்ச் சாய

இ-ள். “சத்தான சிவமும் அசத்தானபாசமும் தம்முள் ஒன்றினை யொன் றறியா”-உ-ம.

வஸ்துக்களையும் அறியும் பெத்தானமைக தெளிகளையும் நிரதிகை சர்வஞ்ஞ ரென்று கூறல்வேண்டு மாகலானும், சர்வ வஸ்துக்களையும் அறிவதனாஞ் செய்வதனாஞ் சர்வஞ்ஞத்வ சர்வ கர்த்திருத்தவங்க னென்பது, கிரீதம் பொருந்தாமை யுணர்க, இனிச் சர்வதாபிவியதத வேதனக் கிரீதையகளு மல்ல, அவை அனாதி முத்த சிவனுக்கே யன்றி ஆகிமுத்தான்மாவிற்கு. இல்லாமையின். சர்வதாசித்த வேதனக் கிரீதையகளு மல்ல, கிஞ்சிஞ்ஞத்துவ வாதிக்களுஞ் செயிப்ப ராகலின். சர்வ சேதன தன்ம ரூப ஞ்ஞத்துவ கர் த்திருத்தவங்களு மல்ல, சர்வ வஸ்து தருமங்களும் ஒரு தருமியி லிராமையின். இனிப் பரிசேடத்தானும்,*“வஸ்துபாபயதொரு துளமுதயதெவஸ்துபொருவா” என்னும் வசன பலத்தானும், நிவிர்த்தியாகி கலாசோதனையில் தேசாவச்சின்னக் கிரமத்திற் பிரகாசகரும ராகு முத்த சந்திரப் பிரகாச திருஷ்டாந்தஞ் சொல்லும் வசனத்தானும், “விந்நிதி மறியுங் காட்டி வீட்டையு மளிப்பன் மேலோன்” எனவும், “தனவானே யெங்குமார் தனமை போல” எனவும், “எங்குமாய்க் கருதரன்போ னிற்பன்” என வும் வரும் வசனங்களானும், ‘சாவதி சர்வஞ்ஞத்துவம்’ ‘நிரவதி சர்வஞ்ஞத்துவம்’ என அவதியில் வைத்து விவகரிக்கும் அபியுத்த விவகாரங்களானும், ஞானக்கிரீதையகள் சர்வதோபிவியபகமாய் அபிவியத்தியாய் அறிவதனாஞ் செய்வதனாஞ் சர்வஞ்ஞத் துவ சர்வ கர்த்திருத்தவங்க னென்பதே, சைவசித்தாந்த நிச்சயப் பொருளென் றறிக. நீர் ஈண்டுச்செய்த சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வகர்த்திருத்தவ பரீகை, குஷ்டம் விசாரமே யாம். மற்று இதுகொண்டு முடிந்தது யாது? ஞானக்கிரீதையகள் சர்வதோ வியா பகமாய் அபிவியத்தி யாங்கால், சர்வ வஸ்துக்களையும் விஷயீகரித்தலை வர்ச்சித்தல் செல்லாநெனின், அறநாறு : துமது மதத்திற் சிவனுக்குச் சர்வகர்த்திருத்தவம் வியா பகமாய் அபிவியத்தியாயினும், அந்தக் கிரீதைய முததான்மாக்களை விஷயீகரித்தலும், அங்ஙனமே வியாபகமாம் புறப்பொருளறிவு தற்பொருளறிவினை விஷயீகரித்தலும், புறப்பொருளறிவுச் சிற்பொருளறிவும் பொதுநிச் சித்தரென்பதை விஷயீகரித்தலும், இல்லை யாகலி னென்பது. இங்ஙனமாகலின், ஞானக்கிரீதையகள் வியாபகமாய் அபி வியத்தியாதல் கொண்டு சாவவஸ்துக்களும் விஷயமாநிலை வர்ச்சிக்கப்படாதென்று சொல்ல துமக்கு வா யேது! இனிச் சிவனது சர்வகர்த்திருத்தவம் சர்வதோபிவியத்தி யாயினும், முததான்மாக்களபாற கர்த்தவ்யியதாம்ச மின்மையின், அஃது முத்தான் மாக்களை விட்டு, மற்றவைகளை மாத்திரம் விஷயீகரிக்கும்பிறவெனின், அவ்வாறே முத்தான்மாக்களுக்குச் சர்வஞ்ஞத்துவம் சர்வதோபிவியத்தியாயினுஞ் சிலேதர வஸ்துக் களில் ஞாதவ்யிய தாம்சமில்லாமையின், அஃது சிலேதரவஸ்துக்களை விட்டுச், சிவனை மாத்திரம் விஷயீகரிக்குமென்று காழுஞ் சொல்லுவாமென்பது. இனி அங்ஙனம் தானு குகவெனின், அதுவும் பொருந்தாமை காட்டுதம்: “கிவெகெகுகிவவநி தாஸவநிஊகி வுவுவநித” என்றறொடக்கத்துச் சுருதிகளானே சிவனுடைய ஞானக் கிரீதைய களுக்குச் சர்வவஸ்துக்களிலும் † ஓளபச்சிலேடிக வியாபகத்துவம் பிரசித்தம்,

* இ-ள். “முத்திக்காலத்தது என்றுமாம் வியாபகம் கேட்கப்படும்” எ-று, † ஸட மொழி வியாகரண நூலார் ஒருபொருளின் ஏகதேசத்தில் மற்றோர் பொருள் இயைந் திரு ப்பது ‘உபச்சிலேடம்’ எனவும், வேற்றுமை நயத்தான் வேறே யாயினும்—ஒன்றுமை நயத்தா னென் ‘றபி வியாபகம்’ எனவும், கூறுவாராக, ஆசிரியர் ஈண்டு என்னின் கண ரெய் உள்ளும் புறம்புங் கலந்து நினைதல்போலப் பரமான்மாவான சிவ

“வெவ்யஸா ஐதூதஃ மந்தி யபேவபரிகஷ்யெசு|தஸ்தஃ வத்யுமஹைஸ
 வஹத ஐவஹவதஃ” என்னுஞ் சர்வஞ்ஞானோத்தராதிரி சுருதிகளானே ஆன்மாவின்
 ஞானக் கிரியைகளுக்குப் பற்றும் பதார்த்தமாத்திரையே வியாபகத்தவம். ஆகலின்,
 ஓளபச்சிலேடிக வியாபகமாகுஞ் சிவனுடைய சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வகர்த்திருத்துவங்
 களுக்கு முத்தான்மாக்கள் பெத்தான்மாக்கள் சடவஸ்துக்கள் சர்வமும் விஷயமே யாம்.
 அங்ஙனமன்றி ஸ்படிகம்போலச் சார்ந்ததன் வண்ணமாகுந் தற்பாவபாவமுடைய ஆன்
 மாவினது சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வகர்த்திருத்துவங்களுக்குத் தம்மாற் பற்றப்படுமீ பதா
 ர்த்தமாத்திரமே விஷயமாம். இனிப் பெத்தக்காலை மலத்தாற் றடையுற்றுக் கலாசிக
 ளான் ஏகதேசத்தின் விளங்கிச் சோபாசிகமாய்க் கிஞ்சிஞ்ஞத்துவ கிஞ்சித் கர்த்திருத்
 துவங்களாம் ஆன்மாவின் ஞானக்கிரியைகள், அழுஞ்சுப் போயவழிப் படகத செளக்
 கிலியம் படமுழுதும் விளங்குமாறுபோல மலநிலித்தி யனந்தரம் ஆன்மவியாபக
 முழுதும் நிருபாசிகமாய்ச் சர்வதோமுகமாய்ச் சர்வதாபி வியத்தமாய் விளங்கும். இந்த
 அர்த்தத்தை யபேகித்தித் சிவனுடைய சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வகர்த்திருத்துவங்களும்,
 ஆன்மாவினுடைய சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வகர்த்திருத்துவங்களும், துல்லியமே யாம். அற்
 றாயினும், சிவனுடைய சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வகர்த்திருத்துவங்கள் ஓளபச்சிலேடிக வியா
 பகமாதலின், சர்வவஸ்துக்களையும் விஷயீகரிக்கும். ஆன்மாவினுடைய சர்வஞ்ஞத்துவ
 சர்வகர்த்திருத்துவங்கள் அவ்வாறன்றி ஸ்படிகம்போலத் தற்பாவ பாவமாய் வியாபி
 க்கு மாகலின், அவ்வொன்றினையே விஷயீகரிக்கும்மல்லது, மற்றை வஸ்துக்களை விஷய
 பிரான் சர்வ வஸ்துக்களினும் கலந்து ஒன்றாய் நிறைதல் ‘ஓளபச்சிலேடிக வியாபகம்’
 என்றோதுதன், மாறுகோள்போலு மென்று மலையறக; அவ் வடநூலார் அதற்கு அவ
 யவவாற்றல் பற்றி ஒருபுடை இயைபு பொருளாகக்கொண்டு அங்ஙனம் கூறுதலானும்,
 ஈண்டு ஆசிரியர் அதற்குச் சமுதாய வாற்றல் பற்றி முற்றியைபு பொருளாகக்கொண்டு
 அங்ஙனம் ஒதுதலானும், அது சுருத்து வேறுபாடாவதன்றி, மாறுகோளாதென்பதுணர்க.
 இவ்வாறான, ஒருபுடையியைபு முற்றியைபென உபச்சிலேடம் இருவகைப்படுமென்
 பனாஊம், அவற்றுள், முற்றியைபெனனும் ஓளபச்சிலேடிக வியாபகமும் அபிவிவாபக
 மும் சொல்லினால் வேறுபடினும் பொருளினால் ஒற்றுமையுடையனவையா மென்பனாஊம்,
 போந்தவா துணர்க. அஃதேல், அதனை அபிவிவாபகமென ஒதுது, ஓளபச்சிலேடிகவியா
 பகமென அங்ஙனம் வழக்கு வேறுபடுத்துக் கூறுத லெற்றிற்கெனின், ஒரு பயன் நோக்கி
 அவ்வா றோதுவாராயிற் றென்க. என்னையோ பயனெனின், பசுபாசங்கள் உண்மையிற்
 பதார்த்தாந்தர மல்லவென்னும் ஒருசார் ஏகான்மவாதிகள், பிரமப்பொருள் ஒன்றோநிற்
 தொடர்பின்றித் தனித்து நிறையுமென்று கொண் டஃதபிவிவாபக மென்று வழங்குப
 வாகலின், அவ்வழக்கிற்கும் பொதுவாகும் அது தன்னாற் கூற்ற கமர்ந்தலராய்த் தமது
 சித்தாந்தமரபு பொள்ளெனப் புலப்படுமாறு அங்ஙனம் ஓளபச்சிலேடிக வியாபக
 மென வழக்கு வேறுபடித் தோதுவாராயினார்; ஆகலின், அதுவே பயனென்று கடைப்
 பிடிக்க. இவ் வழக்கும் ஆசிரியர் படைத்திட்டுக்கொண்டு கூறிய தன்று; சிவாகமம்
 உரைப்பக் கண்டு எடுத்திது ஒதியதே யாமென் றுணர்க. * இன், “ஆன்மா அங்ஙனம்
 இருதன்மைப்படுமா றென்னை யென்று ஐயுறுது கேள்: எல்லாப்பொருளின் றன்மைக
 ளும் ஆன்மாவக் குளவாம். அஃ தெங்ஙன மெனின், ஆன்மா யாதிரி யாதிரிப் பற்றி
 னான், அதனதன் சுபாவமே தன் சுபாவமார் தன்மை யுடையான்; அது வது வாயே
 நிற்பன்” எ-று. “இன்னோரன்னவற்றை ‘மாஃஹிவ்யயொநி’ என்ப.

யீகரிக்கமாட்டா. ஆலின், இந்த அர்த்தத்தை யபேகித்த ஆன்மாவிறுடைய ஞானக் கிரியைகள் கிஞ்சிஞ்சுத்துவ கிஞ்சிசுக்ர்த்திருத்துவங்களே யாவன வன்றித், அல்லிய மாக மாட்டா. இம்முன் மாகலின், முத்தானம் குணங்கள் சிவகுணங்கள்போல வியாபகமாத்திரையாற் சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வகர்த்திருத்துவங்க னொனப் பங்வுவவன்றி, உபயவித்தாநுஞ் சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வகர்த்திருத்துவங்க னொனப்பா; பெத்தானம் குணங்கள்போல உபயவித்தாநுங் கிஞ்சிஞ்சுத்துவ கிஞ்சிசுக்ர்த்திருத்துவங்க னொனவும் பா. இவையே சம்முன் வேறுபாடுடைய அண்ணுணர்வாற் கண்டு கொள்ச. நீர் ஈண்டுக் கூறியனவெல்லாம் துன்பொருள்களே யாம். ஆயினும், சர்வஞ்ஞானேசுதரத்தில் “ஆன்மாத் தற்பாவ பாவத்தானே சார்ந்தன வண்ண மாம்” என்னும் வசனம், சோபாதிமாஞ் செயற்கைக் குணத்தைச் சொல்லிய தாம்; அன்றி, நிருபாதிகமாம் இயற்கைக்குணத்தைச் சொல்லிநொன்பதற்கு, நியாமம் என்பையென்பிராயின், ஆண்டுப் பூர்வாபர வாக்கிப் பரியாலோசனை செயலின், ஆத இயற்கைக் குணமொனபதற்கு நியாமகந் தானே விளங்கும். அவ்வா நெல்லாஞ் சிவஞானபாடியத்துள் விரித்துக் காட்டினும். அல்லது உம், மலத்திலும் போருஞ் செயற்கை கிஞ்சுத்துவ அகர்த்திருத்துவங்க னாம். கலாதிகநாற் போருஞ் செயற்கை கிஞ்சுஞ்ஞத்துவ கிஞ்சிசுக்ர்த்திருத்துவங்க னாம். இவ்வாறே தற்பாவபாவமாய் அதுவது வாழ்வுஞ் சோபாதிகமொன்பதற்கு ஒரு காரணமு மில்லை. பிரமணமு மில்லை. ஆலின், அதுவதுவாய்ச் சார்ந்தன வண்ணமார் தனமை ஆன்மாவிற்கு நிருபாதுகியம் யாம். ஆயினியமாட்டாது. சோபாதிக மொன்பெல்லாம் பிரகந் மூல மன்றி, வேறு யாதா மென் றொழிக. இனி இவ்வுண்மை ஆறிய வல்லா, ஏதேசசோபாசமான ஞான்கிரியைகளாகுங் கிஞ்சுஞ்ஞத்துவ கிஞ்சிசுக்ர்த்திருத்துவங்கள், * “சிவகிருபாநகாரணாசு” என்றும் வசனத்தானே சோபாதிகங்களே யா மெனும், சர்வத்தாவபாசமான ஞான்கிரியைகளாகுஞ் சாவஞ்ஞத்துவ சர்வகர்த்திருத்துவங்கள், பராம்கியை மிருகேந்திர மொன்பவற்றிற் கூறியவாறு, விபுவாகிய ஆன்மாசுஞ்ஞஞ் செயற்குப்போல நிருபாதிகங்களே யாமென்றும், உறுத கடைபிடிப்பா; விவாத மேவுறார். இதனால் முடிந்த விசேடப் பொருள்கள் யாவை பெனின், சிவஞானைய சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வகர்த்திருத்துவங்கள் ஓனப்சிவோடிக விபாத்தியிறா சாவ வந்து விவாக மாம். ஆன்மாவிறுடைய சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வகர்த்திருத்துவங்கள் தற்பாவ பாவ வியாத்திமாத்திரையான ஏதேச வந்து விவாக மாம் எனத், சம்முன் வேறுபா டுடையன வென்பதும், ஏதேசமா யுதிநுஞ் செய்தலுடைய பெத்தானமான யபேகித்துச் சாவஞ்ஞ சர்வகர்த்தா வாருமுத்தானமா, உபயப் பிரசாரத்தாநுஞ் சர்வஞ்ஞன் சர்வகர்த்தா வாத லுடைய சிவனை யபேகித்துக் கிஞ்சிஞ்சு கிஞ்சிசுக்ர்த்தாவே யா மொனபதும், என் றுணர்க. இவ்வாறு சகலாகம் சம்முதமாகச் சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வகர்த்திருத்துவ கிஞ்சிஞ்சுத்துவ கிஞ்சிசுக்ர்த்திருத்துவ விவேகஞ் செய்து அறிநா கொள்ளமாட்டாமே பலவாறு பிரலாபிக்க துமையப் பிடித நாட்டிஞ் சிவசமவாத பிரசானே யோட்டல் வேண்டின், மதாமதிர வாத மாக நிலையிட்ட இந்த அர்த்தத்தை, மந்திரசெய்ய யுமாறு ஊகித்துக்கொள்க. இனி, “ஆன்மாப் பெத்தத்திற் பரதந்திரன், முத்தியிற் சுதந்திரன்” என்பதும், இவ்வாறே விவேகஞ் செய்து அறியற்பாறது. அதனையுஞ் சிறிது காட்டுதும். சுவாபத்திரிய மாவது என்னை? பரானபேசுந் தவமு மன்று;

* “கதாசாகஸ்தா-ஹாராதஃ” என்றற் றொடக்கத்து வசனங்களானே, கர்மாகினை யபேக்ஷித்தச் செய்தலின், சிவனுக்குச் சுவாதந்திரிய பங்கம் வரு மாகலின். பரேச்சானனு வர்த்தித்துவமு மன்று; ஆன்மேச்சானு வாத்தியாய்ப் பயன் கொடுத்தலின், சிவனுக்குச் சுவாதந்திரியபங்கம் வரு மாகலின். பராப்பிரேரியத்தவமு மன்று; விம்பாதிசுளில் ஆவா களுதினாற் பிரேரிக்கப் படுதலின், சிவனுக்குச் சுவாதந்திரிய பங்கம் வரு மாகலின். பராவசியத்தவமு மன்று; சிவன் நியானுதி வசிய ராகலின். இனி † “யஜி^௨தி^௩க^௪ரொ^௫தி^௬க^௭” என்னு நியாயத்தான், அப்பிரதிக்கத சுவேச்சானுவர்த்தித்துவமே சுவாதந திரியம், தற் பிரதியோகியே பாரதந்திரிய மென்று, துணுகி நாடி யறிந்து கொள்க. ஆன்மாவிற்குச் சிவானுபவேச்சை யொன்றே அப்பிரதிக்கதமான சுவேச்சை. ததனு வர்த்தனமாகுஞ் சுவாதந்திரியம் ஆன்மாவிற்கு இயற்கை யாம். தற்பிரதியோகியாகும் பாரதந்திரியம் அபரமுத்தி பரியந்த முளதாகுஞ் செயற்கை யாம். இவ்வாறன்றிச், சிவ சமவாத பிசாசாவேசமுறமச் சுவாதந்திரியப்பொருள் பேசிப் பிரலாபிப் பதெல்லாம், மேற கூறியவாறு சிவனுக்குச் சுவாதந்திரிய பங்கப் பராபவங்களா மென் றொழிக. இத்தச் சுவாதந்திரியமுந் தற்பாவ பாவமாய்ச் சார்ந்ததன் வண்ணமா மியல்புடைய ஆனமாவிற்கு, ஓளபச்சிலேடிக வியாத்திமத் சிவனது சுவாதந்திரியத்தை யபேக்ஷி த்துப் பாரதந்திரியமே யாகலின், ஆண்டுஞ் சிவன் அனுகூலப் பிரேரகராதல் வேண்டப் படும். இதனை முடிந்த பொருள் யாதெனின், ஆனமாவிற்குப் பெத்தத்திற் பதிபாரத ந்திரியம்; முத்தியில் அப்பாரதந்திரியத்தை யபேக்ஷித்தச சுவாதந்திரிய மெனப்படுஞ் சிவபாரதந்திரிய மென நறிக. பதித்துவ சிவத்துவ † விபதேச பேதஞ் சர்வஞ்ஞானே ததர்த்துட் காண்க. இங்ஙனம் அவிரோத நயனஞ் செய்யாக்கால், “தற்பாவ பாவ த்தால் அது வது வாவன்” என்னும் வசனமும், † “சு-கூ-ண-கு-பா-தி” என்றற் றொடக்கத்து வசனங்களும், சாம்பவ தீக்கையிற் “சரீரார்த்தங்களோடு ஆன்மாவை யுந் தானஞ் செய்க” எனவும், அங்ஙனன் தானஞ்செய்த ஞானன் திடமபிறத்தல் வேண் டித் தினந்தொறுஞ் சிவ பூசையில் “ஸிவொஹாதா” என்னு மந்திரஞ் சொல்லி ஆன்ம நிவேதனஞ் செய்க” எனவும், விதித்த வசனங்களும், தம்முண் முரணிப் பொ ருட்பேறிலவா பொழியு மென்பது. அவை அன்னவாமாறு, துரபிமானங் கைவிட்டு நியாய நெறி பற்றி நின்று ஊகிப்பார்க்குக், கரதலாமலகம்போல இனிது விளங்கு மென்க. அது நிற்க. “எள்ளுக்கு ணைய போல ஓளபச்சிலேடிக வியாதத்தினுற் சிவனுக் கும் ஆன்மாவிற்கும் வியாபத்தவ வியாப்பியத்தவங்கள் கூறுதல் கூடாது” எனறும், “ஆகாசாதி அழாதத் பதார்த்தங்களுஞ் சமசமயத்திற் சந்திரனிடத்தி லொத்த விழுங் கண்ணொளிகளும் ஒன்றோடொன்று தட்டா ஒத்திருத்தல் போல, நிருபாதி கா னம் சிவன்கள் சமசமயத்திற் சர்வபதார்த்தங்களிலும் ஒத்த விழினும் ஒன்றை யொ யொன்று பரிசியாமல் ஒன்றிருக்கு மிடத் தொன்று இருபு விடாமல் ஒத்திருக்கும்” என்றும், “ஆகலால், ஆன்மசிவனகளுக்குச் சாதிரசிய சிவசாதி சம்பந்த மொன் றமே சார்த்தகமன்றி மறறைச் சம்பந்த மொன்றுங் கிடக்காது” எனறும், பிர

* இ-ள். “அவையேயீதானே யாயிரு வினையிற்-பொக்கு வரவு புரிய வாணைய-னீக்க மின்றி நிறகு மன்றே” என்னுஞ்சுத்திரத்தினுட் காண்க. † இ - ன். யாதனை யாநாநும எண்ணிமம், அச்சுனை அங்ஙனம் பண்ணிமம் எ - று. † விபதேசம் = வழக்கு. † இ-ள். முத்தானமாக்களைப் புரந்திடுவன” எ - று.

இன்னும் மீண்டுப் பிரலாபித்தீர். சிவனுக்குச் சர்வ பதார்த்தங்களிலும் என்னின்க னெய்
 னொளபச்சிலேடிக வியாத்தி கூடாதென்றல் பலவசன விரோதமாம். அல்லது உம்,
 'சிவனுக்கு ஓளபச்சிலேடிக வியாத்தி யின்றெனின், சம்பந்தம் பெறப்படாமையின்,
 சிவன் அனைத்தினையும் அறியவுஞ் செய்வடி மாட்டானும். இனிச் சம்பந்த மின்றி
 யும் ஒன்றனை யறிதலுஞ் செய்தலும் கூடுமெனின், 'நேத்திரம் சம்பந்த மின்றி அபி
 முத்திரையானே பதார்த்தங்களைத் தரிசிக்கும்' என்னுஞ் சார்வாகர் முதலியோரும்,
 'சம்பந்த மின்றிச் சன்னிதி மாத்திரையானே புருடன் பொருள்களை யறியும்' என்
 னுஞ் சாங்கியர் முதலியோரும், செயிப்பீர். இதுவேயு மன்றி, கீர் ஈண்டு எடுத்திக் காட்
 டுவது உம் விஷம திருஷ்டார்த்தம். யாங்நன மெனின், ஆகாசாதி அருமர்த்த பதார்த்தங்
 களுதருஞ் சம சமயத்திற் சந்திரன்கண் ஒத்து விழுந் கண்ணொளிகளுக்கும் அன்னியோ
 ன்னிய தரிசன மின்றி; அன்னியோன்னியக் கிரியைகளுமின்றி; ஆகலென்க. இனி ஆன்ம
 சிவன்களுக்கு அன்னியோன்னிய ஞாநிருஞ்ருப பாவம் உண்டோ? இன்றோ? என்கடாயி
 னுக்கு, இன்றென்று விடுப்பின், "ஸிவஸூத்ரா ஹி ஹிஸ்யா யதே (வஸ்ய தி) ஸாத் ஸ்வஸிவ
 ஷ்வய" என்றற் றொடக்கத்து வசனங்களோடு மாறுபட்டு, அவசித்தார்த்த மாம். உண்
 டென்று விடுப்பின், சம்பந்த விசேடமில்வழி ஞாநிரு ஞேயபாவங் கூடாமையின், ஞாநி
 ருஞ்ருபாவப்பிரயோசக சம்பந்த விசேட முண்டென்பது, தானே சித்தித்தது. இனிச்
 சம்பந்த மாத்திரையான் ஞாநிரு ஞேயபாவங் கூடு மென்றல் செல்லாது. "கண்
 னொளிகளுக்குச் சமசாதி சம்பந்த முளதாகவுந் திருசிய தர்சக பாவ சம்பந்த மின்
 னும் ஒன்றனை யென்று பரிசியாமல் இருத்தலால்" எனநீர். நிரவயவபதார்த்தங்
 றுக்கு அறிவது உம் அறியப்படுவது உம் பரிசு மன்றி வே நிலை என்ப தறியமாட்
 டாது, அறிவதுண்டு, பரிசிப்ப தில்லை யென்றல், என்னை ஈன்றாள் எனக்கு மாதாவல்
 ளன் என்பதனோ டொத்தப் பரிசாசாஸ்பதமா மென்பது. அஃதெல், சமவியாபக
 வஸ்துக்களுக்கு வியாப்பிய வியாபக பாவங் கூடுமாறு யாங்நன மெனின், அஃ தாச
 ன்னையன்று. என்னை? சமவியாபகமாந் கண்ணொளியும் விளக்கொளியும் ஸ்தூல ரூபம
 வேறுபாட்டால் வியாப்பிய வியாபக பாவ முடையவா யிருத்தல் பிரத்தியக்ஷ சித்த
 மாய்க் காணப்படுதல் நென் றுணர்க. அந்நேல், விபுத்தவயங்களுக்குச் சையோக
 'சம்பந்தமேலாமையின், ஆண்டுச் சம்பந்த விசேடம் என்னைகொலெனின், அது சிவ
 ஞானபாடியத்துள் விரித்துக் காட்டினும். ஆண்டுக் காண்க. அது நிற்க.

சிவனுக்கும் ஆன்மாவிற்கும் சாமியுஞ் சொற்றீர். அஃது ஏகதேச சாமியமோ?
 சர்வ சாமியமோ? ஏகதேச சாமியுமெனின், அஃது எல்லார்க்குஞ் சம்மதமே யாம்.
 சர்வ சாமியமெனின், அஃது அபேத வாதமாய் முடியும். ஆன்ம சிவன்க ளிருவார்க்குங்
 குணங்கள் அபேத மாம், குணியாதல் பேதமா மாகலின், அஃ தபேதவாத மாமா
 தித்தியெனின், கீர் இவ்வனங் குண குணிகளுக்கு அத்தியந்த பேதங் கூறுதலின்,
 தார்த்திக மதாபாச ராயினீர்; சித்தார்த்தத்தில் குணங்கள் செறித்த மயமே குணியன்றி
 ஞேதன் நென் றுத்தரித்தலின். "புறப் பொரு ளறிவுதானே தற்பொரு ளறிவா யிரு
 க்குந், தற்பொரு ளறிவுதானே புறப்பொரு ளறிவா யிருக்கும்" என்று, முன்னர்க்கறிப்
 பேசுதல், ஈண்டு இங்நனம் பூர்வாபர விரோதமாகப் பிரலாபிக்கின்றீர். இரானே,
 அஃதும் பிடித்தாட்டிஞ் சிவசமவாத பிசாசின் நிர்வாகம் அளக்கற் பாலதன்று போலும்!

* இ-ள். "சிவன சத்தி முதலியவற்றோடு முத்தனை அறியா நிற்பன்; முத்தன்
 சிவமானையே யறியும்" என்று.

“ருணத்துக்குள்ளே குணிக்கு, குணிக்குள்ளே ருணத்துக்கு, பேத மின்று” என்பது, சிவாகம சித்தாந்த மாகலின், இதனை * அபலாபனஞ் செய்தல் யார்க்கும் ஒல்லாது. இங்ஙனமாதலின், “ஆனமா சிவனுக்குச் சமான சாதியன், சிவனும் ஆன்மாவிற்குச் சமான சாதியன்” என்பதற்குப் பொருள் வேறுண்டெனறும், சமபூச்சியம் ஆன்மசிவன்களுக்குக் கிடைக்காதெனறும், ஒருசிலையாக வுணர்ந்து கொள்க.

“தூலமா முருவி னுத்த”

“சிவத்துவம் பெற்ற முத்தான்மாவைக் குறித்துச் சிவன் பிரேரகனல்லன், சிவனைக்குறித்து அவனும் பிரேரியனல்லன்” என்று, “மதங்க பாரமேசுவரத்திற் பேசப்பட்டது” என்றுரைத்து, “வஸூரூ” என்னும் வசனம் எடுத்தெழுதினார். அந்த வசனத்தில் “காரணதேய” என்றெழுந்த திரிதீயார்த்த பதமே துமக்கு இவ்வுடவிதாத்து செய்து நமது சித்தாந்தத்தை நாட்டிம, இனி அதன் குற்பரியம் அரியமாட்டாமையின், இங்ஙனம் பிரலாபித்திடும். அது நிறக. அப்பிரதிதக சுவேச்சாணுவர்த்தித்தவமே சுவாதந்திரியம் என்று பூர்வம் உத்தரித்தலின், அதற் கணுசுலமாக அறிவிப்பதாஉம் அறிவதாஉம் ஆகிய பிரேரகப் பிரேரியபாவம் முத்தியின்கண் உண்டென்பது, “ஐசூரணுநூபாகி” என்றற்றெடுக்கத்து வசனங்களாற் சகலாகமப் பிரசித்தம். “முத்தான்மாவைக் குறித்துச் சிவன் பிரேரகனல்லன்” என்பதற்குத் தாற்பரியம்: சிவன அவனைக்குறித்துச் சம்சாரப் பிரேரகனல்லன்; அவனும் சம்சாரப் பிரேரியனல்லன்; என்பதேயாம். இவ்வாறுரைக்கால், அவ்வசனங்க ளன்னியோன்னிய விரோதமுற்றுப் பொருட்பே நிலவா யொழியு மென்க.

“தத்துவ நுப மாதம்”

இதன்கண் “ஓரான்மாவிற்கே சகலப் பிரளயாகல விஞ்ஞானாகல அபரமுத்தித்திரய பரமுத்திகளென்னும் அவஸ்தா பேதங்கள் உண்டு, இதில் ஆனமா தாலுக்ஷுமாதி பேதமாய் வேறுபடும்” என்று, தும்மாற் சொல்லப்பட்டது. அங்ஙனமாயின், அது பரிணம மாம். பரிணமமாவது குக்ஷுமம் ஸ்தூலமாதலும் ஸ்தூலம் குக்ஷுமமாதலும் அல்லது மற்றொன் றன்று. இனிச் சடத்துக்கன்றிச் சித்துக்குப்பரிணமங் கூடாதென்பது, சகலாகமப் பிரசித்தமாகவும், நீர் இங்ஙனம் ஆனமாவிற்குப் பரிணமங்கூறுதல் அவசித்தார்த்தம். சகலாதி அவஸ்தைகளில், ஸ்தூல குக்ஷுமாதி பேதங்கள், உபாதிகளுக்கன்றி, உபாதிமாணக் கில்லையென்பது சித்தார்த்தம். அது தெரிந்துகொள்ளமாட்டாமல், “ஸ்தூலகுக்ஷுமாதி பேதப்படுதல், உபாதிக்குப்போல உபாதிமானுக்கும் சுதந்திரமாகவுண்டு” எனக்கொண்டு, பரிணமவாதி ஆபாசராயினீர், அது கிடக்க. திரிபதார்த்தங்களுள், சடபதார்த்தம் ஸ்தூலம், அதனைநோக்கச் சித் பதார்த்தம் குக்ஷுமம், அதனை நோக்க அனதிமுத்த சித் பதார்த்தம் பரம் என்று, இங்ஙனம் பதார்த்தங்களுக்குத் தம்முள் தாரதம்மியஞ் சித்திக்கும். “ஆதி முத்த பதித்துவஞ் குக்ஷுமம், அனதிமுத்த பதித்துவம் பரம்” என்று, நீரும் ஈண்டு ஒப்பிக் கூறினீர். இங்ஙனந் தாரதம்மிய முடைய ஆன்ம சிவன்களுக்குச் சமபூச்சிய முளதென, மேற் கூறினீர். அது பொருந்தமாறு யாங்ஙன மென் றெழுக.

“மோய்தந பூத மாத்”

இதன்கண் “முறுப்புச் சிவசாமியமாயின், முத்தான்மாவும் பஞ்ச கிருத்தியம் பண்ணல் வேண்டும். பண்ணுமாயின், ‘பண்ணு’ என்னும் வெருவசன விரோ

இன்று என்றனும், கூறல் வேண்டும். அற்றன்று; தாமிரமும் கனகமுஞ் சமசாதிய வாசகமும், தாமிரத்திற்கே காளிம முண்டு; கனகத்திற்குக் காளிம மின்றும்; இங்ஙனமாகலி னெனின், அவ்விரண்டும் பாகதவிய விகாரமாகலின், பிறந்த நில வேறுபாட்டானே அவை அவ வாருகாநிற்கு மென்று ஆண்டுக் காரணபேதம் உளவென்று எநித்தோதபபிதம், என்மும் அங்ஙனங் காரண பேத முன்வென்று எநித்தோதல் வேண்டும். இனி ஈண்டும் அவ்வாறு காரண பேத முன்வென் றெநித்தோதலுநின், தம கரு முறறெப்புச் சாமியங் கிடைப்ப தினறு மென்க. அற்றேல், “கனக தாமிரங்குந் சாதிக் காஹிமா பாவ பாவங்கல அகாரணங்கள்” என்று, ஆசமங்கள் எநித்தோதுப வாலோவெனின், அது நில வேறுபாட்டால் உள்ளதென்பது பிரத்தியக்ஷ சித்தமாகலின், அந்நே ஆசமத்தால் அபலாபனரு செயதல் செல்லாமைமயின், அவ வாசக வாசனங்களுக்குத் தாற்பரியம் அது வன்று, வேறு முன்வென்பது, சித்தித்தது. இனி அசுக்ருதசு சித்தபாத சைவாக்கணி ஏனையோக்குப் புலப்பபிதம் பான்மைத்தன்று. அந்ருதசு சூகூதம் விசாரம் என்ஞ்ச் செயற்பால தன்று. அது நிரத, மேற பிரகிருத்த த்ற போதும்.

“ஆன்மாவிற்குச் சிவனோடு முறறெப்பு—சாமியம்” எனநீர். அஃது ஆன்மா விற்கு அனுவியன்கண் உள்ளதோ? இடையிட்டுள்ளதோ? இடையிட்டு உள்ளதாய தெனின், சதகாரியமென்ப தெடுபட்டுச் சமுதபத்திவாதமாய அவசித்தநாத மாம. அனுவியன்கண் உள்ளதெனின், ஆயிரம் ஆணவமலந் தலைக்கூடினும், அந்நே ஆவிரிக் பாட்டா; ஆயிரம் அநதகாரந் தலைக்கூடினும், ஒரு ஞாயிறுநினைத் தனகதரமாட்டாக காறுமேபல வென்பது. ஆதலின், அஃ தான்மாவிற்கு அனுவியிறானே அபிவிதத்தி யாயிறனை விடுத்தல் வேண்டும். அது செல்லாத. ஆயினும், பாருசராததிரிகள் ‘சில ஆனமாக்கள் நித்திய சூரிகளாயுள்’ ரென்று சொல்லுதல் போலச சில ஆனமாக்கள் அனுவி மல பந்தர்களாய உள்ளெனினும், சில ஆனமாக்கள் அனுவி மல முததாக்களாய் உள்ளாவா, பரம சிவ சைதனிய மாததிரம் அனுவி மல முததம் என்றதன் யாபபுற விலலை யாகல்லெனின், அவ்வாறு கூறுவீராயின், நீர் அவசித்தாதி யாவீர். இங்ஙனமாகலின், சிவனுக்கு முததான்மாக்கனொடு முறறெப்புச் சாமியம் எவ்வாறுமுறும் பொருத்தா தென் றுணாக. மிருகேந்திரத்தில் கலைமுதலியவற்றை “விசுவரூபவிசு” என்றதுபோலச சர்வஞ்ஞானோத்தரத்தில ஆனமா “தசுபத்யதி” எனப்படுதலின், அதுபற்றி முற்றெப்புச் சாமியம்போல்வ தல்லது, பொருட்சபாவந் தானே முற்றெப்புச் சாமிய மெய்தா தென்பது வச்சிர சவசமாக நாட்டப்பட்டது. ஆதலின், ஆன்மாவிற்குச் சாவ வியாபக ரூப கர்த்திரு சததி யுண்டாயினும், சாவ விவசுக் ரூப கர்த்திரு சததி யுண்டென்றல் செல்லாது. ஆகவே, அது கொண்டு சிவனுக்கும் அஃ தில்லாதொழியுங் கொலா மென்ற வாசன்கை தூரம்போய்ச் சுவக தாக் கார ஆயுது காண்க. இவ்வாறுமுறே, நீர் என் டெடுத்தக கூறிய மொகூதாரிகா வசனத்துக்குத் தாற்பரியம் அது வன்று; வேறு முன்வென் றுணாக. “முததான்மாவிற்கு மலமினமையின், ஏவ யோகதவிய னனமையின், அவனைக் குறித்த சிவன பிரேரக னல்லன், ஏவ யோகதவிய னல்லாதவனை ஏவின சர்வஞ்ஞ தவ பங்கம் வரும்” எனதுதம, அவ்வாறே சுவக தர்க்கமா யொழிந்தது. அது காட்டுதும் சிவனுக்கு அனைத்தினும் ஒளபச்சிலேழக வியாபக முண்மை உலாசமம் பிரசித்தம். அவ்வாறு மேலே காட்டினும், முன்னருங் காட்டுதும், சிவன் சடசித்தகக எள்

லாவற்றிற்கும் பிரேரணைப்பது சாவாசமப் பிரதித்தமன்றே' வென் முத்தான்மாதக
 னொழித் தொழித் துச்சித்தகளுக்கெல்லாம் பிரேரணைப்பது, தமக்குஞ் சம்ம
 மாம், இனிப் பிரேரணைப்பது சின் அனைத்தையு மொரோவொன்றாகப் பிரேரிப்பினை
 தமக்கு பிரேரிப்பினை? ஒரோவொன்றாகப் பிரேரிப்பனைப் தமையாம்; துச்சி
 தங்கள் இவ்வளவின்வென்ற தங்கையி லடங்காமையின். அல்லது உம் அங்களுந்
 செய்யிற சிலைக் கனகர சத்தியை பங்கும் வரும். அல்லது உம் சில சடசித்த
 களைப் பிரேரணைப்பதற்குந் தாம் ஏனைச் சடசித்தகன் ஒரோழிப்பாமாற லொ
 ன்னை யிருத்தொழியுமென்றுப் குறாமுமாம். இனி பொருங்கு பிரேரிப்பனைநின்,
 அனையதாவதுபபரத் தந்திரபதவினென் னொழிச்சிலைக் கியாபரத் துண்டெப
 தமும், சாவாசுரியாயித்தவமென்று ஒன்பக்கிலேடித் தியாபரத்தம் வெறுக்கு தா
 மித் தித்த; எதுபோலவெனின், ஞாயிறின் கணனித்திர பங்ககாதென் னல்லாம ஒரு
 கருத்தொழிப்படியே அதன் கிரண பரிசு சாவாசு மொருங்கையதல்லது செல்லாதவா
 ருபோல வென்றுணர்க. இங்ஙனம் ஆமபிரமாணத்தாக் கருகலமாம். அத்தாபரத்திப்
 பிரமாணத்தானும் சிவனுக்குச் சாவ பதாத பங்கிற்று ஒன்பக்கிலேடித் தியாபரத் தித்தித்
 தலின், அது பின்னர்ச் சிலபதார்த்தங்களினின்றும் தருகி யொதுக்கி வரச்சொல்லுபால்
 தன்று; எதுபோலவெனின், ஞாயிறின் கிரணபரிசும் விசரிபதமாதுகன்றித் தந்த
 வலிபதாமசு மில்லையெனச் சருகி வரச்சொல்லப்படு முருகிக் பதமாதுகளின் மாதத்
 துச் செல்லுமென்றல் கூடாதுவாறுபோல வென்று யறி. அல்லது உம், முத்தான்மாத்
 களபரத் திவரு செயற்பாபால் லொ ன் நிலையெனின், அநியற்பாலது மில்லை
 வென்பபங்கி சிவன் அனா தம்மை அநியாநமல்ல வென்று முடியும்; ஆன்மாவின்
 தப்பு சாவஞ்ஞதவ சாவகாரத்திருத்தவங்களுக்குச் சாமியரு சொல்லல் வேண்டி,
 சிவனுடைய சாவஞ்ஞதவ சாவகாரத்திருத்தவங்களுக்கு முன்னிலையிற் கருகி
 னுண்கை யாரோபிப்பவா துய்ப்பால் யவையுங் சண்டிலம். இனி மலயினரை
 யின், முத்தான்மாத்கன் னாங்கித் தாதவலியுதாமசு மொன்றையுங் சாங்கிமாலை
 னின், தித்தார்த்தகண்ணிலலாத் துய்ப்பாஹம் அதற்குஞ் சிவ காணப்படாம
 ன் வியப்பன்று' பொருத்தம் சிவகிட்டமாலை, ஆனமா அதனை அநயவித்தபால்
 வென்று மேல் அனாதப் பிரஸாரபாவத்தாழி உபதரித்தாமாசலின், அதிச் சிவானந்த
 வதுபவத்திற் திருபாக்கி விக்கையுடைய முத்தான்மாயிற்று, உத்த வயிரத்திற், அவிச்சா
 லசாரிபாருப சுவாபத்திரிபத்திற் அனுகூலமாக அதனை மொத்திருளாநிற்குங் கா
 த்தவலியைத், முத்தவியுதாமாது, சித்தார்த்தக் கண்ணுடையார்த்த, இனிது புல்லு
 மென் றொழி, பெருகாலத்திற் கிவன் அதிச் சுவேசசாநுஷாத்தித் தவமாரும் அந
 மாவின் து கவாதத்திரிபத்திற் மலாநசாரியாயிருந்து பிரதக்ஷுத் செய்துபோதா
 லின், ஆனமாப் பெருத்தன் மலோபாதவினெ ன் பதார்த்தினுணை. சிவன் மலோபாத
 திங்கு முத்திக்காலத்தல் அநயவிக்கையுடைய பிரதக்ஷுச்செய்தலை விதி அனுகூலத்
 செய்து வருதலின், இயற்கையாயுள்ள அதிச் சுவாபத்திரியம் வியத்தயாய் அதிச் சிவா
 னந்தவதுபவமுதற்குச் சந்திரனும், ஆலின், இவ்வாறு முத்தான்மாமாட்டிரு சிவதருக
 தந்தவியைத் தித்தலின், “சுக்லாணஞ்ஞவாகி” என்று வசனம் அனையாராத
 பிற்மென்றதுஉம், தாம் போயது காண்க, இனி முத்தியின்சண். சிவன் அனுகூலப் பிரே
 ரணைக்கால் ஆனமாவிற்கு ஆண்டுச் சுவாதந்திரிய பங்கம் வருமென் றொழி. வேண்டி
 செயற்பாலதம் வெண்டாகலத் தவிரற்பாலதமாப இவ்வாறிருப்பதனறே கவாதந்திரியம்,
 அங்ஙனமன்றி, வர்க்கிதகப்பாநதார்த்தச் செயற்பவேண்டிடின, சுவாதந்திரிய பங்கமுற்றுப்

பழைய கேவலாவஸ்தயே தலைப்படுமென் றுணர்க. இதனால், “வஸூரூ” என ஈற்றொடக்கத்து வசனங்களுக்கு மேற்கூறியவாறு முத்தியின்கண் சிவன் ஆன்மா விற்குப் பாரதந்திரியப் பிரயோசகமான பிரதிகூலப் பிரேரகனல்லன், முத்தான மாவும் பிரதிகூலப் பிரேரையனல்லனென்பதே நிச்சயப்பொரு ளென றறிந்தகொ ளாக. ஈண்டுக் கூறியவாறான ஆன்மாவிற்குச் சர்வவியாபகரூப கர்த்திருசத்தி சிவ னுக்குப்போல வுண்டெனினுஞ் சர்வவிஷயகரூப கர்த்திருசத்தி சிவனுக்குப்போல ஆன் மாவிற்கு கிஸ்கை யென்பது வச்சிர கவசமாக நாட்டப்பட்டது. அது நிற்க, “ஆன்மா விற்குச் சர்வவிஷயகரூப கர்த்திருசத்தி யுண்டு” என்றும், “பின்னசங்கற்பமு மில்லை” என்றும் கொண்டநீர், அற்றாயிற், “பஞ்சகிருத்தியம் பண்ணுவோ?” என்று எழுந்த சங்கைக்கு முடிந்த உத்தரம் “பண்ணு” என றாயிற்றே? “பண்ணுவன்” என றாயி ற்றே? “பண்ணு” எனின், “சர்வகிருத்தியதலை விழுதலே சர்வகர்த்திரு சத்திக் கபிவியத்தி” என்று நீருஞ் சொற்றீராகலின், அவ்விதன்மையின் அனபிவியத்தியேயாயி ற்று. ஆகவே, சர்வகர்த்திருத்தவரூப சிவத்துவாபிவியத்தி விளங்காமையின், முத்தி சித்திக்கமாட்டாது. இனிப் ‘பண்ணுவ’னெனின், “சுவப்பிரயோசனத்தின பொருட்டும் பரப்பிரயோசனத்தினபொருட்டும் பிரவிருத்தி மாளுதான்” என்று நீர் தாமே கூறு தலின், இரண்மியன்றிக் கொன்னே பிரவிர்த்திப்பவன் பிரஞ்ஞமில்லாத பயித்திய கார துல்லியனே யன்றி, சர்வஞ்ஞனாக னென்பது. பின்னகிருத்திய பலமாக ஒரு பிரயோசனமு மில்லை யாயினும், அவர்ச்சனீயமாதலின், பஞ்சகிருத்தியப் பிரவிருத்தி மாளுவனெனின், அங்ஙனமாயின், சுவாதூரிரியமில்லை யெனப்பட்டுப் பழைய பார தந்திரியமேயாய் முடியுமென்பது. முத்தான்மாவிற்குச் சிவானந்தத்தினை ஆளுபவித் தல் வேண்டு மெனும் இச்சை நிருபாதிக்கமாய் இடையீடுன்றி நிகழ்தலின், அதன் கண் இடையறவுபடப் பிரவிருத்திமா ளுகின்றன. இஃத விஷயங்களில் அவ்விருப் பில்லாமையின், அவைசுனிற் பிரவிருத்திமா ளுகின்றன. சிவனுக்கும் பெருத்திற் கன்மாளுசாரமாகவும், முத்தியில் நிருபாதி கானமேச்சாளுசார மாகவும், ரகஷித்தல வேண்டுமெனும் கிருபையே, இடையீடுன்றி நிகழ்தலின், அநதச் சுலேச்சாளுசார மாகப் பிரவிருத்தி செய்தருளாகிறபன். இனி நீர் கூறு முத்தானமாவிற்குப் பிரவிரு த்தி அய்வாறன்றி வர்ச்சிக்கப்படாத சங்கடமாய் வந்து தலைச்சுமை யாகின்றது! இவ்வியல்புடைய சங்கட முத்தியை ஒரு தூஷினுங் கேட்டலம். இனிப் “பஞ்ச கிருத்தியம் பண்ணுவன்” என்றே கொண்ட உருவ சிவ சமவாத், தும்கமப்போல இத் தனை சங்கடமுறத் சடவனலின். இவ்வாறான நீ ரிரண்மியன்றி, உழிதருபவா தாம். அது நிற்க.

இன்னும், “சிவனுக்குக் கிருபாசம்சித்த பஞ்சகிருத்தியம், முத்தான்மாவிற்கு அவ ர்ச்சனீய சித்த பஞ்சகிருத்தியம்” எனறலின், ‘முத்தான்மாவிற்குச் சிறிதுங் கிருபை மில்லை’ எனப்பாராயிற்று. இனி அவ்விதல்லாதவன் சிவனோடொத்ததுச் சமபூச்சியனாக யாங்ஙன மென் றெழி. இனி முத்தானமாக்களும் பஞ்சகிருத்தியஞ் செய்பவெ னின், அது அனேகேசுவரவாதமாய் முடியுமென்பது. பின்னசங்கற்ப மின்மையின், அதவா மாறிக்கையெனின், அங்ஙனமாயின், ஒப்போலை யெழுதிக்கொண்டு பின்னசங்கற்ப மினதிப் பிரவிருத்தியுறும் மகாசனங்கள் கூட்டத்திருபுபோல முத்தான்ம சிவசமு ராயதடைக்கே நசுரத்தவ சத்தி யன்றிச் சிவனுக்கு நசுரத்தவ சத்தியின்றி யொழியு மெனபது. துங்கொன்கை இத்தனை தோஷங்களுக்கெல்லாம் இங்ஙனம் இடனுவதாகவும், ‘மாறுபண்ணுக்கு மூலையெ’ வென்பதுபோல அவை யெல்லாம் துமசுருச் செப

பலகக் காண்பபதி நயப்பை என் சொல்லி விடப்பாம்! இனிச் சமவாதமஸம்பிசாக, ஞானதோவந தெரியவொட்டாது, இவ்வாறெல்லாம் தம்மைக் கூறாட்டின், நியர் தம் என செய்வென நெறுதி.

“இருவினைச் செயல்ந் னொப்பில்”

இதன்கண் “பிரேரக வலஸ்தை தானே மத்திபா வஸ்தா” என மறி. மட்டி. மட்டி. தாலபுத்திமாந்களுகுத் தாலாருநத்தி தியாயம்பாறிக் காட்டின உதாரணத்து கைய பறதி இரண்டறம் பேசஞ் சொன்னார். இனி நீர் சேவலசவஸ்க்நிற் சொன்ன பித்தகனெல்லாங்குடிக. “சேவலஞ் சகலஞ் கூறும்” என நெறித்துக்கொண்ட மூல தான. “சுத்தமெனப்பதி நினமலாவஸ்தா லக்ஷணங் காண்பிடாம்” என நெறித்துக்கொண்டி. “அது வெகுபிரகாரமா யிருக்கும” என்றார். அவற்றுள் ஒரு பிரகாரமாகச் சித்தாராபு. சாராவலி யோகபாத்ததிற் சொல்லிய யோகாவஸ்தா பஞ்சசகதை எதித்தெழுதினார். பிரா சாரமத்திரமாக்கத்ததைப்பறதி ஞானசித்தியிற் சொல்லிய மந்திரான்மாவஸ்தா பஞ்சமா மகத்திரியே மற்றொரு பிரகாரமாகப்பினனரும் எதித்தெழுதினார். பினனரும், அவற்றி விடப்ப இருவகை யஞ்சவஸ்தையாகப் பகுத்துக்கொண்டி. “பிரணவசலா பஞ்சக அததே வத பஞ்சகங்கனப்பறதிப் பிரமராதிரமுடியில் ஐந்தவஸ்தையுளவாம்” என்றும், “அத தருமேற் துவாசசாந்தவஸ்தையில் சற்காண்டன முதற் றுளது வாதல்க்க அனுபவபேத தால் ஐந்தவஸ்தையுள்” என்றும், “மறித்தும் ஒரு பிரகாரம் அதத ஐந்தவஸ்தை யும் அவாநதரபேதநதாந் சாக்கிரச்சாக்கிரஞ், சாக்கிரச்சொப்பனஞ், சாக்கிரச கூளுத்தி. சாக்கிரசுதரியங், காலபாய், அபிதம், பரதரிசனம், விசுவாகிராசம், உடசா நதஞ், சிவதரிசனஞ், சாயுச்சியமெனப் பதினொரு பேசப் பறம்” என்றும், “இததப் பதினொரு பேசத்தன், சாக்கிரச்சாக்கிரமுதற் காலபராதாமம் ஐந்தம், சமனாத் புகத்தவ நிவிரதயனநதரம் உன்மஞ் மூலமாந் தியானதானததல் விளங்கு மான மாவின தானம் சாக்கிராத ஐந்தவஸ்தை” என்றும், “அவற்றுள் மூன்று நீக்கிச், சாக்கிர தரிய முதற்கொண்டி, விசுவாகிராசாதமாம் ஐந்தம் உன்மனாத்தமான் சமாத்தித்தானத தில் விளங்கும் பரத்தினது பரசாக்கிராதி ஐந்தவஸ்தை” என்றும், “அவற்றுள் மூன்று நீக்கிப், பரதரிசனமுதற் கொண்டு சாயுச்சிய முடியாம் ஐந்தம் உன்மனாத்தமான் சமாத்திராத தானததில் விளங்குரு சிவனது சிவசாக்கிராதி யையந்தவஸ்தை” என்றும், “இந்த மூவகை யையந்தவஸ்தையுள் உபவச் சுழுத்தி யீரும மூவகை மூன்றவஸ்தை பற முறையே தாரிய விசுவங் காரண விசுவம் வரண விசுவமெனது மூன்றின வியாததிக கிரோசோபசாந்திகளாம்” என்றும், “அதற்கு மேல தரிபாத்தி மெனது மூவகை யீரவஸ்தையு முறையே ஆன்ம பர சிவங்கனெனனும் அவஸ்தாதிரயத்தினத தரித்ததலும் அதவதுவாதலு மாம்” என்றும், “இவற்றுட் காரிய விசுவோபசாந்தியாகு மிடத்திற் காரண விசுவ வியாததி, அப்போழ்து தன்னுடைய ஆன்மத்தவர தரிசனமாய் தன்மாவான்” என்றும், “காரண விசுவோபசாந்தியாகு மிடத்திற் வரண விசுவ வியாத்தி, அப்போழ்து தன்னுடைய பரத்தவர தரிசனமாயப் பரனுவன்” என்றும், “வரண விசுவோபசாந்தியாகு மிடத்திற் சர்வ வியாத்தி, அப்போழ்து தன்னுடைய சிவ த்தவர தரிசனமாயச் சிவனுவன்” என்றும், எதித்தெழுதினார். மறித்தும் அந் தருகினை “பிரமதி பரநாதாதமாம் வஸ்துககனிற் பார்த்தல், கிரகித்தல், தருவுத்தல், தருகித்தல், அவசமாத லாகும் ஐந்தம் ஒரோவொன்று ஐந்தவஸ்தைகளாக அறி யப்படும” என்றார். மறித்தும் ஒருபிரகாரம் பிரசாத மந்திர செபமாக்கத்தைப் பறதி ஞானசித்தியிற் சொல்லியவாறு முனகாட்டிய ஐந்தவஸ்தையுள் தால் சிவத்துவாபி

வியத்தி குகூஷமசிவாதவாபிவியத்தி பா சிவாதவாபிவியத்தி டெனூரு வ்வத்த வாயிவியத்திகள் கிரமத்தில வருபபொருட்டு மூலவருது பத்தனைத் தவணைக்கள் காண் பிப்பாம்” என நெடுதூதக்கொண்டு, மேற்சொல்லியனவாழித்தாமே தாலசாகிராதி குகூஷமசாகிராதி பரசாகிராதி” யெனப் பெயரிட்டு மூலவாத பேதமாம்” எனநெறி ததக் காட்டினர். “பிணனரும அத்லொரு பிரகாரம் பூசானமாத் மந்திரானமாத் மாம ஐந்தணை ஒரோவொனதை ஐவகைப்படுத்தக் காண்க” என்றார். “இங்ஙனம் நானுபிர காரமாகச் சொல்லிப்போந்த பேதமத்தனையும், நூனசித்தி வசனமபதறிப் பிரசாத மார்க்கமாக முற கூறிய மூலாவஸ்தா பஞ்சசமாதிய ஒனரணைதானே பல்படப் பகு துதசகாட்டிய தன்றி வேறன்று” என்று விடுத்தார். இவ்வாறெல்லா துமது புத்தி சாமந்தியத்தினைக் காட்டியது மிக நன்றும், ஆயினும், இவ்வளவில் ஒத்தித்தவிட் டது அமையாது. இன்னும், இவை தம்முள் அனேசபிரகாரநு காட்டலாம். பூசானமா முதலிய ஐந்தணை ஒரோவொன்றில் ஐந்தைநது காட்டலாம், பஞ்சக்கணை, பஞ்சவா க்குக்கள், பஞ்சாகங்காரங்களிலும் அங்ஙனம் காட்டலாம். தத்துவங்களுக்களும் ஒரோ வொன்றில் அவ்வாறு காட்டலாம். பிரசாதமே பன்னிரண்டினும் அவ்வாறு காட் டலாம். அங்ஙனமே சேவலாவஸ்தை சலாவஸ்தைகளில் ஒரோவொன்றில் அனேக பிரகாரக் காட்டலாம். அங்ஙனமே சாலம்ப சிவயோகத்திலும் காட்டலாம். இவை யெல்லாம் ரெரியாது விட்டனிரா? மூரது விட்டனிரா? அலுத்து விட்டனிரா? உப லக்ஷணத்தா தறித்து கொள்ளலாமென்று விட்டனிரா? இனி யாங்ஙனம் விடினும், சில பிரகாரங்களைச் சொல்லிச் சில பிரகாரங்களைச் சொல்லாமல் விடுத்தே தோஷ நதான். அது நிதக. நீர் ஈணிக் கூறிப்போத இவ்வவஸ்தா பேதங்களைல்லாம், சிவ தூதசாராவலியோகபாதத்திற சொல்லிய யோகாவஸ்தை யென்பது பிரசித்தம். துமக்கும அஃ சங்கீகார மாம். இவைதம்மம் நூனபாதத்தில் ஒரோ யோகபாத தில் ஒத்தித்தே இரத அவஸ்தைகள் யோகமொதியிற் காணப்படும ஐந்தவஸ்தையே யன்றி நூனநெறியிற் காணப்படும ஐந்தவஸ்தை யனநென்பதற்குச் சானுசலானும், தியான சமாதியீறகு மட்டாங்கங்கா யோகமார்ச்சத்தி கல்லது நூனமார்ச்சத்திக்கு முண்டென்பதற்கு வசனமில்லாமைபாறும், நூனநெறிச் சாக்ஷாதாரதததற்குச் சிர வண மனை நிதித்தியாசனைகளே யங்க மல்லது மறறையன அங்கபலவென்பது சாவஸ்தாநிர சம்மதமாகலானும், சிவாசமங்கனிற் சாலம்பயோகம் நிராலம்பயோக மிரண்டும் யோமென்றே வைத்து யோசபாதத்திற கூறுதலின், அதற்கு விரோக் மாசச் சாலம்பயோக மாசதிரமே யோசமார்ச்சம், நிராலம்பயோகம் நூனமார்ச்சமெ னறல் அவசித்தாந்ரமா மாசலானும், தங் கருத்திமகிளப்ப நோக்கினும், மமனூதமாகு சாக்கிராட் சொப்பன மிரண்டனகண்ணும் “தருமிது பகநூனம்” என குகிரிப ரோகஸப்பற்றிப் பகர்த்தவமே யுண்மையின், சுருத்தியிறும் ஒரு பிரகாரம் பகர்த்தவ முண்மையின், அவைபெனறல் கூடாமைபாறும், இவை முகவாயுள்ளன சுந்தாவஸ்தை யாகாவென் றெழுக. அல்லதுதம், ஈணிக் கூறிப்போத அவஸ்தையெல்லாம் மந்திரா னமாவில் வைத்துக் காணப்படுவன வாசலான, இவைதம்மைக் சேவலாவஸ்தை சலாவஸ்தைகளே போல் உபசாரமாக தின்மலாவஸ்தையென் றுரைப்பிறும், முந்தாவஸ்தையாகு ன் மலாவஸ்தையென்பது செல்லாது. எனனை? * “வாஸ்திவஃ ஃ வாயுஸிவஃ” எனச் சாவனூரோனோசத்ததக் கூறுதலின், மந்திரான்மாவிறகு முத்தீதத்துவ மில்லாமையி னென்பது.

“சதவியும் பொருநங் காட்டும்”

“அறிதரும் பொருளோ வீச என்னிய மிலாமை யானும்”

இவைகளில் உரைத்தனவெல்லாம் மேலே காட்டித் தனக்குள்ளும் பிடிபடும்.

“ஒன்றெனு மதனால்”

இதன்கண் “இவ்வை நெனை லாமே” என்பதில் வைத்துத், “வா
பாருண் மாத்தரங் குறித்த சிவந்தபாருளுஞ் சொருப சிவ தாநாமிய உவ
யானமுடி அத்தான் முத்திமுக்கு சிவசாத க்கிட்ட சிவந்தபாரு முன
பாருவனையிற் முன்று சிவத்தபாரு முண்டு” என்றும், சிவந்த மாபா
தத்திக்கு இந்த மூன்றும் பொருள்” என்றும், “இந்த மூன்றில் சிவப்பொரு
தத்தரங் குறித்த சிவந்தபாருவ கருடபாகனேபோலப் பொடியாய்நுய அத்த
கருடபாகனேபோல் சத்திய பலவகையெழு” என்றும், “பிசுரோனன இருசுவ
தத்தபாருளுஞ் சத்தியமே யாம், பன்மும் அப்படிப் பல்புகும்” என்றும், பெர்னீர்.
சிவந்த மகாவாகியத்திக்கு நீர் அறிப பொருள் இணங்காதென்பது, முன்னாக
காட்டினும். அது நிதர. “சருடபாகனே பொய” என்றீர். பசிதவன் உண்ட
வெப்போல எத்தனைவிதமாகப் பாயிக்கும பசி தீராமு; அதுபோலப் பொய்ப்பாவ
னைப் பல்புக்கமாட்டாசாலை, சத்தியபயன பெடுபபாருகும் சருடபாகனே சத்தியமே
யாமெனது நிதரது. அதுவே, அது சத்தமாமாறு யாவவனமெனின், கூறுதல்.
மாத்திரின் தனது சரிதரவுகள் சருடபாக பாயிப்பாணல்லன், மற்றப் பாயிக்குமா
மென்றையெனின், அவன் தன்னுமாயைக் சருடபாக சத்தியமாமா மற்று ருப
மாபுப் பாயிப்பன். ஆண்டு “வைவெய்வுதர சூகதவூதி” என்று முடிந்தவாறு
தையான ஒன்றல்லவென தெரிவித்த சாவற்றாளுதரர்கள் சருதியானே தற்பாவபாவ
மாபுச் சாத்தனவண்ணமா மிப்பபுடைய வானமா, அந்த மற்று தனம் தனம்
பாய அயமத்தர சொருபிய யாவன். அவ்வன் பாயனை சத்தியபாகனையாதல்
என்றே சத்தியபலமாக விவகிவிாதி யாசாநிற்கும். பகலி மிருகாதி சர்வபிரா
ணிகளுக்கும் அத்தெயவ மாத்தர முண்டென்பதாலும், அவற்றினைக் கூடுதலால் ஆன
மா ப்படிக்கபோல அவ்வ மாத்தரசொருபியாவ நென்பதாலும், “சாவற்றாளுத்தரத்
திற” பிரகித்தம். அரத்தாராரியர் சதர்வேததாரபரியசங்கிரகத்தில் “கவிதா”
என்றதற்குத் தாரபரியம் அதனென்று தானே நிருபசரிதரையிக்கு சொல்லுதல்
கூடாதென்பதாம். ஸ்ரீரூக் சுதரமூர்த்தி ஸ்ரீரூக் மாணிக்கவாசகமூர்த்தி முல்லிய
உண்மை நாயன்மாள் திருவாசுத்தங்குளத்தரு நண்டு துமது மதத்திறநினைவுகூறாறு தார்ப
ரியக்கூறத் தலைப்பட்டார். தஞ் சூழ்ச்சி இருந்தவாறு சாலை வழிகி! சிவருணசித்திக்கே
துமது மசாறுகூலமாத்த தாரபரியங் கற்பித்தது சொல்லுதலுண்டி நீர், மறு உண்மை
நாயன்மாள் திருவாசுத்தங்குளத்தரு அவ்வாறு தாரபரியங் கற்பித்துக் கூற வல்லிதா மென
ருவிக. சிவாகமவாக்கியங்களுக்கும் இவ்வாறே சத்தமும் அத்தமும் பிணங்காதவாறு
விவகியானது செய்து கெட்டார். நீர் கூறும் அர்த்தமெல்லாம் நியாய மாகா யென
பதி முன் ஒரு திருவிருத்தர்தின்மேல் வைத்துக் காட்டினும். என்னும் ஒரு திருவிரு
த்தர்தின்மேல் எப்படிச் சிதிது காட்டினும்.

“சத்தசத் தறிவ தான்மா”

இதன்கண் “ஆன்மா” என்பது எழுவாய். “அறிவது” என்பதனும்,
“திறி” என்பதனும், “உதித்து நில்லாது” என்பதனும், “உறியாது நின்

நிதாது” என்பதனும், அந்த எழுவாய்க்குப் பயனிலைகள். “தோற்றம்” என்பது, அந்த ஆன்மாத தோன்றுதல். “இரண்டு” என்றது, மேற கூறிய சத்து மசத்தமாகிய பொருள்கள். இவை இனிது விளங்குவனவாகவும், இம்முறையை விட்டு, “இரண்டு” என்பதற்கு, ஆன்மாவினது சிவத்துவ பசுத்துவங்களாம் இயற்கைச் செயற்கைத் தன்மங்கள் என்றும், “அந்தத் தன்மங்களில் ஆனமாவாகுந் தன்மி யிருக்கும்” என்றும், “நில்லாது” “நின்றிதாது” “போலும்” என்றும் பயனிலைகளுக்கு எழுவாய் சிவத்துவரூப தன்மம்” என்றும், பொருள் சொன்னீர். இந்த வுரையு மூலமும் எவ்வா நினைங்கும்? பசுத்துவஞ் சிவத்துவமென் நிகழ்திருவிருத்தத்தில் எதித் தோதப்படவே யில்லை. தன்மியைச் சொல்லவே தன்மங்களை எடுத்தாரைக்கலாமெனினும், “இரண்டின்பாலும்” எனனுஞ் சத்தமி அர்த்தத்தோடு எவ்வாநினைங்கும்? தன்மத்திலே தன்மியிருக்குமெனின், தன்மம் வியாபகம், தன்மி வியாபிய மென்றும், இஃது அவசித்தார்த்தம். அது நிற்க, அந்த விரண்டிதன்மத்தின் ஒரு தன்மத்தை மாதிரிப் பிரித் தெடுத்திக்கோடற்கு ஏதுவாய் ஆண்டு நிறகுஞ் சொல் ஒன்று மில்லை. இனித் தோன்றா எழுவாயாக எடுத்துக் கோடுமெனின், பூவாபர வாக்கியங்களிற் சொல்லப்படின, அதனைத் தோன்றாவெழுவாயாக எடுத்துரைக்கலாமென்றி, இல்லாதசொல்லைக் கற்பித்துக்கொண் டிரைத்தல் இலக்கண மன்று. அது கிடக்க. “மலர்போல ஆன்மா, நாற்றம்போல ஆனமாதன்மமாகிய சிவத்துவம்” என்றும், “அந்த நாற்றம் அரும்பிற் சூசுமாமாயிருந்து மலரின விளங்குதல்போல அந்தச் சிவத்துவம் ஆனமாவிலே பெத்ததகிற் றேனாரைகடங்கிநின்று முத்தியில் விளங்கித் தோன்றும்” என்றும், சொன்னீர். “அரும்பு” என்று மூலத்தில் வரக் கண்டிலம்! “மலர்” என்று வருதலின் அதுவும் எடுத்துக்கோடுமெனின், இனி அரும்பு மலராதல்போல ஆன்மாவிற்குச் சங்கோச விகாசங்கள் சொல்பவன் ஆருகதனாகலின், நீர் ஆருகதமதாபாசகருமாயினீர். அன்றியும், “நசன் புண்டரிகத்தான்” எனபுழிச் சிவத்துவரூப தன்மத்திற்கு மலரைத் திருட்டாந்தமாகவைத் துரைத்து, ஈண்டுப் பேதப்படுத்து மலரின்கண்ணுள்ள மணத்தினை அதற்குத் திருட்டாந்தமாக வைத்துரைத்தல் பூர்வாபர விரோதமென் றறிக. அல்லதனும், “ஆன்மா விரண்டின்பாலு நின்றிரிம்” என்புழி, இரண்டின்பாலும் யாங்ஙன நின்றிரிமெனனுஞ் சங்கைக குந்தரமாக, “ஒத்துட னுதித்து நில்லா ததியாது நின்றிதாது -வைத்திறிந் தோற்ற நாற்ற மலரினின் வருதல் போலும்” எனக் கூறி, “ஒத்துடன்” என்பதனை “உதியாது நின்றிதாது” என்பதனோடுங் கூட்டியுரைக்குமாறு, முதனிலைத்த்வகமாக வைத்தோதிய ஆசிரியர் எழுத்திற்கு, நீர் சொல்லும் பொருள் விரோதமாமென் னுணர்ச்சு. என்னை? நின்றிரிமென்றதனைச் சமர்த்தித்தற் கெடுத்துக்கொண்டதே உத்தரார்த்த மாதலெனென்பது. இவ்வாறு திருவிருத்தத்தோறு நீரெழுதிய வுரை விருத்தங்கள் விரிக்கிற பெருகுமென் றெழிசு. அது நிற்க. “ஆனமாச் சிவனெடுகூடிச் சிவனாயும், மலர்நெடுகூடிப் பசுவாயும், இருப்பன் என்பது, இசையாது” என்றீர். செவ்வரத்தம்பூச் சம்பந்தத்தால் ஸ்படிகஞ் செவ்வரத்தம்பூ வண்ணமாயிருத்தல் பிரத்தியக்ஷமாம். நீரும் ஈண்டு அதனை ஆனமாவிற்கு வகையாக வெழுதினீர். “பசுத்துவமுடைய குகிப் பசுவென நிற்கு மான்மா” என்பதனும், நீரும் அங்கீகரித் தெழுதினீர். சூலான, அந்த அம்சத்தில் விவாத மின்று. இனித் தனக் கன்னியசாகியாயிருக்குஞ் சடபதார்த்தத்தோடு கூடுங்கால் அவ்வண்ணமாயிருக்கும் ஆன்மா அவ்வுபாதி நீங்குங்கால் இயற்கையாய்த் தன்சாகியாய்த் தன்னோடு சம்பந்தத்தே யிருக்குஞ் சிவனோடு

சிவசமவாதவுரைமலுப்பு.

செய்தல் யாராகும் இயலாது. “அன்மாவிற்குள் சடபதார்த்தங்களுக்கு ஒரு சன்னிதி உத்திரையன்” சம்பந்த மில்லை” எனின், இவ்வாறு சொல்லு நீ சாம்பியமர சாட்சராவிர. சங்குருளுளுச்சரத்தில் “யகெவபரிசுறு யெசு; தகசுதகவலகி” “ஹதாதூ ஹதகலயொமாசு” என்றறெடுக்கத்தான “ஆனமா அவயப பரிசுததங்கனோபி கூகிம்” என்றும், “அங்ஙனங் கூடுங்கர சார்ந்ததன் யணை” “அது வது வாய் நிற்கும்” என்றும், தொகுத்தம் வகுத்தம் வெளிப்படை என்ற சொல்லுதலின், அருளுபி முரணிக கூறுதல் அவசித்தாரதம். அந்நேரம், “ஹதாதூ ஹதகலயொமாசு” என்றும்போலப் பரமானமாவாயிருத்தல் இன்ன விசயகத்தாலென்று ஏதுக் கிளரதோராமல் “வனஹிஷ்டஃ பாக்ஸிவஃ” என்று பரமாக நியொழிதலின், ஒன்றெகிகுப் பரமானமா வாய்ணென்ல் அமைபாகெ னின், அறியாதி கூறினீர் “வனஃலகியிறாந் ரூப தரையேபாசு தணையான்” என்று நியாயத்தானே பூராதிகளையிடவே, ஆனமாத் சிவதாரகனுயிருப்பனென்பது நான் சித்தி கருமென துணாக, அல்லதுஉம, அவவேது மேல் காட்டினமையின், என்னிக் காட்டிப் பாராத்தியாமென்று சருதி, “வனஹிஷ்டஃ பாக்ஸிவஃ” என்றருளிச் செய்தார். இது நியாயத்தின் நீரூம் ஒப்பகூடவிராவிர. ஒப்பாக்கால், “வனஹிஷ்டஃ பாக்ஸிவஃ” என்ற ஒவகலாந், சிவத்தவாபிபியத்தயின் நியமுகத்தி மாசுதரமே மோகூமாமெரி கப்பட்டுப் பாடாணவாதி பேதவாதகருக்கு ஜபமுண்டாமென தறிந். ஆகலின், இவ் வுருள் விடப்படாதின்றான் சிவத்தவாபிபியத்தி தலைக்கூடிப் பரமானமாவாய்ணெனேரி கலும் சிவசியக்கு சொல்லல் வேண்டிம். இதனுடைய, “வனஹிஷ்டஃ பாக்ஸிவஃ” என்ற தித்கொண்டு துமக்கு ஜபமான தொன்று மின்று. இனி அந்தச் சிவத்தவயஞ் சிவது கப்ப சிவத்தவயத்தின் வேறும் ஆனமாவின் கண்ணையுள்ளதொன்று என்று நீ சொல் லுகிறீர். அவ்வாறுகூறின், சற்காரியவாதத்தில் அபிவிபத்தியே உற்பத்தியாதலின், அவத்தி சமவாதிகளான மாகிரதா நயிப்பராலாவதும், சிவனுடைய சிவத்தவயத்தின் வே ளுத ஆன்மாவிற்கொரு சிவத்தவய முண்டென ருகமங்கலிந் கேட்டின்நிலமாகலாவதும், சிவ த்தவயமாவது சாவருருத்தவாத் காட்டுண்ணியரூபம், அது சிவனுக்கியெனறி ஆனமா லிறிதில்லைபென்பதற்குச் சாவருருத்தவாதி குணமத்தயில் அதுநிலமுத்திப்பரப் பரி யாயநாமமாகப் படிக்கப்படும அதுதீபோசமென்பது சான்று பரிதலாவதும், சிவனது தன்மமாஞ் சிவத்தவம் “வனஹிஷ்டஃ பாக்ஸிவஃ” “தகசுதகவலகி” என்றும் வல னங்கலாற சிவசமபரமம ஆனமதன்மமு மாமென்று காஞ் சொல்கின்றும். இவ்வாறனித, “சிவத்தவாபிபியத்தி யோகமின்றி முத்திமாசுதாரத்தித்தாறமுன் பா மாண்டா வாயன்” என்று சொல்ல துமக்கு மிக்காது; நமக்கு மிக்காது. அது சித்தி. “அபிவிபத்திக்கும் உறபத்திக்கும் வேற்றமை யுண்டு” என்றீர், சற்காரியவா தத்தின் சொருப மறித்திராயின், இவ்வாறு சொல்லீர். இனி நீரூம் “உயிரவை யெ. கிங்கி” என்றும், திருவிருகத்தில் வைத்த, “விதாரமிளரி ஞானக்கிரியையாதலுந் கலைவினால் விளங்குதல் பலத்தினால் மறைதல் சித்தவகுச் சனைமாணம்.” என றீர். என்னி விளங்கு “லுக்குச் சொன்ன பரிதாரமெல்லாம் ஆண்டும் ஒருமாயல்சன். இப்பொழுது புதுவதாட்ச சிவத்தவாபிபியத்தியைப் பண்ணுவதென்பதற்கு ஒரு

* இ-எ, “புலிகுட்டிமீனாறு புலானாமி வாகும” ௭-று.

பிரசாரமாகப் பொருள் சொல்லினும், சற்கரியவாதத்தில் அது குறுபுத்திவாதமே சமையாம். நமக்காயின, ஒரு பிரசாரத்தாலும் அநாதைதான் சம்பவிக்கமாட்டாது, என்ன? அனாதையின் விளக்கமாய் நிறுத்தி சிவத்துவாபிவியத்தி எந்தப் பிரசாரத்தாலும் இப்பொழுது பண்ணப்படு மென்றும் உபசாரத்துக்கு தாமதமாகியிருந்தலின், எந்தா லுடைய நிருபாதிக்கமாய் ஆனம் சம்பந்தமாயிருக்கும் அந்தச் சிவனது சிவத்துவாபி வியத்தி ஆனமாவிற்குப் பிரயோசனமான மார்த்திரையே இப்பொழுது செய்யப்படுவ தென்று சொல்லுதல் நென் றறிக.

“அறிவிக்க வந்த லானும்”

இதன்சன் “ஆன்மாச் சிவத்துவாபிவியத்தி யுற்றபின்னர் மறிக்கும் சிவவின் கந்தத்தினை வேண்டாது தானேயறியும்” என்றும், “சிவானந்தத்தின் வேறாக ஆனமா விற்கு ஆனாத யுண்டு, அதனால் ஆன்மாவஞ் சச்சிதானந்தரூபி” என்றும், பேசினீர். இவையெல்லாம் மேலே கண்டித்தாம்; கடைபிடிக்க.

“மன்னவன்றன் மகன்வோடீ”

இதன்சன் “ஆன்மாச் சிவனின் வியாப்பியனென்ற சடமாப்ப போவன்” என் னீர் அங்ஙனமாயின், ஆன்ம சிவன்கள் ஒருவர்க்கொருவர் ரூபமாயிற சடமாய் ஒழிவ ராக்கலின், அவனியோன்னிய ரூபப்பொருள்க ளாகார்” என்றும் கூறல் வேண்டும். ரூபப்பொருளெல்லாஞ் சடமென்றான் வியாத்தியின்னும், ஒகலின், சடமுரூப மாக்கலாஞ் சித்த ரூபமாகலாமெனின், அவ்வாறே சிவவியாப்பியப்பொருளெல்லாஞ் சடமாமென்றான் வியாத்தி யின்மையின், சடமுஞ் சிவவியாப்பியமாகலாஞ் சித் தஞ் சிவவியாப்பிய மாக்கலாமென் றுறுதி கடைபிடிக்க. அது நிற்க. சிவசத்தி சிவ வியாப்பியமெனப்பது சாவாகம் சித்தாந்தமாயச் சர்வசம்மதமா மன்றே! இனி அது கொண்டு சிவசத்தியுஞ் சடமாதல் வேண்டாமென்று நீர் கூறுது விட்டது என்ன? இவையெல்லாம் விவேகித்தியு ஞானம் துறது மத தாரபிமானத்தினால் தம்மிடத் துச் சாராது தூரம் போயினமையின், இவ்வாறெல்லாம் பிரலாபிக்காவின்றீர். இனி “வியாப்பியமாயின உங்களுக்கு அயிக்குங் கிடையாது” என்றீர். நிருபசரித்தியைப் புறம் அபேதவாதிக்குக்கு இதத்த தோஷமெய்தும், அவ்வாறன்றி, விபாபக வியா ப்பிய சித்தமாக “உடலுயிர் கண்ணருக்க னறிவொளிபோற பிறிவரு மத்துவிதம்” கொண்டு நமது சித்தாந்தமே யறியமாட்டாத நீர், இங்ஙனம் பிரலாபிதபலப்பறி நமக் கொடு தோஷமும் எய்தமாட்டாதென நொழிக.

“உதைநுமிப் பகவர்க்கம்”

“பிரளயாகலுக்குத் தேகமில்லை” என்றும், “இல்லாமையால் அவர்களுக்குத் தேவருருவாய் வந்ததுநீர்க்கிருக்கு மென்ப தடாது” என்றும், பேசினீர். “பிரள யாகலராவா இன்னரென றறியமாட்டாமையானும், சாதாரணத்தை நிராதாரத்தைக் கன்ன சொருப மறியமாட்டாமையானும், இங்ஙனம் பிரலாபிதத்தென நொழிக.

“ஓதி யுணர்ந்து”

இதன்சன் “பவுதிக சிவதருமினி தீக்கையொன் றுண்டு” என்றீர். இவ்வாறு கூறிய நீர், உலகதருமினியும் நயித்திக வுலகதருமினி யொன்றுண்டென துரைக்காத தென்கொடோ! அது நிற்க. கிருகத்தருக்கும் நயித்திகத்தினை யுண்டு; நயித்திகப யிம்மசாரிகளுக்கும் பவுதிக தீக்கை யுண்டு” என றத்தியநத விரோதஞ் சொன்னீர்.

நிவருணபாடியுத்தன் விரிததும் காட்டி மருதநாகம். விஸ்தாரபயத்தினால் ஈண்டு ஏழு திரநிலம்.

“அழ்விலாக் கிளையினால்”

இதன்கண் “வெண்குச் சிவசத்தி வியாப்பியம்” என்றது, சிவசமவெணையாகச் செலுத்தப்படுதலால் உபசாரம்” எனநீர். உபசாரமாயிற் செலுத்தப்படாது. செலுத்தப்படாநிறாவும், அதனை “வியாப்பியமென்றது உபசாரம்” என்றால், என்னை ஈண்டு என்னாகு மாறாவென்ப உபசாரமென்பதோ டொக்கு மென ருழிக.

“இம்மையே யீரோட்டாண்டு”

இதன்கட் பிரிப்பின்றி, ரூபசிவசமவாதி அருபசிவசமவாதி பென்னு மிருவர் முகத்திற்ரும பொதுவாக வெடுத்துக்கொண்டு, “தம் மெய்வடிவாஞ் சிவத்தைச் செய்மையே பெறுகை முந்தியென்றுஞ் செப்புவார்கள்” என்று ஆசிரியர் பிரத்தியக்ஷமாகவே சொல்லி ஒதுக்கிவிட, “இது ரூபசிவசமவாதியைமாத்திரஞ் சொன்னது, அருபசிவசமவாதியாரிய பொய்கைச் சொல்லவில்லை” என்று, நீர் சொல்லுந் கொட்டியாது மில்லை. அதுவேயுமன்றிப், பரமதமுத்தியெல்லாம் மண்டித்து, முடிவிற் சித்தாந்தமுத்தி நிர்ணய நாட்டுதற்பொருட்டுச் சொன்ன “சிவனடியைச் சேருமுத்தி செப்புவதிங் கியாமே” என்னும் வாக்கியத்தினையுந் “தன்னடியைச் சேருமுத்தி” என்று முத்தியார்த்தலங்கனம் பண்ணி, அன்னியபரமாக அந்தாளுசொல்லின், உலகத்தில் நிர்ணயவாரிசை பென்பதே யின்றி வியவஸ்தை கெட்டொழியும். அன்றியும், “ஈசன் புண்டரிசுத்தான் சேரும் பரிசினே” என்றறறெடக்கத்தான் யான்கும் இவ்வா ருறுதல்ன், இந்த அப்பியாசலிங்கத்தனை அகிக்கிரமித்துக் சவுணப்பொருள் சொல்லுநியாயவிரோத மென்பது சாஸ்திரம் சந்திரைக் கேட்டநிக. அருபசிவசமவாதியாநிய தும்கை அருப சிவசமவாதியென்ச் சொல்வதேயன்றி, ‘உருவ சிவசமவாதி’ யென ஈண்டு யாருஞ் சொல்லார். துமது அவசிரந்தாந்த் திதத சிவசாதிருநிய சிவசாத்தியிக் கியமென்னும விசேடணுத்தவிதமுத்தி சுதந்தாதவிதமுத்தி உன்தென்பதுஉம், மற்ருச் சுத்தாதவிதமுத்தி வேறென்பதுஉம், அநதச் சுத்தத்திற்கு அர்த்தம் உரைப்புழிக் காட்டுதும், நீர் சொல்லும் விசேடணுத்தவிதமே விரிட்டாத்துவிதப் போலி பென்ப தறியாது, மாறிக்கொண்டு, மது சுத்தாதவிதமுத்தியை ‘விரிட்டாத்துவிதப் போல்’ என்றும், விரிட்டாத்துவிதப் போலியாம் விசேடணுத்தவிதமுத்தியைச் ‘சுத்தாதவிதமுத்தி’ என்றும், பிரஞ்ஞயினதிக் குமுறும் குமுறுபடைக்கு, நாய் கூறும் பரிசாரம் இனது. சைவசித்தாந்தத்திற் சொல்லும் அதுதுவிதபத்திறதும் அயிக்கிய பத்திறதும் பொருள வேற்றுமை யறியமாட்டாது, அயிக்கியஞ் சொல்லும் அதுதுவிதவாதத்தில் வீழ்நது, இரண்டற்கும் பொருளொன்றென்று புலம்பிப் பிராந்தராயினர்.

“ஒது கமை யங்கள்”

“சிவனடி” என வருமிடனெல்லாம் “முத்தான்மாவினுடைய வடி” என்று இலக்கியப்பொருள் சொல்லு நீர், ஈண்டு “அரனடிக்கி மடங்கும்” என்பதற்கும், அவ் வாறே பொருள் சொல்லல் வேண்டிமன்றி, முக்கியப்பொருள் சொல்வது தமக்கிழுக்காத லறிக.

“வேதநூல் வைதநூல்”

இரன்சன் “கீண்மறையி னெழுப்பொருள் வேதநாதத் - திதல்பொருள் கொ ண்ணிராக்கு நூலசைவம்” எனவே, “பிறநா நிகழ்பூர்வஞ் சிவாதமங்கள் சிததா ந்த மாறும்” எனபது, அது வேதவேதநாதங்களுக்கு அன்னியமாஞ் சான்றாங்குள னவையாளுக்குப் பூர்வபகவர், சிவாதமங்கள் அந்த வேதவேதநாதங்களினது சிததாந்த மேன்றி, பொருள்படுமெனபதறு நோக்காது, “சிவாதமங்கள் சிததாந்த மாறும்” எனின் எதிருடைய சிததாதமென நவாய்ப் பொருள் காணமுடியு நோக்காது, “வே தாதாபுத்திபுத்தி” “வெஹலாதிபுத்தி” * “விவா ணிப வெஹலாசுபாச” என்பிங்கனம் சிவாதமங்கெல்லாம் ஐரகண்டியமாகச் சொல்வது நோக்காது, பிர திவ்யபாதிக்களில் வேதமறநிங்ளை பெயித்தச சொல்வது நோக்காது, பதிபகபாசபா ரித்தபேசங்கனம் விபுதி ருத்திரகாசாரண பந்தரகாசபேச சிவபுராணி சைவதரும கருதும், பிரபும், வேதமாசம் மிரண்டிறஞ் சுருட்டமாசவும் விவாசயும் சமாதவே சொல்லுதலின் அந்த விரண்டறதும் பேசு மில்லை” என்று சதர்வேததாராபரிபுசங் கிர காந்தனி பெயித்தோதியது நோக்காது, என்கும் பூர்வபா வாக்கிய விவோதமாக வேதவேதநாதங்களையும் “பிறநூல்” என்று கையித்துப், “பூவபகக் மாம்” என்றுசொ ண் னறும்முடைய அந்தருதாயின் மாகாசமிய மாசுதர்பால தனற! அந்நேல், சைவா சமபாளுள், “உலாதநல், கையதிம், அத்தியான்மியர், அபிமார்க்கம், மாகதிராபென ஐவமகப்பதிது, மாந்திரமொழிநக நானும் புறநூல்” என கையித்துதிசையும், “வெஹலெஹெசுவாதா” என வேதநாத நாயும், பரமநம்பொளி கையந் தேததன் மலையாம்பிவெனின், மலையாதாது; ஆண்டு “வேதம்” என்றும், “வேதா ந்தம்” என்றும், கூறியன, சதர்வேதவாளு முபபிடநங்களு மல்ல, வேறு சான்றிரக தாங்குள மெனபது, சிவஞானபாடியத்துள் விளக்கிலும், அவ்வாறு அவிநோதநய ✓ எஞ் செய்யாகநல், பொருள பகதது, இரண்டனையும் அபபிராமாணணியமாக்கி, யத் தாவுக்குத சோஷமெய்துவிக்குமென துணாச.

“சன்மார்க்கக் சமர்க்கம்”

இதன்கண் “சன்மார்க்க முசல் காணகுத் சன்மார்க்கத்திற் சன்மார்க்க முத லாகத் தனிதனி காண்காம்” என்றும், அவைகளின் பலங்கனாகிய சாலோகிய முதல் காண்குத தனிதனி கெண்ட சாலோகியாதி நயிட்டிகதிஷா முத்திகளாயுப், காலாக்கினியாதி புவனபதி சாலோகிய முதற் பவதிரதிகா முத்திகளாய் நிருக கும்” என்றும், “இவைசுருள் அவரவர் சாயுச்சியமாவது அவரவர் சமபலப் பிரா த்தி” என்றும், சொன்னீர். காலாக்கினியாதி புவனபதி சாயுச்சியங்கள் பெறுப வர்களுக்கு அந்தந்தப் புவனபதி சமபலமுளதாயின், அவர்வர் அந்தந்தப் புவ னபதி கிருத்தியஞ் செய்துகொண்டு புவனபதிகளா யிருப்பார்களோ? அதுவன்றி அந்தந்தப் புவனபதி சமபேக போத்தர்களாய் மாத்திர மிருப்பார்களோ? முன்னதமை யாது; அனுகிருதாத புவன பதித்தவம் பரிபக்ருவ மல மல வாகுத தாரதம்மியவான் கனாகிய பிரளயாகலர் விஞ்ஞானகலர்க்கே யன்றிச் சலாக் கின்மையி னென்பது. அன்றியும், “மேதபுவனத்திலிருக்கும் புவனபதிகள் அந்த அதிகாரத்தினை விட்டு மே

* இ-ள. “வேதசாரமாயிருததலிற் சிததாந்த மாம்” ஏ-து. “வி-ள. “வேதா ந்தங்களில் ஏகனே ஆன்மா * * *” ஏ - து.

லே பொருப்பொழுது அத்தகயித்த சீழ்ப்புவனத்திலிருக்கும் புவனபதிசன் அவ்வவதி காரம் பரிப்பார்கள்” என்றே ஆகமங்கள் கூறுதலின், புண்ணியவிசேடத்தினுறு புது வதாக அவ்வபுவனபதி சாயுச்சியம் பெருநிற்கின்றவர்களே அவ்வவதிகார நிரவாகஞ் செய்வார்களென்பது செல்லாது. இனி அவ்வபுவனபதிகள் அவ்வவதிகார கிருத்தியஞ் செய்துபோதராநிபத தாமும் ஒருங்கிருந்து அவர்களைப்போல வதிகாரஞ் செய் பவெனின், அங்ஙனஞ் செய்யிற் பின்னசங்கற்பமாகச் செய்யப்பட்டுக் கிருத்தியம் வேறுபட் டொழியு மென்க. என்னை? மல மலவாசனைக் ஞானவாங்காறும் அபின்ன சங்கற்பவான்க ளென்றல் செல்லாமையி னென்க. இங்ஙனமாகலின், முற்கூறியது அமையானம யறிக. இனிப் பிற்கூறியதுங் கூடாது; மல மலவாசனையுளவாங்கா றும் அதிக பலாதிகாரவாஞ்சையுடையவர்கள் அந்த அதிகாரஞ் செய்தற்கேற்ற சம பலமுளதாயிருக்கவும், அதன்கண் உபேகைபண்ணிச் சமபேரக போத்திருத்தவ மாத் திரத்தி லடங்கியுப்பார்க ளென்ற லனமயாமையின். இங்ஙனமாகலாற், புவனபதி சாயுச்சியங்களில் வைத்துச் சமபல சாயுச்சியமென்பது, முறொப்புச் சாமியமனறெஞ் பதி, பசுமரத்தானியாக நாட்டப்பட்டது. ஆகலின், இவற்றோ டொருங்குவைத்தெ ண்ணிப் பரசிவ சமபலம் பரசிவ சாயுச்சிய மென்பது உம், இவைபோல முறொப்புச் சாமியமனறென்பட்டு, விருத்திராசுரன்போலச் சுவவாக்கு வச்சிரகதாரமும் துமமா றறானே நாட்டப்பட்டது.

“ஞானத்தால் கிடென்றே”

இதன்கண் “முறையே நிராதார சாதார அசத்தியோ நிருவாணநிகைகளில் திக்ஷாங்க திக்ஷாருபங்களாகுஞ் சிவனது ஞானங்கிரியா வியாபாரங்களுங் குருவினது ஞானங்கிரியா வியாபாரங்களுந் திக்ஷாங்கமாகுஞ் சிவனது ஞானங்கிரியா வியாபா ரங்களு ஞானம்” என்றும், “அவ்வாறு சிவாகமங்களிற் சிறப்பித்தலின் திக்ஷையு ஞானமாகல் சிவாகமப் பிரகிதம்” என்றும், “இவ்வாறுகலின் இவ்விடத்தில் “ஞானம்” என்றது திக்ஷையே யாம்” என்றும், “இங்ஙனமன்றிச் சைவசித்தாந்தப் பெயரின் மறைந்து பரமதவாபாசகராயிருக்குஞ் சிவ ஞானத்துக் கங்கியாயிருக்குந் திக்ஷையை ஞானத்துக் கங்கமென மாறிக்கொண்டு, சீவ சிவ அயிச்சிய விஷயக சிவ சத்திகரண ணைமித்திக பவுருஷப் பொதுஞானமாசத்திரமே ஞானமென்பார்கள்” என் றும், “அவ்வாறேதின் ஆசிரியர் “திக்ஷையே மோக்ஷ சாதனம்” என்று பலவிடத் தும் விஸ்தரித்தலின் பூர்வாபரவிரோதமுற அப்பிராமாணியமாய் விடும்” என்றும், “அவ்வாறு ஆசாரியர் வாக்கியங்களை விப்பிரலம்ப வாக்கியங்களாக்கிப் பேசுவார்க ளோடு பேச்சு எற்றிற்று” என்றும், “மலகுணமாகும் அஞ்ஞானம் ஆன்மகுணமு மன்று; ஞானத்தியந்த பாவமு மன்று; புத்திகுணமாகுஞ் சாதேகவிபரீத ஞானங்களு மன்று; புத்தி பொருந்தாத சரீர நானெனலும் ஆன்ம சகிதாவித்தையின் குணமாகுஞ் சரீரா ன்மப் பிராந்தி ஞானமு மன்று; வேறாம்” என்றும், “இந்தச் சரீரானம் ஞானமாகு மஞ்ஞானம் விவேகஞானத்தால் உண்ணிக்கமுறறலும் மலத்திரவிய நீக்கமின்றிப் புற நீக்க முறது, இருசந்திரஞானமாகு மஞ்ஞானம் விவேகஞானத்தா லுண்ணிக்கமுறற லும் நேத்திராபடலத் திரவிய நீக்கமின்றிப் புறநீக்க முறமைபோல” என்றும், “நேத் திராபடலத்திரவியம் படல நீக்கு முபாய ஞானத்துணையுடைய வைத்திய சத்திரகன்ம ததால் அவ்விருத்தியோடு நீக்குதல்போல மலத்திரவியமும் மல நீக்கு முபாயத்துணையு டைய சிவதிக்ஷாகுறிச் சிறமனமத்தால் மவுட்டிய விருத்தியோடு நீங்கும்” என்றும்,

* சேபணம்=பெயதல். ௭ விபிரலம்பம்=ஞா.

செய்யும் சம்பிரமம் தூரம் போய்விட்டது. இதுவேயுமன்றி, மலத்திரவியத்திற்குப் படலாதி திருட்டாநதங்களை யபேக்ஷிதது முக்கிய திருட்டாநதம் அந்தகாரம்; அது தீபாதிப் பிரகாசமாத்திரத்தால் நிவிர்த்தியாவதன்றிக் கிரியாவியாபார மாயிரற் கூடினும் நிவிர்த்தியாவ தில்லை; கிரியா வியாபாரமெல்லாம் தீபாதி யுற்பத்தி நிமித்தமாக ஸன், தாட்டாநதத்தினு மிங்ஙனங் கண்டுகொள்க. அது நற்க. “சீவ சிவாத்வைத விஷயக ஞானம் பவுருஷப் பொது ஞானம்” என்றும், அதற்குச் சிவசத்தி கரணம்” என்றும், சொல்வார்கள்” என்றீர், அவ்வாறு சொல்வார் யாவா? * “தக்ஷயக்ஷயீ?” ஆறும் ஆன்மாவினது ஞானம் பாசத்தினை விஷயீகரிக்கும்போழ்து பாசஞானமென்றே சொல்லப்படுவதன்றி வேறுகச் சொல்லப்படுவ தன்று; அதுபோலச் சிவததினை விஷயீக ரிக்கும்போழ்து சிவநிட்டமாஞ் சிவஞானமென்றே சொல்லப்படுவதன்றி வேறுகச்சொல் லப்படுவ தன்று. இனி அப்பெற்றித்தாரும் ஆன்மாவினது ஞானம் முத்திவியததி யிரண் டற்கும் நலிவே வாசனை மணநது பசுஞானமெனச் சமீபியிற காணப்படு மத்தனைபே யன்றி வேறில்லை யாகலின், சீவ சிவாத்வைத விஷயசஞானம் சிவசாதிகரண கைமி த்திகப் பவுருஷஞானமென்பது பொருநதாமை யறிக. சிவசத்தி கரண மென்ப துடம், பொருநதாது. எனனை? குலாலகரணமார் தண்டசக்கராதிகளுககுப்போலச் சிவசத்திக்குச் சுவாதந்திரியபங்கம் வருமாகலின். அல்லதுடம், பிரயோசகனைப் பிர யோச்சுகளுக்குச் கரணமென்று சொல்வா ருலகத் திலராகலின், ஆன்மாவிற்குப் பிரயோசக ரூபயாஞ் சிவசத்தி, ஆன்மாவிற்குக் கரணமாமென்றல், செல்லாதென்க.

“அறியாமை யறிவகற்றி”

இந்தத் திருவிருத்தம் “திருபதார்த்த விவேக பசுத்தவ சிவத்தவ விவேக ஞானத்தல், தியானமுந், தியானத்திற் சமாதியஞ், சமாதியிற் சதேக வேமுததி சாக்ஷா மகார முகிழ்க்கு முறைமையஞ், சாற்றுகின்றது” என்றும், “இந்த மூன்றனுள்ளும், ‘ஒருவாதனை’ யென்றோர்ப்படுஞ் சித்தார்த்த மாவாக்கியத்தின் மூலகை முப்பதங் கள்ளுது இலக்கியப்பொருள் விளங்கும்” என்றும், இந்த “சுயரூபி” யாதி மூவி டகருதி மூவாக்கிய முப்பதங்களுள், கரிமுதன் முடிவின் மும்முப்பதங்களுக்கும் இல க்கியப்பொருளாவன, ஆனம பர சிவங்கள்” எனறும், “அந்த மூன்றனுள் நரிப்ப தப பொருளாம் ஆன்மதத்துவம், சமனைபரியந்தமாஞ் சாக்கிரஞ் சொப்பனமென பபரிம் பிரத்தியாகாரத்தானம் தாரனைத்தானம் வரையிற் பசுத்தவநீங்கி யுன்ம ளுமூலமாஞ் சுமுத்தியெனப்படுந் தியானத்தானத்துத், திரோதானசத்தி நிக்கிரகிருத்தி யத்திற்கும் பராசத்தியனுத்திரக கிருத்தியத்திற்கு நலியாயுற்றவிடத்துச், செயற்கை யாய் வந்த பசுத்தவமுமன்றி யியற்கையாய் விளங்குஞ் சிவசுதவமுமன்றிக் கேவ லஞ் சின்மாத்திரமாகத தன்னைக் காணப்படு மவசரம்” என்றும், “அந்த ஆன்ம தத்துவமும் மல மலவாசனா நிவிர்த்தி தாரதமயித்தால், தூலான்மா குக்ஷாமான்மா பராநாமாவென மூவகைப்பபிம்” என்றும், “இனிச் சம்புகூதத்தில் இவ்விடத்திற் காணப்பபிம் இலக்கியப்பொருள், அனதிக் கிராந்தவித்தக சனமாத்திர அபரசிவம்” எனறும், முதற்பதத்தில் இலக்கியப்பொருளாகும் பரதத்துவம், கேவல கும்பக

v * ஆசிரியர். “தத்தர்மதர்மீ” என்பதற்கு—‘தற்றருமத்தார் தருமீ’ என மூன் றாவேற்றுமைத்தொணைப்பொருள் கொண்டார்; சிவஞானபாடியத தாரஞ் குத்திரத் தமதி யதிகரணத்திற் காண்க.

செழுத்திராசகித திடானத்தானமாம் உன்மனோலு சுழுத்தியி னென்மாத்திரமாம். காணப்படுக தன்னையுஞ் சிவனையும் அந்தத் தியானவறியில் முடிந்திருந் குணிய கும்பக மவுனமுத்திராசகித சமாதித்தானமாம் உன்மனோலுமென்பபரி திரியத்தல் அதிகிராசகித விந்துமாய் நிஷ்களமாய் விபாபகமாய் இவ்வாறு காணப்படுக மகேசரம்” என்றும், “அந்நப்பரமென்பதன தாரதம்மியத்தால் அவ்வாறு மூலகைப்படுத்தி தூல பரஞ் சூக்ஷ்மபரம் பரபரமென்ச் செப்பப்படும” எனறும், “முடிவபதத்தில் இவ்வி லுப்பொருளாகும் சிவந்தவம, அவ்விடத்தில் அவ்வாறு காணப்பட்டுச் சிவனோடு தன்னையு மரச்ச் சமாதியறிவு முடிந்திருந் குணியாக கும்பக மவுனத்த மு திராசகித சாக்ஷாதகாரத தானமாம் உன்மனோபரி யென்பபரி திரியத்தல் நிஷ்கள மாகித சாட்குணணிப பரிபூரண சுதத சிவமாகக் காணப்படுமவசரம்” என்றும், “அந்ந சிவத்தவமும் அவ்வாறு தாரதம்மியத்தால் தூல சிவஞ் சூக்ஷ்ம சிவம் பரம் வுமென் மூலகைப்படும” என்றும், “இத முப்பகுப்பு ஆனம பர சிவங்களு ளிருபகுப்பு, ஆனம பர சிவங்களை தாரணைதானஞ் சொப்பனாநாதமாஞ் சரணு சுத்தியனையில் அத்தியசிக்கப்படும” என்றும், “அந்நமகாவாத்தியத்தற்கு இத்த இலக்கியப்பொருளின் வேறும் வாசகியப பொருள், தத்தவந்நபகக் சமபுபகக் முப்பொருள்” என்றும், “இவ்வாறு சொல்லுவத மாரிக்கத்தனற்றன, சோசமவாதி சிவமாதிரவழிச் சொ லுஞ் சிவரணங்கனாகு மனோங்கார புத்தி வியாபாரவாங்காற்றன், அறியாணமயுந் வகறறுதல் முகலானவைகள் செய்யப்படும” என்றும், இதன்சண் “அறியு” எனறது, “தேவா நரர் முதலிய கிருத்திருத்தவ கிருத்திராதத்தருத்தவ லக்ஷண நித்தவ சின்ன அசுதத போத்திருத்தவமுடைய கலா வசியத்தவ துரநர பசுவாங்கமார் தூல சிவமும், மாதிர மாதிரேசுரர முதலிய சாதிரசிய சாவஞ்நுத்தவ சர்வசர்த்திருத்தவ லக்ஷண தூல சிவத்தவ சின்ன சுதத போத்திருத்தவமுடைய கலா வசியத்தவ விதர பரிவாசகமாஞ் சூக்ஷ்ம சிவமும், அனுகூலசர்வமுதலிய சூக்ஷ்மசிவத்தவ சின்ன சுதத போத்திருத்தவமுடைய பதவாகமாம் பரசிவனு பென்று மிம் முப்புருடசர தூல புத்திரப பொல் முச் சிவன்கும், அறிவை விளக்குதலாகும், தத்தவலக்ஷண மாரு மிகத முச் சிவத்தவ சுத்தி, தத்தவசுத்தபண்ண, வேறு யத்தனமின்றிப் பண்ணப்படுமாதலாகும், அந்நத்தவங்களை யுபசாரத்தால் அறியென்று சொன்னது” என்றும், “அந்ந” எனறது, “அந்நத்தவங்களைச் சுததபண்ண” எனறது, “தத்தவசுத்தபண்ணு முனதமையாவது, தத்தவலக்ஷண ஆன்மதத்தலக்ஷண சிவத்த தத் லக்ஷணங்களாகும் இந்த முப்பதார்த்த லக்ஷணங்களைப் பரோக்ஷமாகவறிவதாம் ரூப த்திரயம், அந்நலக்ஷணங்களை அனனியோன்னிய விவக்ஷணங்களாகப் பரிஆதித்திய தாலுர திரிசுத்திரயம், பரோக்ஷமாக வறிநதவைகளை மனோங்கார புத்திகிருத்த னால் அபரோக்ஷமோல அபினயிதது மகாவாகசிய வாச்சியப்பொருள்படப் பலவித மாக வறிதலாலுர திடானக்குறித் தியானத்தி னைவறுதலாலுர தியானத்திற் சமா திக்குறி யோகத்திரயம், சமர்த்தித்திபின், அபரோக்ஷமாக வறிதலாலுஞ் சாக்ஷாதகார குறிப் போகத்திரயம், சாக்ஷாத்கரித்திபின்பு, தத்தவங்களையுந் தத்தவபடத்ததனூல் ஆனம சிவன்களில் வைத் தத் தத்தத்தன்மைகளையு மறுத்துக், காரணத்தடைவிலொங்க ளியடக்கித், தத்தவங்களுக்குத் தான்வசியனு யிருந்ததை நீக்கித், தனக்குத் தத்தவங்கள் வசியங்களாகத் தான் வசியயிருத்தலாலுஞ் சுததித்திரயமென்று மித்த ரூபதிரினை யோகமோக சுததிகள் பண்ணித், தத்தவங்கள் தனக்கு வசியங்களாகத் தான் வசிய யயிருத்தலாம்; யோகசாதக சாமர்த்தியாதிக் முடைய சிவானுபத்தனைச்சித்த

சிவசம்மையோடு பண்ணும் யோகசாதகத்தில் அதிக சாமர்த்திய மில்லாத சிவ ஞானத்துணைச் சாத்திய சிவகன்மயோகியாயிற், சொல்லியகுறிப் பரோக்ஷ ரூபநி ஷனயோகபோகங் கூடி, யம நிய மாதிரி மனோவாயு செய வச மாத்திரத்தினால் அநந்தத்தவந்னை யொருபிரகாரத் தன்வசமாக்குத லாகுஞ் சுதந்திரயம் பண்ணப் படும்; யோக சாமர்த்தியமில்லாத சிவகன்ம மாத்திரத்துணைச் சாத்திய சிவஞானயோகி யாயிற், சொல்லிய குறிப் பரோக்ஷரூபநிசனங்கள்பண்ணி, அனன்மாவை ஆன்மாவெ ன்று மபிமானத்தைத் தியாகம்பண்ணுவதாளுஞ் சுதந்திரயம் பண்ணப்படும். இவ் வாறன்றி, மமகார வகங்காரத் தியாச்சியம் பண்ணுவதற் தத்துவ சுத்தியாம். அல் லாத வெருவாகத் தத்துவ தாத்துவிகப் பிரவஞ்சமெல்லா நிராகார நிராலம்பமாம் மாயை மகாமாயைகளின் றேற்ற மாதலால், அவ்வா றகண்டிதமாகக் காரணாகார நிராகார நிராலம்ப நிஷ்பிரவஞ்சமாகச் சிந்தனைபண்ணுவது மாத்திரமுந் தத்துவ ஸத்தி யாம். இவ்வாறு முச்சிவயோகிகள் பண்ணு முப்பகுப்புத் தத்துவமுசலிய முப்பதார்த்த முச்சுததி யோகவழியிற் பழகிப் பழகிப் பண்ணுமிடத்தும், பிரமாதி பதமுததிகளாகும் அபர முத்திக்குறிச் சித்திகளைக் குறித்து முச்சிவயோகிகள் பண்ணு முமுறைமையிற் சுவாவதிசுத்தியோடு விரும்பிய மூர்த்தியில் வைத்துத் திரிநுப நிசன யோகபோகங்களைப் பண்ணுமிடத்தும், சித்திக்குப் பின் முத்தி விரும்பின முத்திவழி பழகிச் சுததியோடு பண்ணுமிடத்தும், அசுத்த பூதாண்மாதிகளைச் சாலம்ப சிவயோக மார்க்கங்களிற் பழகிய வொருவழிவைத் தடக்கிப், பின்பு சுததபூதாதிதொட்டுச், சமா ஞாதமட்டுமுட்டும் பூதாண்ம சித்துபாதித் தூலதேகக்குறிப் பூசங்கன்றிற்றுன், அதனு யான்ம சித்துபாதிச் சூக்ஷ்மதேகக்குறித் தத்துவங்களின்றான், அந்தரான்ம சித்து பாதிப் பரதேகக்குறி யந்தரத்தின்றான், சீவானம சித்துபாதி யகங்காரமாத்திரசூத்ரிச ிவன்றிற்றுன், மந்திரான்ம சித்துபாதிப் பிரசாதமுதலிய மந்திரத்தின்றான், ரூபநி சன யோக போக சுத்திகள் பண்ணப்படும்” என்றும், “அறிவகற்றி” என்றதற்குப் பொருள் இவ்வள வுமெனவது” என்றும், “அறியாமை யகற்றி” என்றத, “மல மல பாசஞ்சுத்தித் துவாரத்தினால் ஆன்மசுத்தி தானே பண்ணப்படுதலாலும், மல மலத துவமென்று வேறு தத்துவமாக மறிக்கப்படாது மலோபாதிபற்ற பசுத்துவத்தோடு பசுத்துவமென்று படிக்கப்படு மாகலாலும், ஆன்மசுத்தி பிரதானமானகயால் ஆன்ம சுத்திபண்ணியெனவே யுறையப்படும்” என்றும், “அந்த வறியாமை முளசொல்லிய முச்சிவனிற் தூல சீவனாளுஞ் சகல பசுவர்க்கத்திற் காணப்படும் பிரஞ்ஞாமோக அஞ்ஞானமூல பசுத்துவத்தின் வேறாக மூர்ச்சாமோக அஞ்ஞான மூல சிவத்துவ சூனிய வறியாமைப் பெயர்ச் சிவத்துவ பசுத்துவமுந், தூலசீவனாகும் பிரளயாகல அஞ்ஞானாகல மூடபசுவாக்கத்திற் காணப்படும் அப்படிப்பட்ட தூலசிவத்துவ சூனி யக்குறி யறியாமைப்பெயர்த் தூல சிவத்துவ பசுத்துவமுந், சூக்ஷ்மசீவனாகும் மந திரேசுவராதி பதிவர்க்கத்திற் காணப்படும் அப்படிப்பட்ட சூக்ஷ்ம சிவத்துவ சூனி யக்குறி யறியாமைப்பெயர்ச் சூக்ஷ்ம சிவத்துவ பசுத்துவமும், பரசீவனாகு மனு சூசிவாதிசுனிற் காணப்படும் பரசிவத்துவ சூனியக்குறி யறியாமைப்பெயர்ப் பர சிவத்துவ பசுத்துவமுமென்று பல வகைப்படும்” என்றும், “அந்தரநத் பசுத்துவ பசுத்து அநந்தத்தத் தத்துவசுத்தி நடு நடுவே கண்டு தத்துவசுத்திப்படி முச்சிவயோகிகள் பண்ணுமுமுறைமையிற், தூலதர சிவத்துவ பசுத்துவத்தைச் சிறிது மலசுத்தித் துவாரத்தி னாலும், தூலசிவத்துவ பசுத்துவத்தை மூன்று மலசுத்தித் துவாரத்தினாலும், சூக்ஷ்ம சிவத்துவ பசுத்துவத்தைத் தூல மலவாசஞ்சுத்தித் துவாரத்தினாலும், பரசிவத்துவ பசு

த்துவந்தி" (அகநாடு மலவாசனாசுதி துரைத்தினுலா, சம்பவணைச் சந்தா) என்றும், "அதியாமை யகந்தி" என்பது கிவ்வளவு பொருள் என்பது" என்றும், "மொபர சிவத்துவாபியத்தி" (தித்தமலவுபர மலவாசனே தாசு) (பாபாசித்தமா தலா), "அதிவிஷாணை" என்பது, தியானசகனாதல் மினமாத்மபாபா, மாணப் பதிமென்ற அனுபவக் சம்புபகை யிருவகை மானமாகினை" என்றும், "அதிவசனே" என்றது, "முன்னையி ன்னுபகை பர சிவங்கள் சிவபகை பர சிவங்கனெனது ானரு தித்தகனையும்" என்றும், "அருவினா" என்றது, "சிவரத்திலுளது விளகவிப புற சாத த மினுக்கார புத் தியாபாரவங்கா" என்றும், "அதியாந்தி" என்றது, "திருசிபமாக தோக்காமல்" என்றும், "அதிபுது" என்றது, "தடத்தலகனா நிபுணக சொருபககனா பரிாகு நிசுணககுறிச் சிவநாபா, அகதச் சிவநாப மாநா சாஸ்திரியபினைக்காகுறி விலகனமாந் குகனாவிக் காத்திச் சிவதரிசன பென்று தசகாரியத திருகாரியம் பந்திப பார்த்து" என்றும், "சுரியாதே" என தது, "திருசிபமன்றிச் சாவ திருக்குருபமாக" என்றும், "சுரித்தா" என்றது, "ஸ்ரீவராயநா" யாதி மகாவாங்கிய முனதாசுந் முனதாமயி விலங்கிப்பொருளா கும் அனுபகை தற்பொருட் சிவகுறிப்பது, சம்புபகை புறப்பொருட் சிவாங்கி வில ட்ட தற்பொருட் சிவகுறிப்பு, ஆரோபி சம்புபகை புறப்பொருட் சிவகுறிப பென்று முன்நாள், ஒன்றின மாதா மொபப் பொருத்தப பண்ணுரு சிவ த்தியானமாந் தசகாரியத தொரு காரிய சிவமொகம் பண்ணி" என்றும், "அக தக் சரணங் கொடுங் கூடாதே" என்றது, "காரணயிற் கருவநிப போலியாப போன மணதா திருபி விடயத்தில் பிற்தகுரு சகலதன்மை தாக்காமல்" என தும், "யாடாதே" என்றது, "யோகநித்தரா முத்திர மணதா தருபபிப் பிராநி ருத நிததிரமயில் முமுருகிக்குந் சேவலாதனமை தாக்காமல்" என்றும், "குருமுது ருப்பையாகில்" என்றது, "முதசொல்லிய தியானத்திற் சொல்லயநிக் தியாந்ருக தியானத்திலே யப பகுபிறந்து நேபதநுதது யத த்யயமாத்திரததல் அடங்குய தாந்ரு சிவபுத் தியான விசேடசமாதி பண்ணி யிருப்பையாகில்" என்றும், "பிரிபாத விவனாணை" என்றது, "பிராசப பிரேரிபததனமைச் சம்பாதகாரியருத விவரண ருளை" என்றும், "பிரிநு ரோன்றி" என்றது, "அகதச் சம்பாபம் விடநிச் சாதி ருசிய மாததிர மித்திர சபகதியாகச் சாக்ஷாதகரிசபபிபம்" என்றும், "பிராந்ருத பேதிமலாந் தாருப ரோன்றி" என்றது, "அதவன்றிச் சித்திரதகருககெல் லாம் வியாபகமாய் தாரசமாயச் சாக்ஷாதகரிசபபிபம்" என்றும், "நெதியாந்ரு" என்றது, "திருக்குந் தருநியத்திக் குறி வினா" என்றும், "அனவியெல்லா மல் லவாய் நின்றொன்றி ரோன்றிய விராதார னாய" என்றது, "அகத தருநியப பொருள்களி லொன்றாநித் தனப்பொரு தாராயினி நிராதாராந்ரு யிருதாம், சமாதி சாமாத்தியபுதி ன்நித்தரு சாக்ஷாதகாரத்தினா சாக்ஷாதகரிசபபிபவன்" என தும், "வேனாந்ரு சிவசாக்ஷாதகாரந்ரு சமாதி சாமாத்தியபுதிநா சித்தருகெனபது தாந்ருபியம்" என்றும், உரைத்திர், "இவ்வுத சாக்ஷாதகாரம் அரவ யோகம்" என தும், "இவ்வுத சித்தப்பிபுருக த்யானசமாதியெல்லாம் அங்க யோகம்" என்றும், நீர தாபே ஆண்டான்பித் கூறுதலாலும், இவ்வட்டாங்குங்காசை சிவாகமங்குசொல்லாம யோக பாத திவனதி ஞானபாதத்திற் கூறாமையாலும், நீர அன்பிற் கூறிய சாக்ஷாதகார ருந னரு சாருபியமலமமர யோகநிஷ்டைப யனநிச், சாய்சிவபலமாரு ஞானநிஷ்டை யனமும், ஆகலன், நீர இவ்வுதனை விரிசெழுதிய வுரையில் ஈண்டை சாக்ஷாத

தொன்று மின்றென் றொழிக. இதன்னைள்ள குழறுபடைகள் விரிசுகிற் பெருகும். அது நிற்க. மகாவாச்சியத்தின் முப்பதததக்கும் அனுபக்ஷத்தின் வாச்சியப்பொருள் இலக்கியப்பொருள் இரண்டு, சம்புபக்ஷத்தில் வாச்சியப்பொருள் இலக்கியப்பொருள் இரண்டாக, நான்கு பொருள் சொன்னீர். இது சர்வசாஸ்திர லிரோதம். இதற்கு மூலவசனம் யாண்டு மின்று. அது நிற்க. ஒருவாச்சியத்தில் ஒன்று வாச்சியப்பொருளும் ஒன் றிலக்கியப்பொருளுமாகச் சொல்லின், லக்ஷணபீசங் கிடைக்கும். அங்ஙன மன்றி, எல்லாப்பதங்களுக்கும் இலக்கியப்பொருளே சொல்லின், வாச்சியத்தில் லக்ஷண பீசங் கிடைக்கமாட்டாது. ‘கங்கையில் வேடச்சேரி’ என்புதி, ‘வேடச்சேரி’ என்னும் பதத்திற்கு வாச்சியமே பொருளாகலின், அதனுடன் அன்னவாயிகளுங் ‘கங்கா’ பதத்திற்கு லக்ஷணபீசங் கிடைத்தலின், இலக்கியப்பொருள் சொல்லப்பட்டது. “கங்கையில் வேடச்சேரி கூப்பிட்டது” என்புதி, “கூப்பிட்டது” என்னும் பதத்திற்கு, வாச் சியமே பொருளாகலின், அதனுடன் அன்னவாயிக்கும் “வேடச்சேரி” என்னும் பதத் திற்கு லக்ஷணபீசங் கிடைத்தலின், இலக்கியப்பொருள் சொல்லப்பட்டது. இனி வாச்சியத்திற்கு லக்ஷணபீசமின்றி இலக்கியப்பொருள் சொல்லால் அவசியந்தாமா தலின், முப்பதத்திற்கு மிலக்கியப்பொருளே சொல்லுதல், மோதமூல மென்று இனி யாயினு மறிந்தனொள்க. அன்றியும், ஆண்டு “அபமஸ்தியாதி” பதங்களுக்கு ஒப் புச் செப்புதல் பொருள்” என்றீர். எல்லாப்பதமும் அனுபக்ஷப் பொருளேயாகவும் எல்லாப்பதமுஞ்சம்புபக்ஷப் பொருளேயாகவுஞ் சொல்லின், அப்போழ்து அதுயோகி பிரதியோகி கிடைக்கா; ஆகவே, ஒப்புச்செப்புதல் யாங்கனம் பொருந்து மென்றே னுஞ் சூக்ஷ்மபுத்தியாற் பார்க்கமாட்டாது, தூலபுத்தியாற் குழறி வையதீர். அல்ல னாய், ஒரு பொருடானே அவஸ்தாபேத வ்யாதிநிலை ‘ஆன்ம பர விவங்க’ னொன மூன்றுபொரு ளாமென்று கொண்டு, ‘இம்மூன்றுமே மசாவாக்கிய முப்பதப்பொருள்’ என்றதரப்பின், இவ்வாறு ஒருபொருளினையே அவஸ்தா பேதத்தினுள் மூன்றாக் வை த்து மசாவாச்சியப்பொருள் சொல்லி, இலக்கணையான் முடிக்கு மாயாவாதியும் ஜயி ப்பன். ஆலின், நீர் பிரச்சன்ன மாயாவாதியென்ப தின் தறிந்தாம். ஆகவே; சைவ நித்தாந்தப்பேரின் மறைந்து, மாயாவாதி யாபாசராயிருக்கு தம்மோ மூலையாடன் முறை யனமென் றொழிக.

“புண்ணியமே றேக்தவிட்தும்”

இதன்ரன் “புறப்பொருட் சிவ சாதி விரிட்டாத்தவத விசிட்ட தற்சிவ வியத்திச் சுத்தாத்வைதஞ் சொல்லப்பட்டது” என்றும், “இங்கனமாகவும், பிரமிதது, ஒரோ விடத்து மதாரந்தரப்போலியாகச் சொல்லிய வசனத்தைத் துக்கியெடுத்துக்கொண்டு, புறப்பொருட் சிவவியத்திசுத்தாத்வைதம், புறப்பொருட் சிவவியத்திவிசிட்டாத்வை தந்தான் விளம்புவோர், வேதாந்தி ராமாநுஜ வேடங் கொண்டு, வேற்றுச் சமய த்தவாக் ளாவா” என்றும், “சிவசாயுச்சியச்சொற்கு வெவ் வேறாகப் பொருள் சொல்வ தெல்லாம், ஏதான்மப் பிரசங்காத்நொக்கு இடங்கொடுக்கு மாகலாற், சிவசாதியா குஞ் சிவசாதிருசியமே ‘சிவசாயுச்சியம்’ என்னுஞ் சொற்குப் பொருள்” என்றும், “ஆதிமுத்தன் அனுதிமுத்தன்” என்னும் “வைசாதிருசியம் மலோபாதி தொட்டி வாத பகிரங்க வார்த்தை” என்றும், “சிவனுக்குக் கிருபாசம்கித்த பஞ்சகிருத்தியம், முத்தனக் கூர்ச்சனீய சம்கிதத பஞ்சகிருத்திய மென்னும் வேற்றுமை வார்த்தையும், வேறு சரணிய மில்லாமையால்” என்றும், “முற்றுஞ் சிவசாதிருசியமென்பதே யந்

நாற்க வார்த்தைபாடலால், அதுவே சிவசாயுச்சியமென்று சித்தாந்தஞ் சித்தித்தது” என்றும், “சிவயிச்சியம்” என்பது உபசரிதாயிச்சிய மென்று பொருளாம்” என்றும், “சிவானன்னியத்துவம்” என்பதில், ‘அன்’ என்பதற்கு அபாவப்பொருள் விரித்தறி, சிவானன்னியப்பொருளென்று பொருள்பட்டு மாயாவதி மதமாம்” என்றும், விருத்தப்பொருள் விரித்துச் சிவானன்னியப்பொருளுக்கு விருத்தமுதலென்று சொன்னதும், அன்னியப்பொருள் விரித்துச் சிவானன்னியப்பொருளுக்கு அன்னியமுதலென்று பொருள் சொன்னதும், சிவனு மப்படியென்று சிவசுத்திக்குச் செப்பப்படுவன்” என்றும், “இப்படி அவர்களுக் கவுட லீகாதம் பண்ணுஞ் சிவானன்னியச் சொற் சொல்லி ஏது பிரயோசனம் விசேஷத்துக் கட்டிக்கொண்டது? ஒன்று மில்லை” என்றும், “சிவசாதிருசியமே சிவசாயுச்சியமென முன சொனபடி சித்தாந்தம்பண்ணிச் சுங் பாயிரு” என்றும், இங்ஙனம் ஆசிரவாதஞ் செய்தீர். அம்முடைய ஆசிரவாதப் பொருள் அமக்கே கிடைக்காமற் றுரமாய், முடவன் கொடியிறேனுக் காகைப்படுதல் போல, வாயுநன்மாதத்தையே பிரயோசன மாத லன்றி வேதின்மையின், அமது மேச்சினை நம்பினார் சிவயாயிருத்தது மய்வாறே யா மாசுலின், அம்முடைய ஆசிரவாதத்தினே, நோசாமே அந்நரங்கமாக வைத்துக்கொள்க, அது நிற்க. ‘அபாவதிதம்’ என்னுஞ் சொற்கே பொருளதிராத நீர், ‘விசிட்டாதனவாதம்’ என்றும், ‘சுத்தாத் தவாதம்’ என்றும், தெரிந்தவாபோல அபினயித்துப் பேசுதல், சுத்தாடி சிவம்பம் போலச் சொற் சமபிரமமே யாம்! அது நடந்த. ‘சுத்தாத்துவிதம்’ என்னுஞ் சொல்லில் ‘அ’ என்பதற்குப் பொருள் என்ன? அபாவப்பொருள் விரித்துச் சுத்த தவைத் திட்டுவெனப் பொருள் சொல்லின், சுத்த தவை தாபாவம், அசுத்தயிச்சியமென்றும், அசுத்த தவைதமென்றும் பொருள்பட்டு, விரோத மாம். அவ்வாறன்றி, விருத்தப்பொருள் விரித்துச் சுத்த தவைதத்திற்கு விருத்தமென்று பொருள் சொல்லினும், அவ்வாறே பொருள்பட்டு விரோத மாம். அன்னியப்பொருள் விரித்துச் சுத்த தவைதத்திற்கு அன்னியமென்று பொருள் சொல்லின், சுத்த தவை தத்திற்கு அன்னியமாவது அசுத்தயிச்சிய முகலியவென்று பொருள்பட்டு விரோத மாம். அவ்வாறன்றிச், சுத்தயிச்சியமென வைத்துப் பொருள் சொல்லினும், சுத்தபத த்துக்குப் பொருள் நிருபசரிதமெனின், ஏசான்மவாதி பிரசங்க மாம். மலநிலிர்க்கிப் பொருள் சுத்தமெனின், மலநிலிர்க்கிப்பொருள் அனேகமாகலின். அயிச்சியம் கிடைக்க மாட்டாது. விசிட்டமில்லாத தெனின், சாதி விசிட்டாத்துவித விசிட்டஞ்சொல்லு அமக் கே விரோத மாம். ஒரு அம்சத்தில் விசிட்டம், ஒரு அம்சத்தில் விசிட்டமில்ல தெனின், அங்ஙனம் அம்சஞ் சொல்லுதல் சாவயவப்பொருளுஞ்சன்றி நிரவயவப்பொருளுக் கேலாது. அன்றியும், அங்ஙனம் விசிட்டாததுவித சுத்தாததுவித சாந்நரியுஞ் சொல்வோர் உபய மதாபாசகர்களுமாவர். ஆதலின், சித்தாந்தாபிமதமாஞ் சுத்தாத்துவிதப் பொருள்கொள்ள வறியாதிற்குச், சுத்தாத்துவிதஞ் சொல்ல வாய் ஏது? இவ்வாறு சித்தாந்தாபிமத சுத்தா த்துவிதப் பொருளதிரமமாட்டாத நீர், சுத்தாத்துவிதப்பொருளே சொல்லுஞ் சிவானன் னியதவைச்சொல் எமக்கு “இஷ்ட லீகாதம் பண்ணும்” என்று பாண்டித்திய முடை யிர்போல அபினயித்துப் படித்தல், நகையாடற் கேதுவாஞ் சம்பிரமமே யாம். இனிச் “சிவானன்னியம்” என்பதில், ‘அன்’ என்பது பயக்கு முப்பொருள்களுள், அபாவப்பொருள் சொல்லின், சிவனுக்கன்னியமாக ஆனமா வில்லையெனப் பொருள்பட்டு விரோதிக்கும்” னுள்ளீர். அஃது அறிலில்லா ருரையே யாம், அபாவப்பொருள் என்பதில் அனபதம் அவ் வாறு முப்பொருள் பரிமன்றே! அவற்றுள், எப்பொருள்கொண்டு இங்ஙனஞ் சொற்றீர்?

கணபதிதுணை

திருச்சிற்றம்பலம்.

MAHAMAHOPADHYAYA,
Dr. U. V. SWAMINATHAIYAR LIBRARY.
TIRUVANMIYUR, MADRAS-41.

மெய்ஞ்ஞானபானு.

மதுரைத்

துரைத்தனத்தாரவித்தியாசாலேத்

தமிழ்ப்பண்டிதர்

பாபதிமுதலியாரவர்களால்

இயற்றப்பட்டு,

~

செனனை

இத்துதியலாழகல்யத்திரசாலேயிற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

—

விஜிதிஸ் மாசின்.

1891.